ALLAH AKILLA BİLİNİR

ADNAN OKTAR (HARUN YAHYA)

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 65.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları

yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

- Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız

Birinci Baskı: Kasım 1998 - İkinci Baskı: Temmuz 2000

Üçüncü Baskı: Şubat, 2006 - Dördüncü Baskı: Nisan, 2006

Beşinci Baskı: Mart, 2010 - Altıncı Baskı: Şubat, 2011 - Yedinci Baskı: Mart 2017

Sekizinci Baskı: Nisan 2017 - Dokuzuncu Baskı: Haziran 2017

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen Sokak No: 3

Ataşehir - İstanbul / Tel: (0 216) 6600059

Baskı: Acar Matbaacılık

Promosyon ve Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 20/1

Esenyurt - İstanbul / Tel: (0212) 8868903

www.harunyahya.org - www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr

İÇİNDEKİLER

Önsöz..... 8

I. KİTAP
BİLİMSEL DELİLLER IŞIĞINDA YARATILIŞ GERÇEĞİ

Giriş..... 11

Yokluktan Varlığa..... 14

Göklerdeki ve Yerdeki Deliller..... 32

Bilim Adamları Allah'ın Delillerini Tasdik Ediyor..... 90

Bilimsel Gerçekler ve Kuran Mucizeleri..... 98

Allah Büyüktür..... 126

II. KİTAP
YARATILIŞI İNKAR ETME YANILGISI

Evrim Yanılgısı..... 141

Allah İnancı Olmayan Toplum Modelinin Zararları..... 184

Sonuç..... 189

Önsöz

Bu kitabın adının **"Allah Akılla Bilinir"** olmasının önemli bir nedeni vardır. İnsanların birçoğu Allah'a inandıklarını, Allah'ı bildiklerini söylerler. Ancak gerçekte Allah'ı gereği gibi tanıyıp takdir edemezler. Bunun içinse "akıl sahibi" olmak gerekir.

Bu noktada önemli bir konuyu hatırlatmak faydalı olacaktır: Allah'ı kavramak, Allah'ı gereği gibi tanımak için akıl gerekir derken burada kastedilen "zeka" değildir. Akıl ve zeka birbirinden tamamen farklı iki kavramdır. Zeka, bir insanın biyolojik olarak sahip olduğu zihinsel kapasitedir. Zeka ne artar, ne azalır. Akıl ise sadece müminlere ait bir özelliktir. Allah'tan korkup sakınan takva sahibi müminlere Allah Katından büyük bir nimet olarak verilir. Akıl, Allah'ın samimi kullarına verdiği bir nur, bir anlayıştır. Ve insanın takvası ölçüsünde bu anlayış, yani sahip olduğu akıl seviyesi de artar.

Akıl sahibi insanın en belirgin özellikleri, Allah'tan korkup sakınması, daima vicdanına uyması, her olayı, gördüğü herşeyi Kuran'a ve sünnete göre değerlendirmesi ve her an Allah'ın rızasını aramasıdır.

Bir insan, dünyanın en zeki, en bilgili, en kültürlü insanı dahi olsa eğer bu özelliklere sahip değilse "akılsız" olacaktır ve birçok gerçeği göremeyecek, kavrama yeteneğinden yoksun kalacaktır.

Zeka ile akıl arasındaki farkı şöyle bir örnekle belirginleştirebiliriz: Bir bilim adamı, vücudun sinir sistemi ile ilgili, yıllarca çok derin ve detaylı araştırmalar yapmış olabilir. İnsan bedeninde gerçekleşen olağanüstü sinir iletimleri konusunda dünyanın en bilgili kişisi de olabilir. Ancak eğer akıl sahibi değilse, bu kişi sadece sinir hücreleri arasındaki işlemler ile ilgili bilgileri taşıyan bir insan olmaktan öteye gidemeyecektir. Yani sahip olduğu bu bilgilerin ardındaki önemli gerçeği kavrayamayacaktır. Oysa akıl sahibi bir insan, sinir sistemindeki mucizevi özellikleri, detayındaki mükemmellikleri görerek, bu kadar kusursuz bir yapının ancak ve ancak bir Yaratan'ı, üstün akıl sahibi bir var edeni olması gerektiğini anlar. Der ki; "sinir sistemini bu kadar kusursuz yaratan güç elbette tüm diğer canlıların da Yaratıcısı olan Allah'tır. Ve ölümden sonra ahiret yurdunu yaratmaya da güç yetirendir."

Bu kitapta anlatılanlar Allah'ın varlığına akıl ile şahit olunması içindir. İnsanların bir kısmı Allah'ın varlığına inanmazlar, bir kısmı ise Allah'ın varlığına iman ettiklerini söylerler ama Allah'ın kadrini gereği gibi takdir edemezler. Düşünmedikleri ve akıllarını kullanmadıkları için Allah'a kesin bir bilgiyle iman etmenin gerekliliklerini yerine getirmezler. Oysa akıl sahibi müminler Allah'ın varlığının ve yaratışının delillerini akılları ile görür ve sonsuz kudret sahibi olan Allah'tan içleri titreyerek korku duyarlar.

Allah Kuran'da yaratışının delillerini belirttikten sonra bunlarda ancak akıl sahibi olanlar için deliller olduğunu bildirmektedir:

> **Size bir korku ve umut (unsuru) olarak şimşeği göstermesi ile gökten su indirmek suretiyle ölümünden sonra yeri onunla diriltmesi de, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, aklını kullanabilecek bir kavim için gerçekten ayetler vardır. (Rum Suresi, 24)**

AKILLI TASARIM YANİ YARATILIŞ

Allah'ın yaratmak için tasarım yapmaya ihtiyacı yoktur

Kitap boyunca yer yer kullanılan 'tasarım' ifadesinin doğru anlaşılması önemlidir. Allah'ın kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, yerlerin ve göklerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir.

Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca "Ol!" demesi yeterlidir.

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen olur. (Yasin Suresi, 82)

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol"der, o da hemen olur. (Bakara Suresi, 117)

I. KİTAP
BİLİMSEL DELİLLER IŞIĞINDA YARATILIŞ GERÇEĞİ

Giriş

Oturduğunuz yerden şöyle bir etrafınıza bakın. Bulunduğunuz odadaki herşeyin "**yapılmış**" olduğunu göreceksiniz. Duvarlar, döşemeler, tavan, oturduğunuz sandalye, elinizde tuttuğunuz kitap, masanın üstünde duran bir bardak; sayılamayacak kadar çok detay... Tek bir tanesi dahi kendi başına oluşup odanıza gelmedi. En basit görünen bir halı saçağını bile uğraşıp yapan biri vardır; o saçak oraya kendi kararıyla, tesadüfen gelip yerleşmemiştir.

Eline bir kitap alan insan da, onun bir yazar tarafından belli bir amaç çerçevesinde yazıldığını bilir. Bu kitabın tesadüfen ortaya çıktığı aklının ucundan dahi geçmez. Aynı şekilde, bir heykele bakan insan, onun bir sanatçı tarafından yapıldığından hiçbir şüphe duymaz. Bırakın sayısız sanat eserinin kendi kendine oluştuğunu düşünmek, üst üste duran iki-üç tuğlayı bile mutlaka planlı bir hareketle o şekle getiren biri olduğunu kimse inkar etmez. Dolayısıyla küçük ya da büyük, düzen olan her yerde, mutlaka bu düzenin bir kurucusunun ve koruyucusunun olması gerekir. Bir gün birisi çıkıp, ham demir ve kömürün tesadüfen çeliği, çeliğin tesadüfen Eyfel Kulesi'ni oluşturduğunu iddia etse, bu kişinin ve ona inananların akıllarından şüphe edilmez mi?

Allah'ı inkar etmenin tek yöntemi olan evrim teorisinin iddiası da bundan daha farklı değildir. Evrime göre inorganik moleküller tesadüfen aminoasitleri, aminoasitler tesadüfen proteinleri, proteinler de yine tesadüfen canlıları oluşturur. Oysa, canlılığın tesadüfen kendiliğinden oluşması ihtimali, Eyfel Kulesi'nin aynı şekilde oluşmasından çok çok daha düşük bir ihtimaldir. Çünkü en basit bir hücre bile insan yapımı herhangi birşeyden çok daha komplekstir.

Doğadaki olağanüstü uyum çıplak gözle dahi açıkça görülürken, bu dengenin tesadüfen veya başıboş meydana geldiği nasıl düşünülebilir? Ayrı ayrı her noktasının, Yaratan'ın varlığını delillendirdiği kainatın, kendi kendine var olduğunu söylemek, olabilecek en mantıksız iddiadır.

Bedenimizden başlayıp, akıl almaz büyüklükteki evrenin en uç noktalarına kadar var olan dengenin de bir sahibi olmalıdır. Peki kimdir bu herşeyi ince ince düzenleyip meydana getiren Yaratıcı?

O, evrenin içindeki herhangi bir maddesel varlık olamaz. Çünkü O, tüm evrenden önce var olan ve tüm evreni sonradan yaratmış bir irade olmalıdır. Herşeyin kendisinden varlık bulduğu, ama kendi varlığı ezeli ve ebedi olan Yüce Yaratan....

Varlığını akıl yoluyla bulduğumuz Yaratan'ı bizlere tanıtan dindir. O'nun bize din yoluyla bildirdiği gibi O, gökleri ve yeri yoktan var eden, Rahman ve Rahim olan Allah'tır.

İnsanların çoğu ise bu gerçekten habersiz yaşarlar. Oysa bu gerçeği kavrayabilecek mantığa sahiptirler. Bir manzara resmini gördüklerinde, ilk önce onun kimin tarafından yapıldığını öğrenmek isterler. Daha sonra da, sanatçıyı ortaya çıkardığı eserden dolayı uzun uzun takdir ederler. Fakat başlarını çevirdikleri her yerde o resmin sayısız gerçeğiyle karşılaştıkları halde, tüm bu güzelliklerin tek sahibi olan Allah'ın varlığını gözardı ederler. Oysa O'nun varlığını anlamak için uzun bir araştırmaya gerek yoktur. Öyle ki, insan doğduğu andan itibaren tek bir odada bile yaşasa, sadece o odada var olan sayısız delil Allah'ın varlığını kavramak için yeterlidir.

İnsanın sahip olduğu beden, ciltler dolusu ansiklopediye bile sığmayacak kadar çok yaratılış delili ile doludur. Vicdan kullanarak sadece birkaç dakika düşünmek bile, Allah'ın varlığını anlamak için yeterlidir. Var olan düzen Allah tarafından korunmakta ve O'nun tarafından devam ettirilmektedir.

Düşünülmesi gereken yalnız insan bedeni değildir. Dünya üzerinde her milimetrekarede, insanın gördüğü veya göremediği bir yaşam hüküm sürmektedir. Tek hücreli organizmalardan bitkilere, böceklerden deniz hayvanlarına, kuşlardan sürüngenlere kadar tüm canlılar, dünya üzerini tamamen kaplamışlardır. Elinize bir avuç toprak alıp incelediğinizde, içinde birbirinden tamamen farklı özelliklere sahip çeşit çeşit canlı olduğunu keşfedebilirsiniz. Aynı şey soluduğunuz hava için de geçerlidir. Hatta derinizin üzerinde belki de ismini hiç duymadığınız canlılar yaşam sürmektedirler. Tüm canlıların bağırsaklarında sindirim yapmalarını sağlayan milyonlarca bakteri veya tek hücreli canlı yaşamaktadır. Aynı şekilde dünyadaki hayvan nüfusu, insan nüfusunun kat kat üzerindedir. Bir de bunlara bitki dünyasını eklersek; anlarız ki dünya üzerinde hayat olmayan boş bir alan yoktur. Milyonlarca kilometrekarelik geniş bir alanı kaplayan bu canlıların her birinin kendilerine ait vücut sistemleri, yaşantıları, yeryüzündeki dengeye katkıları gibi sayısız özellikleri vardır. Tüm bunların sebepsiz, amaçsız ve tesadüfen var olduklarını iddia etmek ise akla aykırı, saçma bir hezeyandan başka bir şey değildir. Zira hiçbir canlı kendi kararıyla ve çabasıyla yeryüzüne gelmemiştir. Ve tesadüf hiçbir şey meydana getiremez.

Allah'ın varlığı ve büyüklüğü kainattaki sayısız delille kendini gösterir. Aslında bu açık gerçeği vicdanen kabul etmeyecek olan tek bir insan bile yoktur. Ancak Kuran'da da bildirildiği gibi, insanların çoğu **"vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla"** (Neml Suresi, 14) bunu inkar ederler.

İşte bu kitap, bu kişilerin kendi çıkarlarına uygun görmeyerek yüz çevirdikleri gerçeği ortaya koymak ve asılsız iddialarının dayandığı akıl dışı mantıkları gözler önüne sermek için yazılmıştır. Birbirinden farklı pek çok konunun ele alınmasının nedeni budur.

Bu çalışmayı okuyanlar Allah'ın varlığının tartışmasız delillerini bir kere daha görecek ve şahit olacaklardır ki;

Allah'ın varlığı her yeri sarıp kuşatmıştır ve "akıl" bunu bilir.

Her yere hakim olan bu düzeni yaratan da, onu durmaksızın koruyan da O'dur.

Yokluktan Varlığa

İçinde bulunduğumuz uçsuz bucaksız evrenin nasıl var olduğu, nereye doğru gittiği, içindeki düzen ve dengeyi sağlayan kanunların nasıl işledikleri her devirde insanların merak konusu olmuştur. Bilim adamları, düşünürler asırlardır bu konuyla ilgili sayısız araştırmalar yapmışlar, pek çok teoriler üretmişlerdir.

20. yüzyılın başlarına dek hakim olan görüş, evrenin sonsuz boyutlara sahip olduğu, sonsuzdan beri var olduğu ve sonsuza kadar da var olacağı şeklindeydi. "Statik evren modeli" adı verilen bu yanılgıya göre, evren için herhangi bir başlangıç veya son söz konusu değildi.

Materyalist felsefenin de temelini oluşturan bu yanılgı, evreni sabit, durağan ve değişmez bir maddeler bütünü olarak kabul ederken Allah'ın apaçık olan varlığını akılsızca reddediyordu.

Materyalizm, maddeyi mutlak varlık sayan, maddeden başka hiçbir şeyin varlığını kabul etmeyen batıl bir düşünce sistemidir. Tarihi eski Yunan'a kadar uzanan, ama özellikle 19. yüzyılda yaygınlaşan bu düşünce sistemi, Karl Marx'ın diyalektik materyalizmiyle ünlenmişti.

19. yüzyıldaki durağan evren modeli, başta belirttiğimiz gibi, materyalist felsefeye zemin sağlamıştı. Materyalist felsefeci George Politzer, bu bilim dışı evren modeline dayanarak, "Felsefenin Başlangıç İlkeleri" adlı kitabında "evrenin yaratılmış birşey" olmadığı yanılgısını öne sürmüştü ve şöyle demişti:

> Evren yaratılmış birşey değildir. Eğer yaratılmış olsaydı, o takdirde, evrenin Tanrı tarafından belli bir anda yaratılmış olması ve evrenin yoktan var edilmiş olması gerekirdi. Yaratılışı kabul edebilmek için, herşeyden önce, evrenin var olmadığı bir anın varlığını, sonra da, hiçlikten (yokluktan) birşeyin çıkmış olduğunu kabul etmek gerekir. Buysa bilimin kabul edemeyeceği birşeydir.[1]

Politzer evrenin yoktan var edilmediğini iddia ederken 19. yüzyılın durağan evren modeline dayanıyor ve dolayısıyla bilimsel bir iddia ortaya attığını sanıyordu. Oysa 20. yüzyılda gelişen bilim ve teknoloji, materyalistlere zemin sağlayan durağan evren modeli gibi ilkel anlayışları kökünden yıkmıştır. İçinde bulunduğumuz 21. yüzyılda, evrenin bir başlangıcı olduğu, yok iken bir anda büyük bir patlamayla yaratıldığı modern fizik tarafından pek çok deney, gözlem ve hesapla ispatlanmış durumdadır.

Ayrıca evrenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi sabit ve durağan olmadığı, tam tersine sürekli bir hareket ve değişim içinde olduğu, genişlediği saptanmıştır. Bugün bu gerçekler bütün bilim dünyası tarafından kabul edilmektedir.

Evrenin bir başlangıcı olması kainatın yoktan var edildiği, yani yaratıldığı anlamına gelir. Eğer (daha önce yok iken...) yaratılan bir varlık varsa bunun mutlaka bir Yaratıcısı'nın da olması gerektiğini kolayca anlarız. Yoktan var olma, insan aklının kavrayamayacağı bir şeydir. Dolayısıyla, yoktan var etmek, (sanat yapıtları veya teknolojik bulgular gibi...) bir şeyleri biraraya getirerek yeni birşey oluşturmaktan çok farklıdır. Çünkü yaratılan şeyin hiçbir örneği yok iken, hatta yaratmak için zaman ve mekan dahi yok iken bir anda, bir defada kusursuzca var olması, ancak Allah'ın yaratmasının bir delilidir.

İşte evrenin yoktan var olması, onun yaratılmış olduğunun en büyük delilidir. Bu gerçek derin olarak düşünülürse çok şeyi değiştirir. İnsanların hayatın anlamını kavramalarına ve buna göre bakış açılarını ve amaçlarını belirlemelerine sebep olur. Bu yüzden, tarih boyunca birtakım insanlar -kesin olarak delillerini gördükleri halde- tam olarak kavrayamadıkları yaratılış gerçeğini görmezlikten gelmeye kalkışmışlardır. Diğer insanlar üzerinde de bir düşünce bulanıklığı yaratmak kastıyla birtakım alternatif varoluş teorileri icat etmişlerdir. Ancak bilimin ışığı altında ortaya çıkan deliller kısa zamanda bu iddialara kesin olarak son vermiştir.

Şimdi evrenin nasıl var olduğu konusundaki bilimsel gelişim sürecini kısaca görelim.

EVRENİN GENİŞLEMESİ

1929 yılında California Mount Wilson gözlem evinde, Amerikalı astronom Edwin Hubble astronomi tarihinin en büyük keşiflerinden birini yaptı. Hubble, kullandığı dev teleskopla gökyüzünü incelerken, yıldızların, uzaklıklarına bağlı olarak kızıl renge doğru yaklaşan bir ışık yaydıklarını saptadı. Bu buluş bilim dünyasında büyük bir yankı yarattı. Çünkü bilinen fizik kurallarına göre, gözlemin yapıldığı noktaya doğru hareket eden ışıkların tayfı mor yöne doğru, gözlemin yapıldığı noktadan uzaklaşan ışıkların tayfı da kızıl yöne doğru kayar. Hubble'ın gözlemleri sırasında ise yıldızların ışıklarında kızıla doğru bir kayma fark edilmişti. Yani yıldızlar bizden sürekli olarak uzaklaşmaktaydılar.

Hubble, çok geçmeden çok önemli bir şeyi daha keşfetti: Yıldızlar ve galaksiler sadece bizden değil, birbirlerinden de uzaklaşıyorlardı. Herşeyin birbirinden uzaklaştığı bir evren karşısında varılabilecek tek sonuç, evrenin her an "genişlemekte" olduğuydu.

Konuyu daha iyi anlamak için, evreni şişirilen bir balonun yüzeyi gibi düşünmek mümkündür. Balonun yüzeyindeki noktaların balon şiştikçe birbirlerinden uzaklaşmaları gibi, evrendeki cisimler de evren genişledikçe birbirlerinden uzaklaşmaktadırlar.

Aslında bu gerçek daha önceden de teorik olarak keşfedilmişti. Yüzyılın en büyük bilim adamı sayılan Albert Einstein, teorik fizik alanında yaptığı hesaplamalarla evrenin durağan olamayacağı sonucuna varmıştı. Fakat o devrin genel kabul gören durağan evren modeliyle ters düşmemek için bu buluşunu bir kenara bırakmıştı. Einstein bu davranışını daha sonra, "kariyerinin en büyük hatası" olarak adlandıracaktı. Daha sonra Hubble'ın gözlemleriyle evrenin genişlediği kesinlik kazandı.

Peki evrenin genişliyor olmasının, evrenin varoluşu konusundaki önemi neydi?

Evren genişlediğine göre, zaman içinde geriye doğru gidildiğinde evrenin tek bir noktadan başladığı ortaya çıkıyordu. Yapılan hesaplamalar, evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu "tek nokta"nın, "sıfır hacme" ve "sonsuz yoğunluğa" sahip olması gerektiğini gösterdi. Evren, sıfır hacme sahip bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkmıştı. Evrenin başlangıcı olan bu büyük patlamaya ingilizce karşılığı olan "**Big Bang**" ismi verildi ve bu teori de aynı isimle anılmaya başlandı.

Bu arada belirtmek gerekir ki; aslında "sıfır hacim" bu konunun teorik bir ifade biçimidir. Bilim, insan aklının kavrama sınırlarını aşan "yokluk" kavramını ancak "sıfır hacimdeki nokta" ifadesi ile tarif edebilmektedir. Gerçekte ise "sıfır hacimdeki bir nokta" "yokluk" anlamına gelir. **Evren de yokluktan var olmuştur. Diğer bir deyimle yaratılmıştır.**

Bilindiği gibi Big Bang teorisi, başlangıçta evrendeki tüm cisimlerin birarada olduklarını ve sonradan ayrıldıklarını göstermiştir. Big Bang teorisinin ortaya koyduğu bu gerçek de, zamanımızdan tam 14 asır önce insanların evren hakkındaki bilgilerinin son derece kısıtlı olduğu bir dönemde yine Kuran'da şöyle bildiriliyordu:

> **O küfre sapanlar görmüyorlar mı ki, (başlangıçta) göklerle yer, birbiriyle bitişikken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)**

Bu ayetlerde de bildirildiği gibi herşey, hatta henüz yaratılmamış olan "gökler ve yer" bile, tek bir noktadayken büyük patlama ile yaratılmış ve birbirlerinden ayrılarak evrenin bugünkü şeklini meydana getirmişlerdir.

Ayette bildirilen bilgiyi Big Bang teorisi ile karşılaştırdığımızda tam bir uyum içinde olduklarını görürüz. Oysa Big Bang'in bilimsel bir teori olarak ortaya atılması ancak 20. yüzyılda mümkün olmuştur.

Evrenin genişlemesi, Büyük Patlama teorisinin yani evrenin yoktan var edildiğinin en önemli kanıtlarından biridir. Evren yaratıldığından beri süregelen bu gerçek, modern bilim tarafından ancak bu yüzyılda keşfedildiği halde Kuran bu gerçeği yine bundan 14 asır önce haber vermiştir:

> **Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz, (onu) genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)**

BIG BANG ÇOK SAYIDA DELİLLE İSPATLANDI

Açıkça görüldüğü gibi, Büyük Patlama teorisi evrenin "yoktan var edildiği"nin, yani Allah tarafından yaratıldığının ispatıydı. Bu nedenle materyalist felsefeyi benimseyen astronomlar, Big Bang'e karşı direnmeye ve sabit durum teorisini ayakta tutmaya çalıştılar. Bu çabanın nedeni, önde gelen materyalist fizikçilerden A.S.Eddington'ın "felsefi olarak doğanın birden bire başlamış olduğu düşüncesi bana itici gelmektedir" sözünden anlaşılıyordu.[2]

Big Bang teorisinden rahatsız olanların başında astronom Sir Fred Hoyle geliyordu. Hoyle, yüzyılın ortalarında "sabit durum" (steady-state) adında, 19. yüzyıldaki durağan evren anlayışına benzer bir teori ortaya attı. Sabit durum teorisi, evrenin boyut ve zaman açısından sonsuz olduğunu iddia ediyordu. Görünürdeki tek amacı materyalist felsefeyi desteklemek olan bu teori, evrenin başlangıcı olduğunu ortaya koyan "Big Bang" teorisiyle taban tabana zıttı.

Sabit durum teorisini savunanlar uzunca bir süre Big Bang'e karşı direndiler. Ama bilim aleyhlerine işliyordu.

1948 yılında George Gamov, Big Bang'e bağlı olarak yeni bir iddia ortaya sürdü. Buna göre evrenin Büyük Patlama ile oluşması durumunda, evrende bu patlamadan arta kalan bir radyasyonun da olması gerekmekteydi. Üstelik bu radyasyon evrenin her yanında eşit olmalıydı.

"Olması gereken" bu kanıt çok geçmeden bulundu.

ÖNEMLİ BİR DELİL: KOZMİK FON RADYASYONU

1965 yılında Arno Penzias ve Robert Wilson adlı iki araştırmacı bu dalgaları rastlantısal olarak keşfettiler. "Kozmik Fon Radyasyonu" adı verilen bu radyasyon, yerel kökenli değil, evrenin tümüne dağılmış bir radyasyondu. Böylece uzun süredir evrenin her yerinden eşit ölçüde alınan ısı dalgasının, Big Bang'in ilk dönemlerinden kalma olduğu ortaya çıktı. Penzias ve Wilson, bu bulgularından ötürü Nobel Ödülü kazandılar.

1989 yılına gelindiğinde ise, Amerikan Uzay Araştırmaları Dairesi NASA, Kozmik Fon Radyasyonu'nu araştırmak üzere uzaya COBE uydusunu gönderdi. Bu gelişmiş uyduya yerleştirilen hassas tarayıcıların, Penzias ve Wilson'ın ölçümlerini doğrulaması yalnızca sekiz dakika sürdü. COBE, evrenin başlangıcındaki büyük patlamanın kalıntılarını bulmuştu.

Bütün zamanların en büyük astronomik keşfi olarak adlandırılan bu bulgu, Big Bang teorisinin açık bir ispatıydı. COBE uydusunun ardından uzaya gönderilen COBE 2 uydusunun bulguları da, yine Big Bang'e dayanılarak yapılan hesapları doğruladı.

Big Bang'in diğer bir önemli delili ise, uzaydaki hidrojen ve helyum gazlarının miktarı oldu. Günümüzde yapılan ölçümlerle anlaşıldı ki, evrendeki hidrojen-helyum gazlarının oranı, Big Bang'den arta kalan hidrojen-helyum oranının teorik hesaplamalarına uyuyordu. Eğer evrenin bir başlangıcı olmasaydı ve evren sonsuzdan beri var olsaydı, içindeki hidrojen tamamen yanarak helyuma dönüşmüş olurdu.

Tüm bu açık deliller Big Bang teorisinin bilim dünyasında kesin bir kabul görmesine yolaçtı. Big Bang modeli bilimin, evrenin oluşumu ve başlangıcı hakkında ulaştığı son noktaydı.

Fred Hoyle ile birlikte uzun yıllar sabit durum teorisini savunan Dennis Sciama, ardarda gelen ve Big Bang'i ispatlayan tüm bu deliller karşısında içine düştükleri durumu şöyle anlatır:

> Sabit durum teorisini savunanlarla onu test eden ve bence onu çürütmeyi uman gözlemciler arasında, bir dönem çok sert çekişme vardı. Bu dönem içinde ben de bir rol üstlenmiştim. Çünkü gerçekliğine inandığım için değil, gerçek olmasını istediğim için 'sabit durum' teorisini savunuyordum. Teorinin geçersizliğini savunan kanıtlar ortaya çıkmaya başladıkça Fred Hoyle bu kanıtları karşılamada lider rol üstlenmişti. Ben de yanında yer almış, bu düşmanca kanıtlara nasıl cevap verilebileceği konusunda fikir yürütüyordum. Ama kanıtlar biriktikçe artık oyunun bittiği ve sabit durum teorisinin bir kenara bırakılması gerçeği ortaya çıkıyordu.[3]

Kaliforniya üniversitesinden Prof. George Abel de; "bugünkü mevcut deliller, evrenin milyarlarca yıl önce Big Bang ile başladığını gösteriyor. Big Bang teorisini kabul etmekten başka çaremiz yok" demektedir. Big Bang'in bu zaferi ile birlikte, materyalist felsefenin temeli olan "ezeli madde" kavramı da tarihe karışmış oldu. Peki o zaman Big Bang'den önce ne vardı ve "yok" olan evreni bu büyük patlama ile "var" hale getiren güç neydi? Elbette ki bu soru, Arthur Eddington'ın ifadesiyle materyalistler için felsefi olarak itici gerçek, Yaratıcı'nın varlığı yerine "evrenin yaratılmış olduğunu" göstermektedir. Bir zamanlar ateist olan ancak daha sonra Allah'ın apaçık olan varlığına iman ettiğini açıklayan felsefeci Antony Flew, bu konuda şunları söyler:

> İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Sadece evrenin bir sonunun ve başlangıcının olmadığını kabul ettiğimiz sürece, evrenin şu anki varlığının mutlak bir açıklama olduğunu savunabiliriz. Ben hala bu açıklamaya inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmeliyim.[4]

Kendisini ateist olmak için körü körüne şartlandırmayan pek çok bilim adamı ise, evrenin yaratılışında sonsuz güç sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmiş durumdadır. Bu Yaratıcı, hem maddeyi hem de zamanı yaratmış olan, yani her ikisinden de bağımsız bir varlık olmalıdır. Ünlü Amerikalı astrofizikçi Hugh Ross bu gerçeği şöyle açıklar:

> Eğer zaman ve madde, patlamayla birlikte ortaya çıkmışsa, o zaman evreni meydana getiren nedenin, evrendeki zaman ve mekandan tamamen bağımsız olması gerekir. Bu bize Yaratıcı'nın evrendeki tüm boyutların üzerinde olduğunu gösterir. Aynı zamanda Yaratıcı'nın bazılarının savunduğu gibi evrenin kendisi olmadığını ve evreni kapladığını, sadece evrenin içindeki bir güç olmadığını kanıtlar.[5]

Madde ve zaman, tüm bu kavramlardan bağımsız olan sonsuz güç sahibi bir Yaratıcı tarafından var edilmiştir. O Yaratıcı, göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'tır.

UZAYDA HASSAS DENGELER

Gerçekte, Big Bang'in materyalistler açısından oluşturduğu sorun, Antony Flew'un yukarıda yer verilen itirafından çok daha büyüktür. Çünkü Big Bang, evrenin yalnızca yoktan var edildiğini değil, aynı zamanda çok planlı, düzenli ve kontrollü bir biçimde var edildiğini göstermektedir.

Büyük Patlama, evrenin tüm maddesini ve enerjisini barındıran noktanın patlaması ve büyük bir hızla uzaya yayılmasıyla gerçekleşmiştir. Korkunç bir hızla her tarafa dağılan maddeden; galaksiler, yıldızlar, Güneş, Dünya ve tüm gök cisimlerini içine alan çok büyük bir denge çıkmıştır. Dahası, insanların "fizik kuralları" olarak adlandırdığı, evrenin her yerinde aynı olan ve değişmeyen kanunlar oluşmuştur. Tüm bunlar, Büyük Patlama'nın ardından büyük bir düzen ortaya çıktığını göstermektedir.

Oysa patlamalar düzenlilik oluşturmazlar. Gözlemlediğimiz bütün patlamalar, var olan düzenliliği bozar, parçalar ve yok ederler. Örneğin, atom ve hidrojen bombalarının patlaması, grizu patlamaları, volkanik patlamalar, doğalgaz patlaması, Güneş'te meydana gelen patlamalar... Ne tür patlama incelenirse incelensin, etkilerinin hep yıkıcı oldukları görülür.

Eğer bir patlamanın ardından karşımıza çok detaylı bir düzen çıkarsa, örneğin yer altındaki bir patlama, ortaya kusursuz sanat eserleri, dev saraylar, görkemli binalar çıkarırsa, o durumda bu patlamanın ardında üstün bir Akıl olduğu, patlamayla birlikte dağılan tüm parçacıkların gerçekte çok kontrollü bir biçimde hareket ettirildikleri sonucuna varırız.

Big Bang teorisine uzun yıllar karşı çıktıktan sonra hatasını kabul eden Sir Fred Hoyle'un sözleri, bu durumu güzel ifade eder:

> Big Bang teorisi evrenin tek ve büyük bir patlama ile başladığını kabul eder. Ama bildiğimiz gibi patlamalar maddeyi dağıtır ve düzensizleştirirler. Oysa Big Bang çok gizemli bir biçimde bunun tam aksi bir etki meydana getirmiştir: Maddeyi birbiriyle birleşecek ve galaksileri oluşturacak hale getirmiştir.[6]

Hoyle, Big Bang'in düzenlilik oluşturmasının çelişkili bir durum olduğunu söylerken, elbette Big Bang'i materyalist bir önyargıyla yorumlamakta, yani bunun "kontrolsüz bir patlama" olduğunu varsaymaktadır. Oysa, bir Yaratıcı'nın varlığını kabullenmemek için böyle bir açıklama yaparak, asıl çelişkili duruma düşen kendisi olmuştur. Zira, patlamayla birlikte ortaya çok büyük bir düzen çıkmışsa, o zaman "kontrolsüz patlama" fikrinin bir kenara atılması ve patlamanın olağanüstü bir biçimde kontrollü olduğunun, yani bu patlamayı meydana getirenin Yüce Allah olduğunun kabul edilmesi gerekmektedir.

Big Bang'in ardından evrende oluşan bu olağanüstü düzenliliğin bir başka yönü ise, "yaşamaya elverişli bir evren"in oluşmuş olmasıdır. Yaşama imkan tanıyacak bir gezegenin oluşabilmesi için oluşması gereken şartlar o kadar fazladır ki, bunun rastlantısal bir oluşum olduğunu düşünmek imkansızdır.

Ünlü bir teorik fizik profesörü olan Paul Davies, sadece Big Bang sonrasındaki genişleme hızının ne kadar "hassas ayarlanmış" olduğunu hesaplamış ve inanılmaz bir sonuca ulaşmıştır. Davies'e göre, Big Bang'in ardından gerçekleşen genişleme hızı eğer milyar kere milyarda bir oranda bile farklı olsaydı, hayata imkan sağlayacak bir yıldız tipi oluşamaz ve evrende canlılık ortaya çıkamazdı. Davies şöyle demektedir:

> Hesaplamalar, evrenin genişleme hızının çok kritik bir noktada seyrettiğini göstermektedir. Eğer evren biraz daha yavaş genişlese çekim gücü nedeniyle içine çökecek, biraz daha hızlı genişlese kozmik materyal tamamen dağılıp gidecekti. Bu iki felaket arasındaki dengenin ne kadar "iyi hesaplanmış" olduğu sorusunun cevabı çok ilginçtir. Eğer patlama hızı gerçek hızından sadece milyar kere milyarda bir oranda farklılaşmış dahi olsaydı, bu gerekli dengeyi yok etmeye yetecekti.. Bu nedenle Big Bang herhangi bir patlama değil, her yönüyle çok iyi hesaplanmış ve düzenlenmiş bir oluşumdur[7]

Büyük Patlama ile ortaya çıkan fizik kuralları, aradan geçen 15 milyar yıllık zamanda hiç değişikliğe uğramamıştır. Üstelik bu kurallar öyle ince hesaplar üzerine kuruludurlar ki, bugünkü değerlerinden milimetrik sapmalar bile tüm evrendeki yapıyı ve düzeni ortadan kaldırabilecek hassasiyettedir.

Ünlü fizikçi Prof. Stephen Hawking de, *Zamanın Kısa Tarihi* isimli kitabında evrendeki dengelerin aslında kavrayabildiğimizden çok daha ince hesaplar ve dengeler üzerine kurulduğunu belirtir. Hawking evrenin genişleme hızıyla ilgili şunları söyler:

> Evrenin genişleme hızı o kadar kritik bir noktadadır ki, Big Bang'ten sonraki birinci saniyede bu oran eğer yüz bin milyon kere milyonda bir daha küçük olsaydı evren şimdiki durumuna gelmeden içine çökerdi.[8]

Paul Davies de bu akıl almaz incelikteki denge ve hesaplardan varılması gereken kaçınılmaz sonucu şöyle açıklar:

> Çok küçük sayısal değişikliklere hassas olan evrenin şu andaki yapısının, çok dikkatli bir bilinç tarafından ortaya çıkarıldığına karşı çıkmak çok zordur... Doğanın en temel dengelerindeki hassas sayısal dengeler, kozmik bir tasarımın varlığını kabul etmek için oldukça güçlü bir delildir.[9]

Aynı gerçek karşısında Amerikalı Astronomi Profesörü George Greenstein da, *The Symbiotic Universe* adlı kitabında şöyle yazar:

> Kanıtları inceledikçe, ısrarla önemli bir gerçekle karşı karşıya geliriz. (Evrenin oluşumunda) bir doğa üstü Akıl devreye girmiş olmalıdır.[10]

Bu Akıl, üstün güç ve kudret sahibi olan Yüce Allah'tır. Allah herşeyi mükemmel bir düzen ve kusursuz bir ölçü ile yaratandır.

MADDENİN YARATILIŞI

Büyük Patlama'nın ardından maddenin temel yapıtaşı olan atom meydana gelmiştir. Daha sonra bu atomlar biraraya gelerek içinde yıldızlarıyla, Dünyası ve Güneşiyle evreni oluşturmuşlardır. Ve sonra yine aynı atomlar dünya üzerindeki yaşamı oluşturmuşlardır. Çevrenizde gördüğünüz herşey; bedeniniz, oturduğunuz koltuk, elinizde tuttuğunuz kitap, pencereden görünen gökyüzü, toprak, beton, meyveler, bitkiler, bütün canlılar ve aklınıza gelebilecek tüm maddeler, Büyük Patlama'nın arkasından var olan atomların bir araya gelmesiyle hayat bulmuşlardır. Ama elbette tüm bunlar, şuursuz atomların kendi kendine biraraya gelmesiyle değil, Allah'ın üstün yaratmasıyla gerçekleşmiştir. Allah hem atomda hem de atomların meydana getirdiği her varlıkta, yani tüm alemde, muazzam bir düzen ve mükemmel bir denge takdir etmiştir.

Peki herşeyin temel taşı olan atom neden oluşmuştur ve nasıl bir yapı göstermektedir?

Atomların yapısı incelendiğinde her birinin çok üstün bir düzen içinde oldukları görülür. En genel hatlarıyla, her atomun bir çekirdeği, çekirdek içinde belirli sayıda protonları ve nötronları vardır. Ayrıca çekirdek etrafında hiç değişmeyen yörüngelerde saniyede 1000 km. hızla dönen elektronlar vardır.[11] Bir atomdaki elektron ve protonların sayısı her zaman birbirinin aynısıdır, çünkü artı yüklü protonla eksi yüklü elektron her zaman birbirini dengeler. Eğer birinin sayısı farklı olursa, atomun elektromanyetik dengesi bozulacağından atom diye bir şey de oluşamaz. Atomun çekirdeği, çekirdeğin içindeki proton ve nötronları ve etrafındaki elektronları sürekli bir dönüş halindedir. Bunlar hem kendi çevrelerinde hem de birbirlerinin etrafında hiç durmadan belirli hızlarla dönerler. Bu hızlar da hep birbirlerini orantılayacak ve atomun varlığını sürdürmesini sağlayacak şekildedir. Asla bir düzensizlik, değişiklik, farklılık oluşmaz.

Yokluğun içinde meydana gelen büyük bir patlamanın ardından, bu kadar düzgün ve kararlı yapıda varlıkların ortaya çıkması insanı hayrete düşürecek bir olaydır. Çünkü Büyük Patlama materyalist bilim adamlarının iddia ettiği gibi, kontrolsüz, tesadüfi bir patlama olsaydı –ki bu asla söz konusu değildir-, ardından doğal olarak kontrolsüz şeylerin oluşması, oluşan herşeyin yine büyük bir karmaşayla başka yerlere dağılması gerekirdi.

Oysa varlığın başlangıcından itibaren her noktada tam bir düzen hakimdir. Örneğin, hepsi farklı yerlerde ve zamanlarda oluşmalarına rağmen sanki birbirlerinden haberdarmış ve sanki tek bir fabrikadan çıkmış gibi çok düzgün atom oluşmaktadır. Önce elektronlar kendilerine bir çekirdek bulmakta ve onun etrafında dönmeye başlamaktadırlar. Sonra atomlar bir araya gelerek maddeyi oluşturmakta ve tüm bunların ardından bir anlam ifade eden, amaca yönelik ve mantıklı şeyler çıkmaktadır. Karmaşık, işe yaramayan, anormal ve amaçsız şeyler ise ortaya çıkmamaktadır. En küçük birimden, en büyük parçaya kadar herşey yerli yerinde ve çok amaçlıdır...

Bütün bunlar üstün kuvvet sahibi olan Yaratıcımız Allah'ın varlığının kesin ispatı, herşeyin O'nun dilediği şekilde ve dilediği zamanda oluştuğunun da açık bir göstergesidir. Nitekim Allah üstün yaratmasını Kuran'da şöyle ifade etmektedir:

> **O, gökleri ve yeri hak olarak yaratandır. O'nun "Ol" dediği gün (herşey) olur, O'nun sözü haktır... (En'am Suresi, 73)**

BIG BANG'İN ARDINDAN

> Ama evrenin kesinlikle bir amacının olduğunu gösteren bir olay var ki, o da evrenin tesadüf eseri orada durmadığıdır. Bazı insanlara göre 'evren sadece oradadır işte.' Öylesine olmaya devam ediyor. Biz de kendimizi birdenbire bu şeyin içinde buluvermişiz. Bu bakış açısının, evreni anlamamızda çok verimli ya da yardımcı olacağını sanmıyorum. Bence evren ve onun varlığının altında bugün henüz pek sezemediğimiz çok daha derin bir şeyler gizli.[12]

Evrenin kökeni ile ilgili çeşitli araştırmalar yapan fizikçi Roger Penrose'un yukarıdaki sözleri son derece önemlidir. Bu sözlerin ifade ettiği gibi, birçok insan evrenin tüm mükemmel dengesi ile öylesine var olduğu ve kendisinin de o evrenin içinde öylesine yaşadığı gibi yanlış bir fikre kapılabilmektedir.

Oysa bugün bilim çevreleri tarafından evrenin varoluş şekli olarak kabul gören Büyük Patlama'nın ardından, son derece kusursuz ve hayret verici bir düzenin oluşması aslında hiç de doğal karşılanabilecek bir durum değildir.

Kısacası evrendeki muhteşem sistemi incelediğimizde, evrenin var oluşu ve işleyişinin tesadüfi nedenlerle açıklanamayacak kadar kompleks bir düzen ve hassas dengelere dayandığı gerçeğiyle karşılaşırız. Açıkça anlaşılacağı gibi bu hassas denge ve düzenin muazzam bir patlamanın sonrasında kendi kendine ve tesadüfen gerçekleşmesi kesinlikle imkansızdır. Big Bang gibi bir patlamanın ardından böyle bir düzenin meydana gelmesi, ancak Allah'ın üstün yaratışı sonucunda gerçekleşebilir.

Evrendeki bu eşsiz düzen, maddeyi yoktan var eden ve onun her anını kontrolü ve hakimiyeti altında bulunduran sonsuz bir bilgi, güç ve akıl sahibi bir Yaratıcımız'ın varlığını bir kez daha ispatlamaktadır. O Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

Tüm bu gerçekler bize, bir 19. yüzyıl dogması olan materyalist felsefenin iddialarının 20. yüzyıl bilimi tarafından nasıl geçersiz kılındığını da göstermektedir.

Modern bilim, evrende hakim olan büyük denge ve düzeni ortaya çıkararak, tüm varlıkları yaratan ve kontrolü altında bulunduran bir Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığını bir kez daha ispatlamıştır.

Asırlar boyunca pek çok insanı etkileyen, hatta bir dönem "bilimsellik" maskesine bile bürünen materyalizm ise, herşeyi maddeden ibaret sayarak, maddeyi yoktan var eden ve düzenleyen Allah'ın varlığını akılsızca reddetmiş ve böylelikle büyük bir yanılgıya düşmüştür. Bundan böyle, akla ve bilime aykırı ilkel ve batıl bir inanç sistemi olarak tarihe geçecektir.

Göklerdeki ve Yerdeki Deliller

Milyonlarca küçük tuğlayı bir araya getirerek çok gelişmiş bir şehir maketi inşa ettiğinizi düşünün. Bu şehrin içinde gökdelenler, birbirinin içine geçmiş yollar, tren istasyonları, havaalanları, alışveriş merkezleri, yer altına kurulmuş metrolar, bunların yanında akarsular, göller, ormanlar ve bir sahil olsun. Aynı zamanda sokaklarında dolaşan, evlerinde oturan, işyerlerinde çalışan yüzlerce insan da olsun. En ufak bir detayı bile atlamayın. Yollardaki trafik lambalarını, bilet kesen gişeleri, bir otobüs durağının tabelasını bile...

Sonra birisi size gelip her bir taşını özenle seçtiğiniz, en ince ayrıntısına kadar planlayarak kurduğunuz bu şehrin tüm parçalarının tesadüfen biraraya geldiğini ve bu şehri oluşturduğunu söylese, karşınızdaki kişinin akıl sağlığı hakkında ne düşünürsünüz?

Şimdi tekrar inşa ettiğiniz şehre dönün, tek bir parçayı yerleştirmeyi unuttuğunuzda ya da yerini değiştirdiğinizde bütün şehrin birdenbire yıkılabileceğini düşünün. Ne kadar büyük bir denge kurmanız ve düzen oluşturmanız gerektiğini tahmin edebiliyor musunuz?

İşte içinde bulunduğumuz dünyadaki yaşam da insan aklının alamayacağı kadar çok detayın biraraya gelmesi ile mümkün olmaktadır. Bu detaylardan sadece birinin veya birkaçının olmaması, dünyada yaşamın olmaması anlamına gelebilir.

Maddenin en küçük parçası olan atomdan içinde milyarlarca yıldızı barındıran galaksilere, dünyanın ayrılmaz bir parçası olan Ay'dan içinde bulunduğu Güneş Sistemi'ne kadar herşey, her detay, müthiş bir uyum içinde çalışmaktadır. Özenle kurulmuş olan bu sistem adeta bir saat gibi hiç aksamadan işlemektedir. Öyle ki insanların tümü, milyarlarca yıldır süregelen bu sistemin hiçbir detay unutulmaksızın işlemeye devam edeceğinden öylesine emindirler ki, 10 yıl sonra gerçekleştirmeyi düşündükleri bir olayın planını bile rahatlıkla yapabilirler. Hiç kimse ertesi gün Güneş'in doğup doğmayacağının endişesini taşımaz. İnsanların büyük çoğunluğu, "Dünya Güneş'in çekim alanından aniden çıkar da kapkara uzay boşluğunda bilinmeyene doğru yol alır mı?", "Böyle bir şeyin olmasını ne engelliyor?" diye düşünmez.

Yine insanların çoğu, uykuya dalarken beyinlerinin dinlendiği gibi kalplerinin ya da solunum sistemlerinin de dinlenmeyeceğinden son derece emindirler. Oysa bu iki hayati sistemden sadece birinin bile birkaç saniyeliğine durması kolaylıkla hayatımıza mal olacak sonuçlar doğurabilir.

İşte tüm hayatı kuşatmış olan ve her olayı "normal seyrinde akıyor" şeklinde değerlendirmeye sebep veren "alışkanlık gözlüğü" çıkarıldığında, aslında herşeyin pamuk ipliğine bağlı denilebilecek şekilde ince düzenlenmiş, birbirine bağlı sistemlerden oluştuğu rahatlıkla görülebilir. Gözünüzü çevirdiğiniz her noktada kusursuz bir düzenin hakim olduğunu fark edersiniz. Elbette ki böyle bir düzeni ve uyumu oluşturan büyük bir güç vardır. Bu gücün sahibi, herşeyi yoktan var eden Allah'tır. Ayetlerde şöyle bildirilmiştir:

> **O biri diğeriyle 'tam bir uyum (mutabakat) içinde yedi gök yaratmış olandır. Rahman' (olan Allah)ın yaratmasında hiçbir "çelişki ve uygunsuzluk (tefavüt)" göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip gezdir; herhangi bir çatlaklık görüyor musun? Sonra gözünü iki kere daha çevirip gezdir; o göz umudunu kesmiş bir halde bitkin olarak sana geri dönecektir. (Mülk Suresi, 3-4)**

Gerek gökyüzü, gerek yeryüzü, gerekse bu ikisi arasında yaşayan canlılara baktığımızda her birinin tek tek kendilerini var eden Yüce Allah'ın varlığını ispatladığını görürüz.

Aşağıdaki bölümde her insanın görüp de üzerinde nasıl var olduğunu veya varlığını nasıl devam ettirdiğini düşünmeden geçip gittiği canlılardan ve doğa olaylarından bahsedeceğiz. Eğer Allah'ın yeryüzündeki tüm delillerini yazmaya kalkışacak olsak, bunu binlerce ansiklopedi cildine dahi sığdıramayız. O yüzden bu bölümde üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken olayları yalnızca kısa hatırlatmalarla geçeceğiz.

Ancak yalnızca bu kısa hatırlatmalar dahi Kuran'da bildirildiği gibi "düşünüp öğüt alabilen" vicdanlı kişilerin hayatlarındaki en önemli gerçeği görmelerini veya en azından bir kez daha hatırlamalarını sağlayacaktır.

Çünkü, Allah vardır...

O, örneksiz yaratandır ve O, akılla bilinir.

İNSAN VÜCUDUNDAKİ MUCİZELER

Biz hiç farkında değilken vücudumuz içerisinde milyonlarca iş yerine getirilir. Bunların birçoğu, birkaç dakikalığına bile aksaklık gösterdiği takdirde insanda tamiri imkansız hastalıklara hatta ölüme yol açabilir.

Ancak insan, tek bir hücreden nasıl olup da yetişkin bir insan haline geldiğini düşünmediği gibi, her an gözünün önünde olan bedeninin de nasıl böyle kusursuz şekilde işlediğini araştırmaz. Bu yüzden de yaşamını ne derece "pamuk ipliğine bağlı" olaylar sayesinde sürdürebildiğini bilmez. Yalnızca bir hastalık veya fiziki bir sıkıntı ile karşılaştığında kendi kontrolü dışında işleyen vücut sisteminin önemini düşünmeye başlar. Fakat bu da pek uzun sürmez; sağlığı yerine geldiğinde herşeyi unutur gider.

Oysa Allah, bedeninin hem içinde hem de dış görünümünde sayısız iman delilini insan için sergilemektedir. İnsan bedeninin yalnızca dış görünümüne bakıldığında dahi Allah'ın mükemmel sanatı hemen görülebilir. Her insanda mevcut olan vücut simetrisi; iki kolun, iki bacağın olması, gövdenin kollara, bacaklara ve başa olan orantısı ilk bakışta dikkat çekecek derecede muntazamdır. Bu orantıların her biri Allah tarafından tam bir uyum üzerine kurulmuştur. Örneğin;

Her insanın beden uzunluğu baş uzunluğunun sekiz mislidir,

Yüzü burun uzunluğunun üç katından oluşur,

İki göz arasında bir göz boyu mesafe vardır,

Kol ve bacak orantıları ve uzunlukları hem estetiğe hem de tam anlamıyla ihtiyaca yöneliktir.

Yukarıda verilen simetri ile ilgili detayları görebilmek için etrafınızdaki insanlara göz gezdirmeniz yeterlidir; bu özellikleri her birinde ayrı ayrı görebilirsiniz. Ve hatta tüm bu özellikler şu ana kadar yaşamış milyarlarca insan üzerinde de görülmüştür ve (Allah'ın dilemesi ile) bundan sonra yaşayacak olan insanlarda da görülecektir.

Dış görünümüyle mükemmel bir yaratılışa sahip olan insanın içinde de apayrı olaylar gerçekleşir, kendisinin hiç farkında olmadığı binlerce mucize peşpeşe meydana gelir. Beyinden karaciğere, safra kesesinden böbreklere kadar her organ bu kusursuz işleyişe sahiptir. Organlarda ve vücut içi sistemlerin işleyişinde görülen tüm olaylar şaşırtıcı bir düzen ve ahenk içinde oluşur.

Vücudumuz içinde her an yaşanan bu düzen, ahenk ve inceliği anlatmak için belki yüzlerce örnek verilebilir. Nitekim bedeni yaratan Yüce Allah'ın ilmi sonsuzdur ve insanın kavrayışının çok ötesindedir. Ama insan bedenindeki sayısız örnek içinden birkaç tanesini seçip burada anlatmak, insanı kusursuzca var eden Allah'ın varlığını, büyüklüğünü, gücünü, ilmini ve sanatını gereği gibi takdir edebilmemize yardımcı olacaktır.

"Eksik Gözle Görülmez"

Göz, canlıların yaratılmış olduğunun en açık delillerinden biridir. Gerek insan gözü, gerekse hayvan gözleri, olağanüstü yapılara sahiptirler. Bu etkileyici organ, dünyanın en kompleks aygıtları ile dahi karşılaştırılamayacak üstünlüktedir.

Gözün yaklaşık 40 ayrı hassas parçanın birleşmesinden oluşan çok kompleks bir sistemi vardır. Bu parçalardan sadece birinin üzerinde düşünelim. Örneğin göz merceği... Biz çoğu zaman farkında olmayız, ama cisimleri net görmemizi sağlayan şey, göz merceğinin her saniye hiç durmadan "**otomatik odaklama**" yapmasıdır. İsterseniz bu

konuda küçük bir deney yapabilirsiniz: İşaret parmağınızı havada tutun. Sonra bir parmağınızın ucuna, bir de arkasındaki duvara bakın. Bakışınızı parmağınızdan duvara doğru her çevirdiğinizde bir "ayarlama" olduğunu hissedeceksiniz.

Bu ayar, göz merceğinin etrafındaki küçük kaslar tarafından yapılmaktadır. Her bakış değişiminde bu kaslar devreye girer ve merceğin şişkinliğini değiştirerek ışığın doğru açıda kırılmasını ve istediğiniz cismi net olarak görmenizi sağlar. Mercek bu ayarı hayatınız boyunca hiç hata yapmadan her saniye gerçekleştirmektedir. Fotoğrafçılar aynı ayarlamayı fotoğraf makinelerinde çoğunlukla elle yaparlar ve doğru odaklamayı elde etmek için bazen uzun uzun uğraşırlar. Modern teknoloji sonucunda son 10-15 yılda otomatik odaklama yapan kameralar üretilmiştir, ama **hiçbir kamera göz kadar hızlı ve kusursuz odaklama yapamamaktadır.**

Bir gözün görebilmesi için ise, bu organı oluşturan yaklaşık 40 temel parçanın hepsinin aynı anda birden var olması ve uyum içinde çalışması gerekir. Mercek bunlardan sadece biridir. Kornea, konjonktiva, iris, göz bebeği, retina, koroid, göz kasları, göz yaşı bezleri gibi diğer tüm parçalar olsa ve çalışsa, ama bir tek göz kapağı olmasa göz kısa sürede büyük bir tahribata uğrar ve görme işlevini yitirir. Yine aynı şekilde tüm organeller var olsa, ama gözyaşı üretimi dursa, göz birkaç saat içinde kurur, yapışır ve kör olur.

Gözün bu kompleks yapısı karşısında evrimcilerin "tesadüfler zinciri" iddiası tüm anlamını yitirmektedir. Çünkü gözün işe yarayabilmesi için aynı anda tüm bölümleriyle birlikte var olması gerekir. Evrimci bir bilim adamı, bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş olduklarında vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Bir başka deyişle **eksik gözle** görülmez, yarım kanatla uçulmaz.[13]

Bu ise, gözün, bütün parçalarıyla birlikte bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıktığını göstermektedir. Yani gözü de, tüm diğer organlarımız gibi, Allah kusursuz bir biçimde yaratmıştır.

Kulaktaki Üstün Yaratılış

Hiç aklınıza gelmiş miydi?... Siz bir müzik parçasını ya da bir konuşmayı dinlerken, büyük bir mucize gerçekleşiyor. Havada yayılan ses titreşimleri saniyede 350 kilometrelik bir hızla kulağınıza ulaşıyor. Ve o ana kadar sadece birer fiziksel hareket olan titreşimler, kulağınızda gerçekleşen inanılmaz derecedeki karmaşık işlemler sayesinde "ses"e dönüşüyor. Ayrıca bu olaylar, saniyenin binde birinden daha hızlı bir şekilde yaşanıyor....

Duyma işlemi, az önce de belirttiğimiz gibi havada yayılan titreşimlerle başlar. Titreşimler kulak kepçesine ulaştığında, "duyma" dediğimiz işlem de başlamış olur.

19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde düşünen **Charles Darwin**, evrim teorisini ortaya atarken kulak kepçesini işe yaramayan ve bu nedenle de evrim süreci içinde körelmiş bir organ olarak tanımlamıştı. Oysa çağımızdaki bilimsel araştırmalar, kulak kepçesinin sesleri toplamaya ve yönlendirmeye yaradığını, kulak kepçesinin içindeki kıvrımların da sesi yönlendirmek için gerekli en uygun akustik düzene sahip olduğunu göstermiştir. Kulak kepçesinin "konka" adı verilen kısmı bir tür megafon görevini yapar ve ses dalgalarını dış kulak yolunda yoğunlaştırır. Bu şekilde ses dalgalarının şiddeti yaklaşık 17 desibel artırılmaktadır.[14]

Kulak Zarındaki Hassasiyet

Böylece güçlendirilen ses, dış kulak yoluna girer. Dış kulak yolunda bilindiği gibi düzenli olarak salgılanan bir kulak sıvısı vardır. Bu sıvının önemli bir özelliği, bakterileri ve böcekleri kulaktan uzak tutan bir tür zehire sahip olmasıdır. Yani kulağı koruyan özel bir sıvıdır bu. Ayrıca bu sıvının kulağın içine doğru değil, dışına doğru akması için dış kulağın yüzeyindeki hücreler, dış yöne doğru bir spiral oluşturacak şekilde dizilmişlerdir. Aksi halde, bu sıvı kulağımızı doldurur ve bizi sağır edebilirdi.

Dış kulak yolundan geçen ses titreşimleri, kulak zarına varırlar. Kulak zarı öylesine hassastır ki, molekül boyutundaki titreşimleri bile algılar. Bu sayede, gürültüsüz bir ortamda, sizden metrelerce uzakta fısıldayan bir insanı kolaylıkla duyabilirsiniz. Ya da iki parmağınızı birbirine yavaşça sürterek elde ettiğiniz titreşimi işitebilirsiniz.[15]

Ancak burada önemli bir sorun vardır. Bu denli küçük titreşimlere hassas olan kulak zarı, bir yandan da kendisini besleyen damarlardaki kan basıncının verdiği büyük titreşimlerle karşı karşıyadır. Kulak zarını besleyen kılcal damarlarda ilerleyen kan hücreleri, bir tünelin içinde yuvarlanan kayalara benzetilebilecek ölçüde ses titreşimleri meydana getirirler. Ama biz bu sesi hiç duymayız. Peki bu nasıl olur?

Bu, vücutta yaratılan olağanüstü bir sistem sayesinde olur. Kulak zarına kan damarlarından ulaşan parazit ses, sinir sistemi tarafından dışarıdan gelen diğer seslerden ayrıştırılır. Aynen bir müzik kaydındaki parazit ve hışırtıları temizleyen gelişmiş bilgisayarlar gibi, sinir sistemi de kan damarlarının kulak zarına yaptığı titreşimleri temizler. Bu sayede, tüm hayatımız boyunca kan damarlarımızın basıncından doğan sesleri dinlemekten kurtuluruz.

Orta Kulaktaki Mekanizma

Kulak zarı, kendisine ulaşan titreşimleri güçlendirerek orta kulak bölgesine ulaştırır. Burada örs, çekiç ve üzengi olarak bilinen ve birbiri ile çok hassas bir dengede temas eden üç küçük kemik vardır. Bu kemikler de zardan kendilerine ulaşan titreşimleri yükseltirler.

Ancak bu sistem bazen de aşırı yüksek sesleri düşürmeye yarar. Bu özellik, örs, çekiç ve üzengi kemiklerini kontrol eden, vücudun en küçük boyuttaki iki kası tarafından sağlanır. Bu kaslar, aşırı derecede yüksek seslerin iç kulağa geçirilmeden önce hafifletilmesini sağlarlar. Bu sayede bizim için şok yaratacak derecede yüksek sesleri daha alçak düzeylerde duyarız.

Bu kaslar bizim kontrolümüz dışında, otomatik olarak devreye girerler. Öyle ki, biz uyurken yanıbaşımızda yüksek sesli bir gürültü meydana geldiğinde bile, bu kaslar hemen kasılır ve iç kulağa giden titreşimin şiddetini düşürürler. Eğer böyle bir mekanizma olmasaydı, şiddetli sesler kolaylıkla iç kulağı zedeleyebilir ve sağırlığa neden olabilirdi. Ancak herşey çok mükemmel bir dengeyle takdir edilmiş ve kulak, hem en düşük sesleri duyabilecek hem de aşırı yüksek seslerden korunabilecek bir mekanizma ile yaratılmıştır.

Bu denli kusursuz bir yaratılışa sahip olan orta kulağın önemli bir dengeyi korumaya ihtiyacı vardır. Bu denge, orta kulaktaki hava basıncı ile, kulak zarının öteki tarafındaki, yani atmosferdeki hava basıncının eşit olması zorunluluğudur. Bu denge için de orta kulak ile dış dünya arasında hava alışverişi sağlayan bir **"havalandırma kanalı"** var edilmiştir. Bu kanal, orta kulaktan ağzımıza kadar uzanan ve içi boş bir boru olan östaki borusudur.

Titreşen Tüycükler ve Sesin Doğuşu

Bir noktaya dikkat edelim: Buraya kadar anlattıklarımızın tümü, dış ve orta kulakta meydana gelen titreşimlerden ibarettir. Titreşimler sürekli iletilmektedir, ama **hala ortada mekanik bir hareketten başka birşey yoktur**. Yani ses yoktur.

Bu mekanik hareketlerin sese dönüştürülmeye başlaması, iç kulak adı verilen bölgede olur. İç kulaktaki en önemli organ, içi sıvıyla kaplı olan spiral bir bölmedir. Sahip olduğu şekil nedeniyle "salyangoz" olarak adlandırılır.

Salyangozun içindeki sıvıya ulaşan titretişimler, bu sıvının içinde dalgalanmalar oluştururlar. Salyangozun iç duvarlarında ise, bu sıvının dalgalanmalarından etkilenen küçük tüycükler vardır. Bu tüycükler, sıvıdaki dalgalanmalara göre belli belirsiz şekilde hareketlenirler. Eğer güçlü bir ses gelirse, daha fazla sayıdaki tüycük, daha güçlü bir biçimde eğilir. Dış dünyadaki her ayrı ses frekansı, bu tüycükler üzerinde ayrı etkileşimler oluşturmaktadır.

Peki ama bu tüycüklerin hareketinin anlamı nedir?

Cevap çok ilginçtir: Bu tüycükler, aslında salyangozun iç duvarını çevreleyen yaklaşık 20 bin ayrı hücrenin tepesinde yer alan birer maniveladırlar. Tüycükler bir titreşim algıladıklarında hareket ederler ve bu hareket,

tüycüklerin altındaki hücrelerin kapılarını açar. Bu sayede hücrelere iyon girişi olur. Tüycükler ters yöne yattıklarında ise hücre kapıları bu kez kapanırlar. Bu sürekli hareket, hücrelerin kimyasal dengelerini de sürekli değiştirir ve onların elektrik uyarıları üretmelerini sağlar. Bu elektrik uyarıları, sinirler aracılığıyla beyne iletilir ve beyin de bunları yorumlayarak ses haline getirir. Beynin bu yorumu nasıl yaptığı, bir et parçasından başka bir şey olmayan bu organın, kendisine ulaşan elektrik sinyallerini nasıl insan sesine, gökgürültüsüne ya da bir müzik eserine dönüştürdüğü, asla açıklanamayan bir sırdır.

Yapılan araştırmalar, tüycüğün bir atomun yarıçapı kadar bile hareket etmesinin hücredeki reaksiyonun başlaması için yeterli olabildiğini göstermiştir. Bu konuyu inceleyen uzmanlar tüycüğün bu hassaslığını tarif etmek için ilginç bir örnek verirler. Buna göre, tüycüğün ünlü Eyfel Kulesi boyutlarında olduğunu düşünürsek, ona bağlı hücredeki etki, bu kulenin tepesinin **sadece üç santimetre** oynaması durumunda bile başlayabilmektedir.[16]

Tüycüklerin bir saniyede ne kadar salındıkları sorusunun cevabı da çok ilginçtir. Bu, sesin frekansına göre değişir. Frekanks yükseldikçe, tüycüklerin salınım sayısı inanılmaz rakamlara ulaşır. Örneğin 20 bin frekansta bir ses duyduğumuzda, tüycükler de saniyede 20 bin kez salınmış olurlar.

Kısacası, dinlediğimiz bir piyano sesi, gerçekte iç kulak salyangozumuzdaki tüycüklerin her notaya göre farklı hareket etmelerinden, bu farklı hareketlerin her seferinde tüycüklere bağlı hücrelerde farklı iyot dengeleri oluşturmalarından ve bu kimyasal işlemlerin elektrik sinyalleri üretmesinden ibarettir. Hücreler, bu inanılmaz işlemleri yaşamımız boyunca her saniye hiç yorulmadan, bozulmadan ve deforme olmadan yaparlar...

Buraya dek incelediğimiz tüm bilgiler, bizlere işitme organımız olan kulakların olağanüstü bir yaratılışa sahip olduğunu göstermektedir. Kulağın, içiçe geçmiş onlarca kompleks mekanizmanın uyum içinde çalışmasıyla işlev gören, kusursuz bir sistemi vardır. Modern bilim ve teknoloji ise, bu sistemi taklit etmek bir yana, çalışma prensiplerini tüm ayrıntılarıyla çözmeyi dahi başaramamıştır.

Elbette böylesine kompleks bir düzenin evrim teorisinin iddia ettiği gibi rastlantılarla ortaya çıkması imkansızdır. Her düzen, kendisini var eden bir kudretin varlığını gösterir. Kulaktaki üstün düzen ise, bu organı kusursuzca yaratmış olan Allah'ın varlığını ve doğaya olan hakimiyetini bir kez daha ispat etmektedir.

Bu gerçek karşısında insana düşen ise, kendisine böyle bir organı ve dolayısıyla işitme duyusunu vermiş olan Allah'a şükredici olmaktan başka bir şey değildir. Nitekim, Kuran'da insanlara şöyle seslenilir:

> **De ki: "Sizi inşa eden yaratan, size kulak, gözler ve gönüller veren Allah'tır. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)**

İnsanın İçindeki Ordu

Vücudunuzun derinliklerinde, her gün sizin hiç farkında olmadığınız bir savaş yaşanır. Savaşın bir tarafı, vücudunuza girip onu ele geçirmeyi hedefleyen bakteri ve virüsler, diğer tarafı ise vücudu bu düşmanlara karşı koruyan savunma hücreleridir.

Düşmanlar, hedefledikleri bölgeye girmek için saldırı vaziyetinde beklerler ve ilk fırsat bulduklarında hedef bölgeye doğru yönelirler. Ancak hedef bölgenin güçlü, düzenli ve disiplinli askerleri, düşmanlara kolay kolay geçit vermezler. Savaş alanına ilk önce düşmanları yutarak etkisiz kılan askerler (fagositler) gelir. Fakat kimi zaman savaşın boyutları bu askerlerin kabiliyetlerinin üstündedir. O zaman devreye başka askerler girer (makrofajlar). Onların devreye girmesi, hedef bölgede bir alarm durumunun oluşmasına sebep olur ve başka askerleri savaş meydanına çağırırlar (Yardımcı T hücreleri).

Bunlar bölge halkını çok iyi tanıyan askerlerdir. Hemen kendi ordularıyla düşmanı birbirinden ayırt ederler. Ve hiç vakit kaybetmeden silah yapımında görevli olan askerlere haber gönderirler (B hücreleri). Bu askerler de olağanüstü yeteneklere sahiptirler. Düşmanı hiç görmedikleri halde, onları etkisiz hale getirebilecek yapıdaki silahları üretebilmektedirler. Ayrıca ürettikleri silahları, kendi üzerlerinde taşıyarak gitmesi gereken yere kadar götürürler. Ancak bu yolculuk sırasında, hem kendilerine hem de kendi taraftarlarına zarar vermemek gibi zor bir görevi

başarırlar. Daha sonra vurucu timler devreye girer (Öldürücü T hücreleri). Bunlar da üzerlerinde taşıdıkları zehirli maddeyi düşmanın en can alıcı yerine vererek, onlardan kurtulmayı başarırlar. Zaferin kazanılması durumunda savaş meydanına başka bir asker grubu gelir (Baskılayıcı T hücreleri) ve tüm savaşçılar karargahlarına gönderilir. Son olarak savaş meydanına gelen askerler (Bellek hücreleri) düşmana ait tüm bilgileri, aynı durumla tekrar karşılaşılması halinde kullanmak üzere hafızalarına alırlar.

Burada sözü edilen mükemmel ordu, insan bedenindeki savunma sistemidir. Anlatılanların hepsi, gözle görülmeyecek kadar küçük hücreler tarafından gerçekleştirilmektedir. (Daha detaylı bilgi için bakınız: (Adnan Oktar (Harun Yahya), *Savunma Sistemi Mucizesi*)

Acaba kaç kişi bedeninde böylesine düzenli, disiplinli ve mükemmel bir ordu taşıdığının farkındadır? Dört bir yanının, ciddi şekilde rahatsızlanmasına, hatta ölmesine sebep olabilecek mikroplarla çevrili olduğunun kaçı bilincindedir? Gerçekten de solunan havada, içilen suda, yenilen yemekte, dokunulan her yerde insan için oldukça tehlikeli olabilecek mikroplar vardır. İnsanın kendisi tüm bunlardan habersizken, vücudundaki hücreler, onu belki de ölüme götürebilecek bir hastalığın pençesinden kurtarmak için var güçleriyle savaşırlar.

Savunma hücrelerinin hepsinin, vücut hücresi ile düşman hücresini birbirinden ayırt edebilecek kapasitede olmaları, B hücrelerinin görmedikleri düşmanı etkisiz kılabilecek bir silah hazırlayabilmeleri, onları kendi bünyelerine zarar vermeden, hiçbir vücut hücresine değdirmeden gereken yere kadar taşıyabilmeleri, sinyal alan hücrelerin hiç itiraz etmeden görevlerini tam olarak yapmaları, her birinin ne yapmaları gerektiğini bilebilmeleri, işleri bittiğinde tekrar sorun çıkarmadan yerlerine dönmeleri, bellek hücrelerinin hafızalarının bu denli güçlü olması, bu sisteme olağanüstü sıfatını kazandıran özelliklerden sadece birkaçıdır.

İşte bu sebeplerden dolayı savunma sisteminin, oluşum hikayesi şimdiye kadar hiçbir evrimci yazar tarafından yazılamamıştır.

Savunma sistemi olmayan ya da tam olarak faaliyetini yapamayan bir insanın hayatta kalması da oldukça güçtür. Çünkü bu durumda dış dünyadaki tüm mikrop ve virüslere karşı savunmasız hale gelir. Günümüzde böyle kimseler ancak özel bir çadırda, dışarıdaki hiçbir madde ile doğrudan temas etmeden belli bir süre yaşamlarını devam ettirebilmektedirler. Dolayısıyla ilkel ortamdaki bir insanın, savunma sistemi olmadan türünü sürdürmesi söz konusu bile olamaz. Bu durum da bizleri, savunma sistemi gibi son derece karmaşık bir sistemin ancak tek bir seferde, tüm elemanları ile birlikte yaratılmış olduğu gerçeğine götürmektedir.

Her Detayı Düzenlenmiş Bir Sistem

Nefes almak, yemek yemek, yürümek vs. insanlar için çok doğal olaylardır. Ama insanların büyük bir kısmı bu hayati olayların nasıl meydana geldiğini düşünmez. Örneğin bir meyve yediğinizde, o meyvenin nasıl vücudunuza yararlı hale geleceğini düşünmezsiniz. Siz iyi bir besin alıyorum düşüncesindeyken vücudunuz, bu besini "iyi" hale çevirebilmek için hiç düşünemeyeceğiniz kadar detaylı işlemler yapar.

Bu detaylı işlemlerin yapıldığı sindirim sistemi bir yiyeceğin ağıza alınmasıyla çalışmaya başlar. Sistemin hemen başında devreye giren tükürük, besinleri ıslatarak dişler tarafından öğütülmelerini ve yemek borusundan aşağı kaymalarını kolaylaştırır.

Yemek borusu, yiyeceklerin mideye ulaştırılmasında görev alır. Mideye gelindiğinde ise mükemmel bir denge ile karşılaşılır. Besinlerin midedeki sindirimi, bu organın içindeki hidroklorik asit tarafından gerçekleştirilir. Ancak bu asit o denli güçlüdür ki, yalnız besinleri değil, mide duvarlarını bile eritebilecek kapasiteye sahiptir. Fakat elbette, kusursuz sistem içinde böyle bir hataya müsaade edilmemiştir. Sindirim sırasında salgılanan "mukus" adlı bir salgı midenin tüm duvarlarını kaplar ve hidroklorik asidin parçalayıcı etkisine karşı mükemmel bir koruma sağlar. Böylece midenin kendi kendini yok etmesi engellenmiş olur.

Sindirim işleminin devamı da aynı derecede planlıdır. Besinlerin sindirim sistemi tarafından parçalanmış, işe yarayan kısımları, ince bağırsak çeperleri tarafından emilerek kana karışır. İnce bağırsağın iç yüzeyi "villus" adı verilen küçük kıvrımlarla kaplıdır. Villusların üzerindeki hücrelerin üst kısımlarında da "mikrovillus" denilen

mikroskobik uzantılar bulunur. Bu uzantılar birer pompa gibi çalışarak besinleri emerler. Böylece bu pompaların emdikleri besinler, dolaşım sistemiyle vücudun her yanına ulaştırılırlar.

Burada dikkat edilmesi gereken, yukarıda çok basitçe özetlediğimiz sistemi evrimin hiçbir şekilde açıklayamadığıdır. Çünkü evrim, küçük yapısal değişikliklerin, basamak basamak üst üste eklenmesiyle, ilkel canlılardan bugünkü karmaşık organizmaların oluştuğunu savunur. Oysa açıkça görüldüğü gibi, midedeki sistemin basamak basamak oluşmasına imkan yoktur. Tek bir faktörün dahi eksik olması canlının sonunu getirir.

Midedeki sıvının besin geldiğinde parçalayıcı özellik kazanması, bir dizi kimyasal işlem sonucunda gerçekleşir. Sözde evrim süreci içinde, midesinde böylesine planlı kimyasal dönüşüm yapılamayan bir canlı düşünün. Midesindeki sıvı bir türlü parçalayıcı özellik kazanmayan canlı, yediklerini sindiremeyecek, midesinde sindirilmemiş bir yiyecek kütlesi olduğu halde, besinsizlikten ölecekti.

Ayrıca bu parçalayıcı asit salgılanırken, aynı anda mide duvarlarının mukus denen salgıyı üretmesi gerekir. Aksi takdirde midedeki asit mideyi parçalardı. Dolayısıyla hayatın devamı için midenin her iki sıvıyı da (asit ve mukus) aynı anda salgılaması gerekir. Bu da bize evrimcilerin dediği gibi aşama aşama tesadüfi bir oluşum değil, bir anda bütün sistemleriyle var olması gerektiğini göstermektedir.

Tüm bunlar, insan vücudunun birbiriyle mükemmel biçimde uyumlu küçük makinelerden oluşan dev bir fabrikaya benzediğini göstermektedir. Ve nasıl her fabrikanın bir tasarımcısı, mühendisi, planlayıcısı varsa, insan bedeninin de kusursuzca var eden, üstün güç sahibi bir Yaratıcısı vardır. Bu Yaratıcı herşeye hakim olan Allah'tır.

İskelet Sistemi

İskelet başlı başına bir mühendislik harikasıdır. Vücudun yapısal destek sistemidir. Aynı zamanda beyin, kalp, akciğer gibi hayati organların korumasını yapar, iç organlara destek olur. İnsan vücuduna, hiçbir yapay makina tarafından taklit edilemeyen üstün bir hareket kabiliyeti verir. Dahası kemik dokusu çoğu kimsenin zannettiği gibi cansız değildir. Kemik dokusu vücudun kalsiyum, fosfat ve bir çok önemli mineralinin bankasıdır. Vücudun ihtiyacına göre bu mineralleri depo eder veya daha önceden depo ettiklerini vücuda verir. Bütün bunların yanı sıra kırmızı kan hücrelerinin üretimi kemikler tarafından yapılır.

İskelet bütün olarak mükemmel bir işleve sahip olmasının yanında, iskeleti oluşturan kemikler de üstün bir yapıya sahiptirler. Vücudun taşınması ve korunması gibi önemli bir görevi üstlenen kemikler, bu işi rahatlıkla yerine getirebilecek kapasitede ve sağlamlıkta yaratılmışlardır. Vücudun karşılaşacağı zor durumlar da hesaba katılmıştır. Örneğin; uyluk kemiği, dikey durumda bir ton ağırlığı kaldırabilecek kapasitededir. Nitekim atılan her adımda bu kemiğimize, vücut ağırlığımızın üç katı kadar bir yük binmektedir. Hatta sırıkla yüksek atlama yapan bir atlet yere inerken kalça kemiğinin her santimetrekaresi 1400 kiloluk bir basınca maruz kalır. Peki kemik denen ve bir tek hücrenin bölünmesi sonucunda ortaya çıkan bu yapıyı, bu kadar kuvvetli kılan nedir? Sorunun cevabı kemiklerin eşsiz yaratılışında gizlidir.

Konuyu daha iyi anlamak için günümüz teknolojisinden bir örnek vermek yerinde olacaktır. Büyük ve yüksek yapıların inşasında kafes sistemleri kullanılır. Bu inşaat tekniğinde yapının taşıyıcı elemanları, yekpare yapıda değil, birbiri içine geçmiş, kafes şeklinde çubuklardan oluşur. Ancak bilgisayarların yapabileceği karmaşık hesaplar sayesinde, büyük köprüler ve endüstriyel yapılar çok daha dayanıklı ve daha ucuza inşa edilmektedirler.

İşte kemiklerin iç yapısı da, insanların binalarda ve köprülerde kullandığı bu kafes yapı sistemiyle benzer bir yapıdadır. Önemli bir farkla; kemik içindeki sistem, insanların geliştirdiğinden çok daha üstün ve karmaşıktır. Bu sayede kemikler, hem son derece sağlam, hem de rahatlıkla kullanılabilecek hafifliktedirler. Eğer aksi olsaydı, yani kemiklerin içi, dışı gibi sert ve tamamen dolu olsaydı, hem kemik ağırlığı insanın taşıyabileceğinin çok üzerinde olurdu, hem de kemiğin yapısı gevrek ve sert olup en küçük bir darbede çatlama ve kırılma yapardı.

Kemiklerimizin bu mükemmel yapısı, bizim son derece rahat bir hayat sürmemizi, çok zor hareketleri kolaylıkla ve hiç acı duymadan yapabilmemizi sağlamaktadır. Kemiğin yapısının bir başka özelliği de vücudun gerekli

bölgelerinde esnek bir yapıya sahip olmasıdır. Örneğin göğüs kafesi; kalp ve akciğer gibi hayati organları korurken, bir yandan da akciğerlere havanın dolmasını ve boşalmasını sağlayacak şekilde genişler ve büzülür.

Kemiklerin esneklikleri zamanla değişebilir. Örneğin kadınlarda leğen kuşağı kemikleri, hamileliğin son aylarına doğru gevşer ve birbirlerinden biraz ayrılırlar. Bu son derece önemli bir ayrıntıdır, çünkü bu gevşeme sayesinde bebeğin başı doğum sırasında ezilmeden dışarı çıkabilir.

Kemikteki mucizeler bunlarla da sınırlı kalmaz. Kemikler esneklikleri, dayanıklılıkları ve hafifliklerinin yanı sıra, kendilerini tamir etme özelliğine de sahiptirler. Bu da vücuttaki pek çok işlem gibi, milyonlarca hücrenin beraber çalışmasıyla gerçekleşir.

İskeletin hareket kabiliyeti de üzerinde durulması gereken önemli bir ayrıntıdır. Her adım atışımızda omurgamızı oluşturan omurlar birbiri üstünde hareket ederler. Bu sürekli hareket ve sürtünme, omurların aşınmasına sebebiyet verecekken bu tehlikeyi önlemek için her bir omur arasına disk denen dayanıklı kıkırdaklar yerleştirilmiştir. Bu diskler amortisör görevi yaparlar. Dahası her adım atışta, vücut ağırlığından kaynaklanan bir tepki kuvveti yerden vücuda gelir. Bu kuvvet, omurganın sahip olduğu amortisörler ve "kuvvet dağıtıcı" kıvrımlı şekli sayesinde, vücuda zarar vermez. Eğer tepkiyi azaltan esneklik ve özel yapı olmasa, ortaya çıkan kuvvet direkt olarak kafatasına iletilirdi ve omurganın üst ucu, kafatası kemiklerini parçalayarak beynin içine girerdi.

Kemiklerin birbirlerine eklendikleri yerlerde de yaratılışın delilleri görülür. Eklemler bir ömür boyunca hareket ettikleri halde yağlanmaya ihtiyaç duymazlar. Biyologlar bunun nedenini araştırdılar: Eklemlerdeki sürtünme nasıl ortadan kalkıyordu?

Bilim adamları, olayın "tam bir yaratılış mucizesi" olarak nitelendirilebilecek bir sistemle çözüldüğünü gördüler: Eklemlerin sürtünme yüzeyleri, ince ve gözenekli bir kıkırdak tabakasıyla kaplanmıştır ve bu tabakaların altında ağdalı ve kaygan bir sıvı bulunur. Kemik, eklemin bir yerine baskıda bulunursa bu sıvı gözeneklerden dışarı fışkırır ve eklem yüzeyinin "yağ gibi" kaymasını sağlar.

Tüm bunlar insan bedeninin üstün bir yaratışın ürünü olduğunu göstermektedir. İnsan bu mükemmel yaratılış sayesinde birbirinden çok farklı hareketleri büyük bir hız ve rahatlık içinde yerine getirir.

Herşeyin bu kadar mükemmel olmadığını mesela tüm bacağımızın tek bir uzun kemikten meydana geldiğini düşünün. Yürümek büyük bir sorun haline gelecek, son derece hantal ve hareketsiz bir bedenimiz olacaktı. Bir yere oturmak bile güçleşecek, bu tür hareketler sırasındaki zorlamalar nedeniyle bacak kemiği kolaylıkla kırılabilecekti. Oysa insanın iskeleti, vücudunun her hareketine kolaylıkla izin verecek bir yapıdadır.

İskeletin sahip olduğu tüm özellikleri Allah yaratmıştır ve halen de yaratmaktadır. Allah, yarattığı insanı bu gerçek üzerinde düşünmeye ise şöyle davet eder:

> **... Kemiklere de bir bak nasıl bir araya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?... (Bakara Suresi, 259)**

İnsana düşen, bu gerçeği düşünmek ve kendisini yaratmış olan Allah'ın gücünü takdir edip, O'na şükretmektir. Bunu yapmadığı takdirde ise büyük bir kayba uğrayacaktır. Kemikleri ilk kez yaratıp sonra da onlara et giydiren Allah, bunu bir kez daha yapmaya kadirdir. Bu gerçek Kuran'da şöyle ifade edilir:

> **İnsan, Bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Suresi, 77-79)**

Vücuttaki Koordinasyon

İnsan vücudunda, vücudun canlılığının devamlılığı için, bütün sistemler birarada, bağlantılı bir şekilde ve tam bir uyum içinde çalışır. Hergün yaptığımız çok küçük hareketler, mesela nefes almak, gülmek bile insan vücudundaki kusursuz koordinasyonun bir sonucudur.

İçimizde her an işleyen, akıl almaz komplekslikte ve büyüklükte bir koordinasyon ağı vardır. Amaç canlılığı devam ettirmektir. Bu koordinasyon özellikle vücudun hareket sisteminde görülür. Çünkü en küçük hareket için bile iskelet sistemi, kaslar ve sinir sistemi mükemmel bir işbirliği içinde çalışmak zorundadır.

Vücuttaki koordinasyonun ilk şartı doğru bilgi teminidir. Ancak doğru bilgilerin elde edilmesiyle yeni değerlendirilmeler yapılabilir. Bunun için de son derece gelişmiş bir haber alma ağı mevcuttur.

Koordine edilmiş bir hareketi yapabilmek için, herşeyden önce o hareketle ilgili vücut organlarının konumlarının ve birbirleriyle ilişkilerinin bilinmesi gereklidir. Beyne bu bilgi gözlerden, iç kulaktaki denge mekanizmasından, kaslardan, eklemlerden ve deriden gelir. Her saniye milyarlarca bilgi işlenir, değerlendirilir ve bunlara göre yeni kararlar verilir. İnsanın ise kendi vücudunda gerçekleşen bu başdöndürücü hızdaki işlemlerden haberi bile yoktur. O yalnızca hareket eder, güler, konuşur, koşar, yemek yer, düşünür. Bu işlemlerin yapılması için hiçbir çabası olmaz. Örneğin basit bir gülümseme için bile on yedi kasın aynı anda çalışması gereklidir. Bu kaslardan birinin çalışmaması veya yanlış çalışması yüz ifadesini tamamen değiştirir. Yürüyebilmek için ise ayaklarda, bacaklarda, kalçada, kasıklarda ve sırtta elli dört ayrı kas uyum içinde çalışmalıdır. Kaslar ve eklemlerin içinde, vücudun o anki konumuna ait bilgileri veren milyarlarca küçük, mikroskobik algılayıcı vardır. Bu algılayıcılardan gelen mesajlar merkezi sinir sistemine ulaşır ve burada yapılan değerlendirmeye göre kaslara yeni emirler gönderilir.

Vücuttaki koordinasyonun mükemmelliği şu örnekle daha iyi anlaşılacaktır: Yalnızca elinizi havaya kaldırmanız için omuzunuzun bükülmesi, "biceps" ve "triceps" denilen ön ve arka kol kaslarınızın sırayla kasılıp gevşemeleri, dirseğiniz ve bileğiniz arasında bulunan kasların bileği döndürmeleri gerekir. Hareketin her aşamasında, bu kasların içindeki milyarlarca algılayıcı, her an kasların konumlarını merkeze bildirir. Merkezden de kaslara bir an sonra ne yapmaları gerektiği iletilir. Tabii ki insan bütün bunların farkına varmaz, yalnızca elini kaldırmak ister ve kaldırır.

Mesela vücudun dik durması için, bacak kaslarında, ayaklarda, sırtta, karında, göğüste, boyunda bulunan milyarlarca algılayıcıdan gelen bilgi değerlendirilir ve bu emirlerin hepsi her saniye kaslara iletilir.

Konuşmak için de özel bir çaba harcamayız. İstediğimiz sözcüklerin ağzımızdan dökülmeleri için, ses tellerinin hangi açıklıkta, ne kadar titreşmesi gerektiğini, ağzımızdaki, dilimizdeki, boğazımızdaki yüzlerce kastan hangilerini, hangi sıra ile kaç defa, ne oranda kasıp gevşeteceğimizi, ciğerlerimize kaç santimetreküp hava alıp, bu havayı hangi hız ve aralıklarla boşaltmamız gerektiğini oturup da hesaplamayız. İstesek de bunu yapamayız! Çünkü ağzımızdan çıkan tek bir kelimenin oluşumu, insanın solunum sisteminden sinir sistemine, kaslarından kemiklerine kadar uzanan pek çok yapının uyumlu çalışmasının bir sonucudur.

Bu koordinasyonda bir aksaklık olması durumunda neler olur? Gülümsemek isterken yüzümüzde başka bir ifade oluşabilir ya da konuşmak istediğimizde başaramayabiliriz, yürüyemeyebiliriz. Oysa ne zaman istersek güleriz, konuşuruz, yürüyebiliriz, hiçbir aksaklık olmaz. Çünkü burada anlatılan herşey "sonsuz kudret" gerektiren bir Yaratılış sonucunda gerçekleşir.

Bu nedenle insan, tüm hayatını ve varlığını, kendisini yaratan Allah'a borçlu olduğunu her zaman bilmelidir. İnsanın övünecek, böbürlenecek hiçbir şeyi yoktur. Sahip olduğu güç, sağlık ya da güzellik, kendisinin eseri değildir ve kendisine ebediyen verilmiş de değildir. Mutlaka yaşlanacak, mutlaka sağlığını ve güzelliğini yitirecektir. Kuran'da bu gerçeğe şöyle dikkat çekilmiştir:

> **Size verilen herşey, yalnızca dünya hayatının metaı ve süsüdür. Allah Katında olan ise, daha hayırlı ve daha süreklidir. Yine de, akıllanmayacak mısınız? (Kasas Suresi, 60)**

Eğer bunların çok daha üstününü, ebediyen, ahirette elde etmek istiyorsa; Allah'ın kendine verdiği nimete şükretmeli ve O'nun istediği biçimde hayatına yön vermelidir.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi insan vücudundaki organların ve sistemlerin hepsi "mucizevi" özelliklere sahiptir. Bu özellikler incelendiğinde insan, varlığının ne denli ince hesaplara dayandığını ve yaratılışındaki mucizeleri görecektir ve Allah'ın sonsuz ilmini ve insan üzerindeki kusursuz sanatını bir kez daha kavrayacaktır.

Beyin

Beyin, her santimetreküpünde 10 milyon (10.000.000), tamamında ise 10 ila 15 milyar arası sinir hücresi içerir. Aynı zamanda sayısı sinir hücrelerinin bin katı kadar olan, yani ortalama 15 trilyon (15.000.000.000.000) sinir hücresi bağlantısına sahiptir. Sinir hücreleriyle bağlantılı olarak onları besleyen ve destekleyen hücrelerin (beyin bağ dokusu) sayısı ise 90 milyar (90.000.000.000) dolayındadır.

Sinirler yoluyla beyne taşınan mesajlar saatte 320 km. hızla yol alırlar. Yani beyin hücrelerinden vücuda ulaşan sinirlerimiz, beyinle vücut arasında giden bilgiler için adeta bir otoban görevi görür. Vücudunuzda an an meydana gelen bütün olaylar, mesela;

Şu an siz bu kitabı okurken gözlerinizi kullanmanız,

Sayfaları elinizin yardımıyla çevirmeniz,

Otururken arkanıza yaslanmanız,

Okuduğunuz şeyleri anlamanız,

Kalbinizin atması,

Nefes almanız,

Gözlerinizi kırpmanız,

Saçlarınızın uzaması,

Kokuları algılamanız,

Kulağınızın etrafınızdaki sesleri duyması,

Kısacası kitap boyunca saysak bitiremeyeceğimiz her türlü işleviniz, her an beyne giden sinyaller ve beynin vücudun her yerine ayrı ayrı gönderdiği emirler yoluyla devam eder. (Sadece 1 dakika içinde beyinde 100.000 ile 1.000.000 arası kimyasal reaksiyon oluşabileceği bilinmektedir.)

Böylesine kompleks ve mükemmel bir sistemin tesadüfen oluştuğunu öne sürmek akıl dışıdır. Beyni olmayan bir canlının, günün birinde bir tesadüf sonucu yarı işleyen bir beyne sahip olması, ardından da bu yarı işleyen beynin yukarıda saydığımız mucizevi işlemleri başarabilecek bir gelişime ulaşması elbette mümkün değildir.

Beynin sahip olduğu tüm olağanüstü yetenekleri yaratıp kontrol altında tutan yegane güç Allah'ın gücüdür. Allah, insan denen varlığı mükemmel mekanizmalarla donatmıştır ve her an kontrolü altında yaşamını sürdürmesine olanak sağlamaktadır.

HAYVANLAR VE BİTKİLER

Dünyada var olan milyonlarca bitki ve hayvan çeşidi, Yaratan'ın varlığını ve gücünü ispatlayan birer delil olarak karşımıza çıkar.

Burada sadece kısıtlı birkaç örneğini vereceğimiz bu canlıların aslında her biri ayrı ayrı incelenmeye değecek niteliktedir. Hepsinin farklı bir vücut sistemi, değişik savunma taktikleri, apayrı beslenme şekilleri, ilgi çekici üreme metodları vardır. Kuşkusuz tüm canlıları bu özellikleriyle, tek bir kitapta anlatmak mümkün değildir. Böyle bir şey yapabilmek için ciltler dolusu ansiklopedi yazmak gerekir.

Ancak burada vereceğimiz sayılı birkaç örnek dahi dünya üzerindeki yaşamı tesadüfle, rastlantıyla açıklamanın mümkün olmadığını kanıtlayacaktır.

Tırtıldan Kelebeğe

Sizin 450-500 kadar yumurtanız olsa ve bunları dışarıda muhafaza etmeniz gerekse ne yapardınız? Onların rüzgar gibi doğa şartlarının etkisiyle saçılıp dağılmalarını önleyecek bir tedbir almanız kuşkusuz ki en akılcı olandır. İşte dünyanın tek seferde en fazla yumurta yumurtlayan canlılarından biri olan ipek böcekleri (450-500), yumurtalarını muhafaza etmek için çok akılcı bir yönteme başvururlar: Yumurtaları salgıladıkları yapışkan bir maddeyle (iplikle) birbirlerine bağlayarak, etrafa saçılıp, dağılmalarını engellerler.

Yumurtadan çıkan tırtıllar, ilk iş olarak kendilerine uygun bir dal bulur ve daha sonra da aynı iplikle oraya bağlanırlar. Ardından gelişebilmeleri için salgıladıkları bu iplikle kendilerine koza örmeye başlarlar. Hayata gözlerini yeni açmış bir tırtılın bu işlemi yapması, durup dinlenmeksizin 3-4 gün sürer. Bu süre içerisinde tırtıl, binlerce kez dönerek, ortalama 900-1500 m. uzunluğunda bir iplik çıkarır.[17] Bu işlem bitince de hiç dinlenmeden yeni bir işe başlar ve güzel bir kelebek olmak üzere değişim geçirir.

Ne anne ipek böceğinin yavrusunu muhafaza edebilmek için aldığı tedbir, ne de herşeyden habersiz, henüz hiçbir eğitime, bilgiye sahip olmayan küçücük bir tırtılın gösterdiği davranışlar evrimle izah edebilecek olaylar değildir. Herşeyden önce annenin, yumurtaları yapıştırmak için kullandığı ipliği üretebilmesi mucizevidir. Yumurtadan yeni çıkan bir tırtılın kendisi için gerekli ortamı tanıyıp ona uygun koza örmesi, ardından değişim geçirmeye başlaması ve bu değişimi problemsiz olarak geçirebilmesi ise insan aklının anlayış sınırlarını zorlamaktadır. Bu durumda her tırtılın dünyaya ne yapması gerektiğini bilir bir şekilde geldiğini rahatlıkla söyleyebiliriz ki bu da, tüm bunların **henüz dünyaya gelmeden "öğretilmiş"** olduğu anlamına gelecektir.

Bunu bir örnekle açıklayalım. Eğer yeni doğmuş bir bebeğin, doğumundan sadece birkaç saat sonra ayağa kalktığını, dahası kendisine bir yatak yapmak için malzeme (yorgan, yastık, minder vs.) topladığını ve bunları düzgün bir biçimde birleştirip bir yatak yapıp içine yattığını görürseniz, ne düşünürsünüz? Olayın şaşkınlığını üzerinizden attığınızda, varacağınız en mantıklı sonuç, bu bebeğin böyle bir işlemi yapması için henüz anne karnında olağanüstü bir yolla bir şekilde **"eğitilmiş"** olduğunu düşünmektir. Tırtılların durumu, bu örnekteki bebeklerden farksızdır.

Bu da bizi yine aynı sonuca ulaştırır: Bu canlılar, kendilerini yaratan Allah'ın belirlediği biçimde doğmakta, davranmakta ve yaşamaktadırlar. Kuran'da, **Allah'ın balarısına vahyettiğini ve ona bal yapmayı emrettiğini** haber verilerek, aslında canlılar dünyasındaki büyük sırrın bir örneğini bildirilmiştir. (Nahl Suresi, 68-69) Bu sır, tüm canlıların Allah'ın iradesine boyun eğmiş olarak, O'nun belirlediği kaderi izledikleri sırrıdır. Arı bu nedenle bal yapar, ipek böceği bu nedenle ipek üretir.

Kanatlardaki Simetri

Resimlerde görülen kelebeklerin kanatlarına dikkatle baktığımızda kusursuz bir simetrinin hakim olduğunu görürüz. Bu tül görünümlü kanatlar, şekillerle, beneklerle ve renklerle süslenmiş olarak yaratılmış ve sonuçta her biri birer sanat harikası olan görüntüler meydana gelmiştir.

Bu kelebeklerin kanatlarına baktığınızda ne kadar karmaşık olursa olsun, her iki taraftaki desenin ve renklerin tıpatıp birbirleriyle aynı olduğunu fark edebilirsiniz. En ufak bir nokta dahi her iki kanatta birden yer alır, dolayısıyla ortaya kusursuz bir düzen ve simetri çıkar.

Aynı zamanda o incecik kanatlardaki bir renk, diğerine hiçbir şekilde karışmaz ve var olan renkler keskin çizgilerle birbirlerinden ayrılır. Oysa bu renkler üst üste dizilen pulcukların biraraya gelmesiyle oluşur. Elinizi dokunduğunuz an dağılıveren bu pulcuklar nasıl oluyor da sıralarını hiç şaşırmadan aynı deseni tutturacak şekilde iki kanatta da dizilebiliyorlar? Tek bir pulun bile yer değiştirmesi kanatlardaki simetrinin bozulmasına ve estetiğin kaybolmasına neden olabilir.

Oysa yeryüzündeki hiçbir kelebeğin kanadında bir düzensizlik göremezsiniz. Sanki her biri bir ressamın elinden çıkmış gibi düzgün ve estetik görünümlüdür. Çünkü gerçekten de üstün bir Yaratıcı'nın -Allah'ın- eseridir.

En Uzun Boyunlu Hayvan: Zürafa

Zürafaların, oldukça hayret uyandıran özellikleri vardır. Bunlardan biri, o kadar uzun olan boyunlarının diğer tüm memeliler gibi sadece 7 omurga tarafından taşınabilmesidir. Hayret uyandıran bir diğer özellikleri de, vücutlarının uzun boyunlarının üzerinde yer alan beyinlerine kan ulaştırmada zorluk çekmemeleridir. Biraz düşünüldüğünde, o denli uzağa kanın pompalanmasının ne derece güç olduğu fark edilebilir. Ancak zürafalar bu konuda pek zorlanmazlar, çünkü kalpleri, kanı gerektiği kadar uzağa pompalayabilecek özelliklere sahiptir. Bu da, onların rahatça yaşamlarını devam ettirebilmelerine olanak sağlar.

Fakat bu sefer de bir başka güç durumla karşı karşıya kalırlar ki, o da su içtikleri andır. Zürafalar her su içmek için eğildiklerinde aslında kan basıncına dayanamayarak, beyin kanamasından ölmeleri gerekirdi. Fakat boyunlarındaki mükemmel sistem sayesinde bu risk tamamen ortadan kaldırılmıştır: Yere eğildiklerinde **boyun damarlarında bulunan kapakçıklar kapanarak, beyne aşırı kan gitmesini engeller.**

Kuşkusuz, zürafalar bu özellikleri kendi ihtiyaçlarına göre planlayarak kazanmış olamazlar. Bu önemli özelliklerin zaman içinde yavaş yavaş işleyen bir evrim süreci ile oluştuğunu söylememiz de mümkün değildir.

Zira bir zürafanın yaşamını sürdürebilmesi için, mutlaka beynine kanı ulaştıracak bir pompalama sistemine ve eğildiğinde ani kan basıncını engelleyecek kapak sistemine sahip olması zaruridir. Bunlardan biri olmasa veya tam çalışmasa, zürafanın yaşamını sürdürmesi imkansız hale gelecektir.

Tüm bunlardan anladığımız, zürafa türünün yaşaması için gereken tüm özelliklerle birarada dünyaya geldiğidir. Henüz var olmayan bir canlının kendi bedenine hakim olup, gereken özelliklere bilinçli bir şekilde sahip olması ise kuşkusuz imkansızdır. Bütün bunlar hiç tartışmasız zürafaları üstün güç sahibi olan Allah'ın yarattığını açıkça ispatlamaktadırlar.

Su Kaplumbağaları

Okyanuslarda yaşayan su kaplumbağaları üreme vakitleri geldiğinde, sahile akın ederler. Ancak bu, herhangi bir sahil değildir. Doğum yapmak üzere geldikleri sahilin, kendi doğdukları sahil olması gerekmektedir.[18] Bunun için zaman zaman, 800 kilometrelik bir yol katetmek zorunda kalırlar. Ama bu uzun ve zorlu yolculuk durumu değiştirmez, her ne olursa olsun doğum yapmak için kendi doğdukları sahile ulaşırlar.

Doğar doğmaz, o mekandan uzaklaşmış bir canlının 20-25 yıl sonra aynı yeri tekrar bulabilmesi hiç kuşkusuz evrimle veya tesadüfle izah edilebilir bir konu değildir.[19] Üstelik her yerin birbirine benzediği okyanus dibinde, yine birbirine benzeyen sahiller arasından, doğdukları yerin yönünü bulabilmeleri olağan dışıdır.

Sonuçta binlerce pusulasız yolcu, aynı vakitte aynı sahilde toplanırlar. Önceleri nedeninin tam olarak anlaşılmadığı bu ısrarlı buluşmanın ardında yatan sebepler insanları şaşırtmıştır. Kaplumbağalar, yavrularının deniz şartları içinde hayatta kalmalarının zor olacağını bildiklerinden yumurtalarını, sahilde kumların altına gömerler. Peki neden hepsi aynı vakitte, aynı sahile toplanırlar? Acaba aynı işlemi, ayrı ayrı zamanlarda, ayrı ayrı sahillerde yapsalar, yavrular hayatta kalmayı başaramazlar mıydı? Bu konuyu araştıranlar son derece ilginç bir durumla karşılaşmışlardır. Kumların altındaki binlerce yavru, başlarındaki sert yumru sayesinde yumurtayı kırdıktan sonra, zorlu birkaç engeli daha aşmak zorundadırlar. Ortalama 31 gr.'lık yavrular, üzerlerindeki toprak tabakasını tek başlarına kazamazlar, bunun için yumurtadan çıkan yavrular birbirlerine yardımcı olurlar. Sahildeki binlerce yavru aynı anda toprağı kazmaya başladıklarında birkaç gün içinde kumun yüzeyine çıkmayı başarırlar. Ancak yüzeye çıkmadan önce bir müddet durup, hep birlikte gece olmasını beklerler. Çünkü gündüz, yırtıcı kuşlara yem olma ihtimalleri vardır. Ayrıca gündüz gün ışığından ısınan kumlarda sürünerek ilerlemek onlar için oldukça güç olacaktır. Gece olduğu vakit kazma işlemini tamamlayarak yüzeye çıkarlar. Karanlık olmasına rağmen denizin yönünü bulup, hızla oraya doğru yönelirler ve 20-25 yıl sonra tekrar dönmek üzere sahili terk ederler.

Yeni dünyaya gelmiş bu yavruların, yumurtadan çıktıklarında toprağı kazarak yukarı doğru ilerlemeleri ve belli bir müddet durmaları gerektiğini bilmeleri mümkün değildir. Henüz toprağın altındayken, gece mi, gündüz mü

olduğunu, yırtıcı kuşların varlığını ve bunlara yem olabileceklerini, Güneş'ten dolayı toprağın sıcak olduğunu ve bunun kendilerine zarar verebileceğini, hızla denize yönelmek zorunda olduklarını bilmeleri de elbette mümkün değildir. **Peki acaba bu bilinçli tavır nasıl ortaya çıkar?**

Kuşkusuz tek cevap, bu yavruların bu tavrı göstermek üzere yaratıldıklarıdır. Yani onları var eden Yüce Allah, hayatlarını korumalarını sağlayacak bir içgüdüyü onlara ilham etmiştir.

Bombardıman Böceği

Böcekler arasında üzerinde en çok araştırma yapılanlardan birisi bombardıman böceğidir. Böceği bu denli popüler yapan özelliği ise, kendini düşmanlarına karşı kimyasal yöntemler kullanarak savunmasıdır.

Böcek tehlike anında kendisini savunmak için bünyesinde barındırdığı hidrojen peroksit ile hidrokinonu düşmanın üzerine doğru fışkırtır. Bu iki madde, böceğin vücudundaki iki ayrı salgı bezi tarafından salgılanır. Salgılanan maddeler, saklama odacıkları denilen iki ayrı özel bölmede biriktirilir. Bu iki bölme de, patlama odacığı denilen ikinci bir bölüme bağlanır. İki bölüm birbirinden bir çeşit kas ile ayrılır. Böcek tehdit edildiğini anladığında bu kası sıkar ve saklama odacıklarındaki iki madde, patlama odacığına geçer. Orada bulunan enzimlerin de vasıtasıyla yüksek miktarda ısı açığa çıkar ve bu bölümde bir buharlaşma olur. Açığa çıkan buhar ve oksijen gazı, bulunduğu bölümün duvarlarına baskı yapar ve aradaki kas ile bu kimyasal madde düşmana fırlatılır.[20]

Bir böceğin böylesine kuvvetli ve kendisine zararı olabilecek kimyasal reaksiyon oluşturabilen bir sistemi içinde barındırabilmesi, kendisini ise bu sistemin zararından izole edebilmesi hala araştırmacılar açısından esrarını korumaktadır. Hiç kuşku yoktur ki bu sistemin varlığı ve işleyişi böceğe mal edilemeyecek kadar güçtür. Böylesi bir sistem ancak uzmanlar tarafından laboratuvarlarda gerçekleştirilebilirken, bombardıman böceğinin bunu 2 cm.lik bedeninde nasıl yapabildiği halen tartışılmaktadır.

Açık olan tek gerçek ise, bu böceğin evrim teorisini kesinlikle çürüten somut bir delil olduğudur. Çünkü bu kompleks kimyasal sistemin birbirini izleyen tesadüfi değişimler sonucunda oluşması ve gelecek nesillere aktarılması mümkün değildir. **Eğer sistemin tek bir parçasında bir eksiklik, hatta bir "arıza" olsa bu, böceğin savunmasız kalarak ölmesi ya da kendi kendini havaya uçurması ile sonuçlanacaktır.** O halde tek açıklama, böceğin vücudundaki söz konusu kimyasal silahın, tüm parçalarıyla bir anda ve eksiksiz biçimde var olduğudur.

Termit Yuvaları

Hiç kimse bir termit kolonisinin toprak üzerine inşa ettiği yuvasını görünce şaşırmadan geçemez. Çünkü bir termit yuvası, boyu yaklaşık 5-6 metreye kadar varabilen bir mimari harikasıdır.

Bir termitin boyu ile inşa ettiği yuvanın boyunu birbiriyle kıyasladığınızda kendisinin yaklaşık 300 katı büyüklüğünde bir mimari projeyi başarıyla gerçekleştirdiğini görürsünüz. Fakat olayın daha da şaşırtıcı bir yönü vardır ki, o da termitlerin kör olmalarıdır.[21]

Kör termitlerin oluşturduğu bu devasa boyutlardaki yuvaları daha önce hiç görmemiş biri, bunların muhtemelen kum yığınlarının üst üste yığılması ile oluştuğunu düşünür. Ne var ki bir termit yuvası insan aklının almakta zorlanacağı kadar mükemmel bir tasarım olarak karşımıza çıkar. Öyle ki, termit yuvasının içinde içiçe geçmiş tüneller, geçitler, havalandırma sistemleri, özel mantar üretme bahçeleri ve güvenlik çıkışları vardır.

Görmeyen binlerce insanı bir araya getirseniz, her türlü teknik aleti de ellerine verseniz asla, bir termit kolonisinin yaptığı gibi yuvaya benzer bir yapıyı inşa etmelerini sağlayamazsınız. O halde düşünün;

- 1-2 cm boyundaki bir termit, bu kadar ince bir dizayn yapabilecek mimarlık ve mühendislik bilgilerini nasıl öğrenmiş olabilir?

- Göremeyen binlerce termit, bu sanat harikası yapıyı oluşturabilmek için uyum içinde çalışmayı nasıl başarmışlardır?

- İnşasına başlanan bir termit yuvasını başlangıç aşamasında ortadan ikiye ayırırsanız ve daha sonra birleştirirseniz, tüm geçitlerin, kanalların ve yolların birbirini tuttuğunu görürsünüz. Bu mucizevi olay nasıl açıklanabilir?

Buradan çıkan sonuç şudur; Allah, yarattığı canlıları benzersiz ve örneksiz yaratmıştır ve tek bir termit yuvası dahi insanın Allah'ı kavraması ve herşeyi yaratanın Allah olduğuna inanması için yeterlidir.

Ağaçkakan

Bilindiği gibi ağaçkakanlar, yuvalarını gagalarıyla vurarak oluşturdukları ağaç kovuklarında yaparlar. Bu, pek çok insan için alışılagelmiş bir bilgi olabilir. Ancak çoğu kimsenin düşünmediği nokta, bu hayvanların kafalarıyla bu denli sert vuruşlar yapmalarına rağmen nasıl beyin kanaması geçirmedikleridir. Çünkü ağaçkakanın yaptığı iş, bir insanın bir duvara çivi çakmak için kafasını kullanmasına benzer. İnsan böyle bir şeyi yapmaya kalksa kuşkusuz önce beyin sarsıntısı sonra da beyin kanaması geçirecektir. Oysa bir ağaçkakan sert bir ağacı 2.10 saniyeden 2.69 saniyeye kadar 38-43 darbe ile gagalayabilir ve hayvana hiçbir şey olmaz.[22]

Hiçbir şey olmaz, çünkü ağaçkakanların kafa yapıları bu işe elverişli şekilde yaratılmıştır. Ağaçkakanın **kafatası, darbe şiddetini azaltıcı ve emici bir "süspansiyon" sistemine sahiptir.** Gagaya ve çene eklemine eklenmiş bazı kafatası kasları ve alnı o kadar güçlü bir yapıdadır ki, bu özellikler gagalama esnasında çekim gücü ve basınç sayesinde şiddetli vuruşları zamanında hafifletebilirler.[23]

Hesap ve düzen bununla da bitmez. Barınmak için özellikle çamları tercih eden ağaçkakanlar, bir ağacı delmeye başlamadan önce ilk iş olarak, o ağacın yaşına bakar ve 100 yaşını geçmiş olanları tercih ederler. Çünkü 100 yaşını geçmiş olan çam ağaçları, gövdelerini saran sert ve kalın kabuklarının yumuşamasını sağlayan bir hastalığa yakalanırlar. Sizin belki de ilk defa duyduğunuz, bilimin son yıllarda keşfettiği bu bilgiyi ağaçkakanlar yüzyıllardır bilmektedirler.

Ağaçkakanların çam ağaçlarını tercih etmelerindeki sebep yalnızca bu değildir. Ağaçkakanlar yuvalarının kenarlarına çukurlar kazarlar. Başlangıçta fonksiyonu anlaşılmayan bu çukurların, daha sonra çok büyük bir tehlikeden onları koruduğu ortaya çıkarılmıştır. Zamanla çam ağaçlarından akan yapışkan reçine bu çukurları doldurur ve böylece ağaçkakanların yuvalarının çevresi, en büyük düşmanları olan yılanlardan korunabilecekleri şekilde bir göletle çevrilmiş olur.

Ağaçkakanların diğer bir özellikleri de, dillerinin ağaçlardaki karınca deliklerine girebilecek kadar ince, orada yaşayan karıncaları toplayabilecek gibi yapışkanlı olmasıdır. Ayrıca dillerinin, karıncaların vücutlarındaki asitin, kendilerine zarar vermesini önleyebilecek yapıda olması da yaratılışlarındaki mükemmelliğin bir diğer göstergesidir.[24]

Her paragrafta farklı bir özelliğine değindiğimiz ağaçkakanlar, tüm ayrıntılı özellikleriyle "yaratılmış" olduklarını kanıtlamaktadırlar. Zira ağaçkakanlar evrim teorisinin iddia ettiği gibi tesadüflerle gelişmiş olsalardı, bu denli olağanüstü uygunluktaki özelliklere kavuşamadan ölürlerdi ve soyları tükenmiş olurdu. Oysa Allah tarafından, yaşayacakları hayata uygun özel bir düzenle yaratıldıkları için, ihtiyaç duyacakları tüm özelliklere sahip olarak hayata başlamışlardır.

Kamuflaj

Hayvanlardaki savunma taktiklerinden bir tanesi de kamuflajdır. Bazı hayvanlar, yaşadıkları ortama son derece uyumlu şekilde yaratılan vücut yapıları ile özel bir korunma altına alınmışlardır. Bu canlıların vücutları bulundukları ortamla o kadar uyumludur ki, resimlerine baktığımızda bazılarının bir bitkiye mi yoksa bir hayvana mı ait olduğunu anlamak veya ortamda bulunan hayvanı ayırdedebilmek neredeyse imkansızdır.

İlerleyen sayfalarda görüleceği gibi, bir böceğin inanılmaz derecede yaprağa benzemesi düşmanlarının onu fark etmesini önler. Elbette bu küçük hayvan, korunmak amacıyla kendi vücudunu yaprağa benzetmiş değildir. Hatta

yaprağa benzediği için korunduğunun belki farkında bile değildir. Ancak kamuflaj o kadar ustacadır ki, özel biçimde yaratılmış bir savunma taktiği olduğu açıkça görülmektedir.

Sahte Gözler

Hayvanlar aleminde bir insanın hiç aklına gelmeyecek kadar ilginç savunma yöntemleri vardır. Bu yöntemlerden bir tanesi sahte gözlerdir. Çeşitli kelebek, tırtıl ve balık cinsleri bu sahte gözler sayesinde düşmanlarını "tehlikeli" olduklarına ikna ederler.

Resimlerde görülen kelebekler, tehlikede olduklarını hissettikleri an kanatlarını açar ve her iki kanatlarında da düşmanlarını oldukça ürkütecek bir çift göz ortaya çıkar. Bu kelebeklerden birini yemek için gelen kuş ise, aniden karşılaştığı bu gözlerden dolayı çok şaşırarak geri kaçar.

Düşünelim: **Son derece inandırıcı olan bu göz şekilleri, birer tesadüfün eseri olabilir mi?** Dahası bu kelebek kanatlarını açınca ortaya bir çift ürkütücü gözün çıkacağını ve bu görüntünün düşmanını korkutacağını nereden bilmektedir? Kelebek, kanatlarındaki bu deseni görmüş, sonra bu desenin ürkütücü olduğuna ve bir tehlike anında kullanabileceğine karar vermiş olabilir mi? Elbette bu kadar inandırıcı bir görüntü tesadüflerin değil, üstün bir yaratılışın ürünü olabilir. Ayrıca, elbette kelebeğin kendi kanatlarındaki desenlerden haberi olduğu ve bunu bir savunma taktiği olarak kendi kendine bulduğu düşünülemez. Açıktır ki kelebeği yaratan Allah, hem onun vücudunda böyle bir şekil var etmiş, hem de hayvana tehlike anında bu şekli kullanacak içgüdüyü ilham etmiştir.

Tohumdaki Sır

Binlerce farklı tür bitki arasından, herhangi bir portakal ağacını ele alalım. Ağaç, bilindiği gibi toprağa atılan bir tohumdan ortaya çıkar. Tohum küçücük (bir santimetre küp bile etmeyen) bir cisimdir; ama nasıl olur bilinmez, o tohumun içinden kısa süre içinde 4-5 metre uzunluğunda ve yüzlerce kilo ağırlığında dev bir ağaç oluşur. Tohumun kendisine oranla bu dev boyuttaki ağacı yaparken kullanabileceği tek malzeme ise içine gömülü olduğu topraktır.

Peki ama **tohum ağaç üretmeyi nereden bilir?** Nasıl olur da toprağın içindeki malzemeleri ayrıştırıp ihtiyaç duyduklarını alır ve bir ağaç oluşturmak için bunları kullanmayı "akledebilir"? Ürettiği ağacın nasıl bir şekle ve yapıya sahip olması gerektiğini nasıl tahmin edebilir? Bu son soru özellikle önemlidir. Tohumdan herhangi bir tahta parçası çıkmamaktadır çünkü. Tohum, içinde damarlar bulunan, topraktaki maddeleri özümsemek için gereken köklere sahip ve üst kısmı da dallara ayrılan son derece iyi tasarlanmış bir canlı madde üretmektedir. İnsan bile iyi bir ağaç resmi çizmek gerektiğinde zorlanır; ağacın köklerindeki ve dallarındaki ayrıntıları çizmek zor bir iştir çünkü. Oysa tohum, çizmek şöyle dursun, son derece kompleks bir cisim olan ağacı topraktaki malzemeleri kullanarak sıfırdan üretmektedir.

Bu durumda tohumun son derece akıllı, hatta bizden de akıllı bir varlık olduğu sonucuna varırız. Daha doğrusu, tohumun içinde son derece etkileyici bir aklın gizli olduğunu anlarız. Peki bu akıl ve ağacın oluşması için gerekli bilgi tohuma nereden, nasıl gelmiştir? Nasıl olur da küçücük bir tohum, bir bilgisayar diski gibi bir bilgiyi depolayabilir? Bilgisayar diskleri akıl ve bilgi sahibi insanlar tarafından üretilirler, sahip oldukları bilgiler de yine insanlar tarafından hazırlanıp içlerine yerleştirilir. Tohum da böyledir; Allah tarafından, ağaç yapabilecek yeteneğe sahip olarak yaratılmıştır. Toprağa atılan her tohum, Allah'ın ilmi ile kuşatılmıştır; O'nun ilmi ile büyür. Bir ayette bu gerçek şöyle haber verilir:

> **Gaybın anahtarları O'nun Katındadır, O'ndan başka hiç kimse gaybı bilmez. Karada ve denizde olanların tümünü O bilir, O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve herşey) apaçık bir kitaptadır. (Enam Suresi, 59)**

Tohumu yaratan da, toprağın içine düştüğünde onu yarıp içinden yeni bir bitkiyi çıkaran da Allah'tır. Konuyla ilgili bir diğer ayette şöyle denir:

Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır. O, diriyi ölüden çıkarır, ölüyü de diriden çıkarır. İşte Allah budur. Öyleyse nasıl oluyor da çevriliyorsunuz? (Enam Suresi, 95)

İlkokullarda hemen her öğrenciye yaptırılan ünlü bir "deney" vardır: Çocuk, bir tabağın içine pamuk doldurur, bu pamukları ıslatır ve aralarına da birkaç tane kuru fasulye ya da nohut tanesi atar. Birkaç gün geçer ve pamuğun içindeki tohumların filizlenmeye başladıklarını görür. Bu aslında son derece şaşırtıcı bir şeydir ve çoğu çocuk da bu olayı gördüklerinde şaşırır. Çünkü pamuğun içine konulan nohutlar ya da fasulyeler, aylardır ya da yıllardır bir çuvalın içinde kuru kuru duran, hiçbir canlılık özelliği göstermeyen cisimlerdir. Ama uzun bir zamandır beklemekte olan bu sert cisimleri sulu pamuğun içine koyunca birden bire canlanmakta, ortaya taze, yemyeşil filizler çıkmaktadır. Çok açıktır ki, bu **tohumlar, uygun ortam bulduklarında filizlenmeleri için yaratılmışlardır** ve ilk fırsatta kendilerine verilen bu görevi yerine getirirler. "**Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır**" ayeti, bu harika olayın sırrını açıklamaktadır. Bir diğer ayette ise şöyle bildirilmiştir:

O, gökten su indirendir. Bununla herşeyin bitkisini bitirdik, ondan bir yeşillik çıkardık, ondan da birbiri üstüne bindirilmiş taneler türetiyoruz. Ve hurma ağacının tomurcuğundan da yere sarkmış salkımlar, -birbirine benzeyen ve benzemeyen- üzümlerden, zeytinden ve nardan bahçeler (kılıyoruz.) Meyvesine, ürün verdiğinde ve olgunluğa eriştiğinde bir bakın. Hiç şüphesiz inanacak bir topluluk için bunda gerçekten ayetler vardır. (Enam Suresi, 99)

Ayette bizlere, ürün verdiğinde ve olgunluğa eriştiğinde Allah'ın topraktan çıkardığı tohumların meyvelerine bakmamız emredilmektedir. Gerçekten de tohumun topraktan çıkması kadar, meyvenin oluşması da harika bir olaydır.

Topraktan Lezzetin Çıkarılması

Tohumun içindeki bilginin, oluşturacağı ağacın şekil ve yapısını içerdiğini söylemiştik. Bundan daha da ilginç olan, tohumun ağacın üreteceği meyvenin bilgilerine de sahip oluşudur. Meyve ise başlı başına bir mucizedir.

Meyvenin en can alıcı özelliği, insanın damağı ve sağlığına tam tamına uyuyor oluşudur. **Her meyve kendine has bir lezzete ve kokuya sahiptir**. Ayrıca hepsinin renkleri de son derece estetik ve çekicidir. Bunun yanısıra her meyve mükemmel bir "ambalaj"la kaplanmıştır; mandalina, portakal, ya da muz, hepsi son derece güzel ve soyulması kolay ambalajlara sahiptirler.

Oysa hiçbir meyve böyle olmak zorunda değildir. Örneğin portakal son derece acı olabilirdi. Ya da bildiğimiz güzel tada sahip olurdu, ama çok kötü bir kokusu olabilirdi. Rengi de çamur rengi olabilirdi. Oysa her meyve olabilecek en güzel tad ve kokuya sahiptir. İşin daha da ilginci, sahip oldukları bu tad ve kokuları topraktan elde ettikleri maddelerle üretiyor olmalarıdır. Oysa toprak pek iyi kokmaz, tadı ise kötüdür. Ancak ağaç, bu çamur yığını içinden kendisine gerekli olan maddeleri özümsemekte, bunları kimyasal işlemlerden geçirerek mükemmel tad ve kokular üretmektedir.

Burada ikinci bir nokta daha vardır: Ağacın iyi koku ve tad ürettiğini söylüyoruz, ama aslında olay daha da komplekstir. Çünkü "iyi koku" veya "iyi tad" gibi kavramlar insana ait kavramlardır ve ağaç kendi başına bir tad ya da kokunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemez. Bunu bilmesi için, insanın sahip olduğu estetik kavramlara sahip olması gerekmektedir. İnsanın neden lezzet aldığını, hangi tadı beğendiğini, nasıl bir dil yapısına sahip olduğunu öğrenmesi gerekir. Bunları öğrendikten sonra ise az önce söylediğimiz işi yapacak, yani çamurların içinden topladığı maddelerle mükemmel bir kimya olayı gerçekleştirecektir.

Ağacın inanılmaz yeteneği yalnızca koku, tad ya da renkle de sınırlı değildir. Bu tahta parçası, bir de insan vücudunun hangi vitaminlere ihtiyaç duyduğunu bilir ve onları ürettiği meyvenin içine koyar. Hatta bu vitamin takviyesinin mevsimlere göre ayarlandığını görürüz: Kış aylarında ürün veren; portakal, mandalina, greyfurt gibi meyve türleri, yaz meyvelerine göre çok daha fazla C vitamini içerirler. Amaç, kışın soğuğuna karşı insanın ihtiyacı olan C vitamini açığını kapatmaktır.

Şimdi tüm bunların üzerine düşünelim. Tüm bunlar nasıl ve neden olur? **Nasıl olur da bir nevi tahta parçası olan ağaç, iyi tad ve koku üretir?** Nasıl olur da insanın zevklerini, estetik kavramını, vitamin ihtiyaçlarını bilir ve buna göre bir ürün ortaya koyar?

Ağacın yaptıklarını yapay bir şekilde elde etmeye çalışırsak, oldukça uzun bir çaba içine girmemiz gerekir. Bir kere, ağacın ürettiği tadı üretmek mümkün değildir; dünyada topraktan meyve çıkaran bir makina henüz icad edilemedi. Elde edebileceğimiz tek şey kokudur. Gelişmiş bir laboratuvarda uzun işlemler sonucunda bir meyvenin kokusuna ulaşabiliriz. Nitekim parfümler bu şekilde elde edilir. Ancak parfümler de aslında tümüyle yapay değildirler; tüm parfümler çeşitli güzel kokulu bitkilerin özlerinden yararlanılarak yapılır. Kısacası, insanoğlu, elindeki tüm akıl ve teknolojiye karşın, bitkilerin ya da ağaçların sahip olduğu güzel koku üretme yeteneğine sahip değildir.

Dolayısıyla, bir meyve ağacında ya da herhangi bir bitkide, insanoğlunun ulaşamayacağı kadar yüksek bir akıl, bilgi ve teknoloji vardır. Bu şaşırtıcı durumun ise tek bir açıklaması vardır: Ağaç, mükemmel ve üstün bir akıl, sonsuz bilgi ve yeteneğe sahip bir Yaratıcı tarafından özel olarak tasarlanmıştır. Amacı insanlara meyve sunmaktır ve bu zor işi tarihin başından bu yana büyük bir başarı ile yerine getirmektedir. Kötü bir tadı olan, kahverengi toprağın içinden dünyanın en lezzetli ve güzel kokulu yiyeceklerini çıkarır. Çünkü Allah, onu o iş için yaratmıştır. Kuran'da bu konuda şöyle buyrulmaktadır:

> **Ölü toprak kendileri için bir ayettir; Biz onu dirilttik, ondan taneler çıkarttık, böylelikle ondan yemektedirler. Biz, orada hurmalıklardan ve üzüm-bağlarından bahçeler kıldık ve içlerinde pınarlar fışkırttık. Onun ürünlerinden ve kendi ellerinin yaptıklarından yemeleri için. Yine de şükretmiyorlar mı? (Yasin Suresi, 33-35)**

Bir başka ayette ise şöyle bildirilir:

> **Ve gökten mübarek (bereket ve rahmet yüklü) su indirdik; böylece onunla bahçeler ve biçilecek taneler bitirdik. Ve birbiri üstüne dizilmiş tomurcuk yüklü yüksek hurma ağaçları da. Kullara rızık olmak üzere. Ve onunla (o suyla) ölü bir şehri dirilttik. İşte (ölümden sonra) diriliş de böyledir. (Kaf Suresi, 9-11)**

Bilindiği gibi, inkarcılar doğadaki tüm canlıları evrim teorisi ile açıklamaya çalışırlar. Bir evrimciye nasıl olup da ağaçların böylesine bir akla ve yeteneğe sahip olduklarını, neden insanlar için besin ürettiklerini sorarsanız, size yalnızca "tesadüfen böyle olmuş" cevabını verecektir. Oysa tesadüf bir safsatadan başka bir şey değildir. Hiçbir tesadüf insanın lezzet kavramını bilemez, hiçbir tesadüf insanın hoşuna giden kokuları üretemez. Hiçbir tesadüf insan vücuduna mevsimlere uygun vitamin vermeyi ayarlayamaz.

Tesadüfler her zaman hata ve karmaşa doğurur. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Tesadüfen güzel koku elde etmek için bir deney yaptığımızı düşünelim. Büyük bir kabın içine toprak dolduralım. Bu toprağa doğadaki çeşitli "malzeme"lerden eklemeler yapalım; hayvan dışkısı, bitki parçacıkları gibi. Bunun üzerine de çeşitli kimyasal karışımlar dökelim. Kabı kapatıp bekleyelim. Birkaç gün sonra kabı açtığınızda kesinlikle hayatınızda duyduğunuz en kötü kokulardan birisiyle karşılaşırsınız. Bu deneyin ne kadar farklı versiyonlarını denerseniz deneyin, hep birbirinden kötü kokular elde edersiniz.

Güzellik, estetik ve temizlik kendiliğinden oluşmazlar. Ancak bir akıl sayesinde oluşurlar, özel olarak var edilmeleri gerekir.

Bu olayın şu yönünü de düşünebiliriz; eğer tüm besinler bizim tam istediğimiz gibi olsa, ancak sindirim sistemimiz "tesadüfen" oluşmuş olsaydı, yine büyük bir sıkıntı içinde yaşayacaktık. "Tesadüfen" oluşan bir dilin tad alma özelliği olmayacaktı ve biz, en lezzetli yiyeceği yemekle tahta kemirmek arasında hiçbir fark hissedemeyecektik.

Tüm yediklerimiz ve onlardan lezzet almamazı sağlayan bedenimiz Allah tarafından özel bir yaratılışla yaratılmıştır. Allah'ın isimlerinden biri "Rezzak", yani rızık verendir ve hepsi ayrı birer mükemmellikte yaratılmış olan tüm rızıkları bize veren de O'dur. Buna karşı insanın ne yapması gerektiği Kuran'da şöyle belirtilir:

> **... Rabbinizin rızkından yiyin ve O'na şükredin... (Sebe Suresi, 15)**

Nilüfer Çiçekleri

Toprağın üzerindeki küçük çiçekler tüm mükemmeliklerine rağmen insanlar tarafından çoğunlukla olağan karşılanmaktadırlar. İnsanların bu çiçeklerdeki yaratılış mucizelerini kavramalarını engelleyen ise, onları her gün, her yerde görebilmelerinin getirdiği bir alışkanlıktan başka birşey değildir. Dolayısıyla bambaşka bir yerde, bambaşka şartlarda yetişen ve bambaşka boyutlarda olan çiçekler, "alışkanlık gözlüğü" olmaksızın değerlendirileceklerinden, Allah'ın varlığının kavranabilmesine daha yardımcı olacaklardır.

Amazon nehrinin dibini kaplayan balçıkta yetişen Amazon nilüferleri, insanlardaki bu 'alışkanlık gözlüğü'nü kaldırabilecek niteliktedirler. Çünkü insanların alıştıkları, her gün şahit oldukları şekilde değil, çok farklı bir yaşam mücadelesi ile hayatlarını devam ettirirler.

Bu çiçekler, Amazon nehrinin dibindeki bataklığın içinde büyümeye başlarlar ve daha sonra nehrin yüzeyine doğru uzanırlar. Amaçları, yaşayabilmeleri için gerekli olan ışığa ulaşmaktır. Suyun yüzeyine çıktıklarında ise büyümeyi durdurur ve burada üstü dikenli yuvarlak tomurcuklar oluştururlar. Tomurcuklar birkaç saat gibi kısa bir sürede, boyu neredeyse iki metreye varan dev yapraklara dönüşürler. Ne kadar bol yaprakla nehrin üzerini kaplarlarsa o kadar çok güneş ışığından yararlanabileceklerini "bilen" bu nilüferler, sonuçta güneş ışığından bol bol faydalanarak, fotosentez yapabilme imkanı bulurlar. Aksi takdirde ise nehrin dibindeki ışık yetersizliği sebebiyle yaşamlarını devam ettiremeyeceklerini "bilirler". Bir bitkinin böylesine 'akılcı' bir taktik izleyebilmesi ise elbette düşündürücüdür.

Ancak güneş ışığı, Amazon nilüferleri için herşey demek değildir. Aynı oranda oksijene de ihtiyaçları vardır ki, köklerinin bulunduğu çamurlu bölgede istedikleri oksijenin bulunmadığı açıktır. İşte bu sebeple nilüferler, köklerinden çıkan sapları yukarıya, yapraklarının bulunduğu su yüzeyine doğru uzatırlar. Kimi zaman boyu 11 metreye varabilen bu saplar, yapraklara bağlanırlar ve yaprakla kök arasında oksijen taşıyan bir kanal görevini görürler.[25]

Acaba bir nehrin derinliklerinde yaşama yeni başlayan tomurcuk, ışığa ve oksijene ihtiyaç duyduğunu, noksanlığı durumunda yaşayamayacağını, ihtiyacı olan şeylerin suyun üzerinde mevcut olduğunu nereden bilmektedir? Yaşamaya yeni başlayan bir varlık, ne o suyun bir bitiş noktasının olduğundan, ne güneşin, ne de oksijenin varlığından haberdar olur.

Dolayısıyla evrimcilerin mantığıyla bakarsak, bu bitkilerin çoktan ortam şartlarına yenik düşüp, soylarının tükenmesi gerekirdi. Oysa nilüferler tüm mükemmellikleriyle bugün karşımızdalar.

Amazon nilüferlerinin inanılmaz yaşam mücadeleleri, suyun üzerindeki ışığa ve oksijene ulaştıktan sonra da devam eder. Dev yapraklarının sularla dolup batmaması için kenarlarını yukarıya doğru kıvırırlar.

Aldıkları tüm bu tedbirlerle yaşamlarını devam ettirebilirler, ancak soylarının devamlılığı için daha fazlasına ihtiyaç duyduklarının da farkındadırlar. Polenlerini başka bir nilüfere taşıyacak bir canlıya ihtiyaç duyarlar; onlar da kınkanatlı böceklerdir. Çünkü kınkanatlılar beyaz renge karşı özel bir zaafla yaratılmışlardır. Dolayısıyla da konmak için Amazon nehrinin onca cazip çiçeğinin yanında bembeyaz olan bu nilüferleri seçerler. Amazon nilüferleri de soylarının devamlılığını sağlayacak olan bu konukları geldiğinde, tüm yapraklarını kapatarak, kaçmamaları için onları hapseder ve onlara bol bol polen ikramında bulunurlar. Onları ertesi geceye kadar alıkoyduktan sonra serbest bırakırlar ve tekrar aynı polenleri kendi üzerlerine getirmemeleri için renklerini değiştirirler. Bembeyaz olan bu görkemli nilüferler artık pespembe olarak Amazon nehrini süslemeye başlarlar.

Hiç kuşku yoktur ki, arka arkaya gelen tüm bu kusursuz ve ince hesaplanmış planlar herşeyden habersiz bir tomurcuğun eseri değil, onu yaratan Allah'ın aklının eseridir. Burada özetle anlatılmaya çalışılan tüm bu detaylar, kainattaki her varlık gibi bitkilerin de ancak ve ancak üstün akıl ve kudret sahibi Yüce Allah tarafından yaratıldığını göstermektedir.

Rüzgar Tesadüfen Bir Uçak Oluşturabilir mi?

Ünlü fizikçi Sir Fred Hoyle'un hayatın başlangıcıyla ilgili çok çarpıcı bir benzetmesi vardır. Hoyle, "Akıllı Evren" (The Intelligent Universe) isimli kitabında canlılığın tesadüflerle doğduğunu iddia eden evrim teorisi hakkında şöyle bir yorum yapar:

> Hayatın başlangıcına ait senaryoyu şöyle düşünebiliriz: Bir kasırganın, Boeing uçak fabrikasının yanında bulunan yedek parça deposundaki malzemeleri savurarak, kaza sonucu bir Boeing -747 uçağı oluşturması gibidir.[26]

Fred Hoyle'un bu benzetmesi kuşkusuz son derece isabetlidir. Şu ana kadar gördüğümüz tüm örneklerden de anlaşıldığı gibi gerek hayatın varoluşu, gerekse şu an içinde barındırdığı sistemlerin kusursuzluğu tüm bunları meydana getiren büyük bir kuvveti aramamıza sebep olmaktadır. Zira nasıl ki bir kasırga tesadüfler sonucu bir uçağı meydana getiremiyorsa, evrenin -daha farklı isimler de takılsa- plansız olaylarla meydana gelmesi ve üstelik de son derece kompleks yapıları içinde barındırması mümkün olamaz. Dahası, evren bir uçakla karşılaştırma dahi yapılamayacak kadar sayısız detayla donatılmıştır.

Bu bölümde bahsedilen tüm bilgiler de karşımıza gerek yakın çevremizdeki gerekse uzayın derinliklerindeki kusursuz planlamanın delillerini çıkarmıştır. Asla reddedilemeyecek kadar açık olan bu delilleri aklı ve vicdanıyla değerlendiren bir insanın varacağı tek sonuç ise şudur:

Evrende tesadüfe yer yoktur, tüm kainat içindeki detaylarla beraber YARATILMIŞTIR.

Ve bu kusursuz düzeni yaratan ALLAH sonsuz kudret ve ilim sahibidir.

Bilim Adamları Allah'ın Delillerini Tasdik Ediyor

Kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz bilgiler, evrenin bilim yoluyla keşfedilen özelliklerinin Allah'ın varlığına işaret ettiklerini gösterdi. Bilim yoluyla vardığımız sonuç, evrenin bir Yaratıcısı olduğu ve bu Yaratıcı'nın çok üstün bir güç, akıl ve bilgiye sahip Yüce Allah olduğudur. Allah'ı gereği gibi tanımamızda bize din yol gösterir. Bu nedenle bilimin, dinin haber verdiği gerçekleri daha detaylı görmek ve incelemek için kullanacağımız bir yöntem olduğunu söylemek mümkündür. Oysa bugün bilim adına ortaya çıkan insanların bir bölümü çok ciddi bir yanılgıya sahiptirler. Onlara göre bilimsel bulgular Allah'ın yaratmasını göstermezler. Aksine bilimsel verilerden yola çıkarak Yüce Allah'ın apaçık olan varlığına ulaşılamayacağını iddia ederek ateist bir bilim anlayışını geliştirmişlerdir. Dolayısıyla bilim ile dinin birbirleriyle çatışan iki bilgi kaynağı olduğu yanılgısına kapılmışlardır.

Aslında bu ateist bilim anlayışı, insanlık tarihinde oldukça yenidir. Birkaç yüzyıl öncesine kadar bilim ile dinin çatıştığı hiçbir zaman düşünülmemiş, bilimin Allah'ın varlığını ispatlayan bir metod olduğu düşünülmüştü. Söz konusu ateist bilim anlayışının yeşermesi ise, 18. ve 19. yüzyıldaki materyalist ve pozitivist felsefelerin bilim dünyasına egemen olmasıyla gerçekleşti.

Özellikle 1859'da Charles Darwin'in evrim teorisini ileri sürmesi ile, materyalist dünya görüşüne sahip olan çevreler, dine karşı alternatif olarak gördükleri bu teoriyi ideolojik olarak savunmaya geçtiler. Zira evrim teorisi canlılığın Allah tarafından değil de tesadüfi oluştuğu iddiasındaydı. Böylelikle evrim teorisine sarılarak dinin bilim ile çatıştığı ileri sürüldü. İngiliz araştırmacılar Michael Baigent, Richard Leigh ve Henry Lincoln, bu konuda şöyle derler:

> Darwin'den bir buçuk yüzyıl önce, **bilim dinden ayrı değildi**; aksine onun bir parçasıydı ve nihai amacı da ona hizmet etmekti... Ama Darwin'in zamanındaki bilim, o zamana dek taşımakta olduğu bu anlamdan koparıldı ve kendisini dine karşı mutlak bir rakip ve alternatif bir anlam olarak tanımladı. Artık insanlık, bu ikisi arasında bir seçim yapmaya zorlanacaktı.[27]

Din ile bilim arasındaki söz konusu hayali ayrım, başta da belirttiğimiz gibi tamamen **ideolojik bir ayrım**dı. Materyalizme iman edercesine bağlanan bazı bilim adamları, evrenin bir Yaratıcısı olmadığı yalanını kendi akıllarınca ispatlamak için kendilerini şartlandırdılar ve bu yönde çeşitli geçersiz teoriler ürettiler. Evrim teorisi, bunların en ünlüsü ve en önemlisiydi. Aynı şekilde astronomi konusunda da "kararlı durum teorisi" ya da "kaos teorisi" gibi kuramlar geliştirildi. Ancak bilimin bizzat kendisi, önceki bölümlerde de incelediğimiz gibi, yaratılışı inkar eden bu kuramları birer birer çökertti.

Bugün bu kuramlara hala sadık kalarak inkarda direnen bilim adamları, kendilerini Allah'a inanmamak için şartlandırmış, dogmatik ve bağnaz kişilerdir. Ünlü İngiliz zoolog ve evrimci D. M. S. Watson, kendisinin ve diğer meslektaşlarının evrimi neden kabul ettiklerini açıklarken, bu dogmatizmi şöyle itiraf eder:

> **Evrim teorisinin yaygın kabul gören bir teori olmasının nedeni, bu teoriyi ispatlayacak yeterli delilin var olması değil**, ancak diğer alternatifin yani doğaüstü **yaratılışın tümüyle kabul edilemez olmasıdır**.[28]

Watson'ın "doğaüstü yaratılış" sözüyle kastettiği, Allah'ın yaratışıdır. Söz konusu bilim adamı, görüldüğü gibi bunu kendi aklınca "kabul edilemez" bulmaktadır. Neden? Bilim öyle söylediği için mi? Hayır, aksine bilim yaratılışın doğruluğunu ispatlamaktadır. Watson'ın bunu kabul edilemez saymasının tek nedeni, Allah'ın varlığını inkar etmek için kendisini şartlandırmış olmasıdır. Diğer tüm evrimciler de bu durumdadırlar.

Evrimciler ise bilime değil, materyalist felsefeye bağlıdırlar ve bilimi de bu felsefeye uydurabilmek için çarpıtmaktadırlar. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, bu somut gerçeği şöyle itiraf etmektedir:

> **Bizim materyalizme bir inancımız var**, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizmle olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. **Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.**[29]

Öte yandan, bu dogmatik materyalist grubun karşısında, tarihte olduğu gibi bugün de Allah'ın varlığını tasdik eden, hatta bilimi Allah'ı tanımanın bir yolu olarak gören bilim adamları vardır. Özellikle ABD'de giderek gelişen "Creationism" (Yaratılış Gerçeğini Savunma) akımı, tüm canlıları üstün güç sahibi olan Rabbimiz Allah'ın yaratmış olduğunu bilimsel ispatlarla ortaya koymaktadır.

Bu ise bizlere bilim ve dinin birbirleriyle çelişen iki bilgi kaynağı olmadığını, aksine bilimin din tarafından verilen mutlak gerçekleri doğrulayan bir yöntem olduğunu gösterir. Kaldı ki İslam, bilimi özellikle teşvik etmekte ve evrenin araştırılmasını, Allah'ın yaratışının incelenmesinin bir yöntemi olduğunu haber vermektedir. Aşağıdaki Kuran ayetinde Allah buna işaret eder:

> **Üzerlerindeki göğe bakmıyorlar mı? Biz onu nasıl bina ettik ve nasıl süsledik? Onun hiçbir çatlağı yok. Yeri de nasıl döşeyip yaydık? Onda sarsılmaz dağlar bıraktık ve onda 'göz alıcı ve iç açıcı' her çiftten nice bitkiler bitirdik. Ve gökten mübarek su indirdik; böylece onunla bahçeler ve biçilecek taneler bitirdik. Ve birbiri üzerine dizilmiş tomurcuk yüklü yüksek hurma ağaçları da. (Kaf Suresi, 6-7, 9-10)**

Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi Kuran'da, daima insanları düşünmeye, akletmeye, içinde yaşadıkları dünya ile ilgili herşeyi araştırmaya teşvik edilir. Çünkü bilim, dini destekler, insanı cahillikten kurtarıp daha bilinçli düşünmeye sevkeder; kişinin düşünce dünyasını genişletip kainatta açıkça görülen Yüce Allah'ın yaratışının izlerini kavramasına yardımcı olur. Yüzyılımızın en büyük dehası sayılan ve Allah'a inanan **Albert Einstein "Derin bir imana sahip olmayan gerçek bir bilim adamı düşünemiyorum**. Bu durum şöyle ifade edilebilir: **Dinsiz bir bilime inanmak imkansızdır"** diyerek bilimin dine olan desteğini dile getirmiştir.[30]

Modern fiziğin kurucusu **Max Planck** ise şöyle demiştir:

> Hangi alanda olursa olsun bilimle ciddi şekilde ilgilenen herkes, bilim mabedinin kapısındaki şu yazıyı okuyacaktır: "İman et." **İman, bilim adamının vazgeçemeyeceği bir özelliktir.**[31]

Kitapta buraya kadar ele alınan konular, evrenin ve canlıların var oluşlarının tesadüflerle açıklanamayacağını açıkça göstermiştir. Yaptıkları araştırmalarla bilim dünyasına yön veren pek çok bilim adamı da, bu büyük gerçeği tasdik etmiştir ve halen de etmektedir. Zira insanlar evren hakkında ne kadar çok şey öğrenirlerse, ondaki kusursuz düzene olan hayranlıkları da o derece artmaktadır. Her yeni bulunan detay 'Yaratılış'ı inkar edilemez şekilde desteklemektedir.

21. yüzyıla girerken, modern fizikçilerin büyük bir çoğunluğu da, yaratılış gerçeğini kabul etmektedir. **David Daryling** şöyle der:

> Zaman yoktu, uzay yoktu. Madde ve enerji yoktu. Hiçbir şey yoktu. En küçük bir nokta, bir boşluk bile yoktu. Bu yokluktan olağanüstü küçücük bir kıpırtı belirdi. Ufacık bir titreme. Hafif bir dalgalanma, belli belirsiz bir girdap. Bu kozmik kutunun kapağı açıldı ve altından **yaratılış mucizesinin** filizleri belirdi.[32]

Bunların yanında, farklı pek çok bilim dalının kurucularının hemen hemen hepsinin Allah'a ve kutsal kitaplarına inanan kimseler oldukları bilinmektedir. Tarihteki en büyük fizikçiler arasında yer alan **Newton, Faraday, Kelvin** ve **Maxwell** söz konusu bilim adamlarına örnektirler.

Ünlü fizikçi Isaac Newton'un yaşadığı dönemde bilim adamları, dünya üzerindeki cisimlerin ve gezegenlerin hareketlerinin farklı kanunlarla açıklanabileceğine inanıyorlardı. Newton ise, dünya ve uzayın Yaratıcısının tek olduğunu, dolayısıyla aynı kanunlarla açıklanması gerektiğini savunuyordu. Bu önemli görüşünü de kitabında şöyle açıklıyordu:

> Güneş'in, gezegenlerin ve kuyruklu yıldızların bu mükemmel sistemi, ancak **güçlü ve akıllı bir varlığın kontrolü ve hakimiyeti** ile ilerleyebilir.[33]

Görüldüğü gibi, Ortaçağ'dan beri fizik, matematik ve astronomi alanlarında araştırmalar yapan yüzlerce bilim adamı, kainatın tek bir Yaratıcı tarafından yaratıldığı fikrinde birleşmişler ve hep aynı noktaya dikkat çekmişlerdir. Fiziksel astronominin kurucusu ve inançlı bilim adamlarının parolası olan "Allah yarattığı herşeyde kendini gösterir" fikrini ortaya atan ilk bilim adamı olan **Johannes Keppler,** kitaplarından birinde Allah'a olan samimi inancını şöyle dile getirmiştir:

> Bizler Allah'a muhtaç, aciz kullar olarak, kendi aklımıza göre Allah'ın aklının büyüklüğünü ve yüceliğini görmeli ve O'na teslim olmalıyız.[34]

Termodinamiği kuran büyük fizikçi **William Thompson (Lord Kelvin)** ise, Allah'a inanan bir Hıristiyandı. Darwin'in evrim teorisine şiddetle karşı çıkmış ve bu teoriyi tamamen reddetmişti. Ölümünden kısa bir süre önce de, şöyle bir açıklama yapmıştı:

> Hayatın kökenine baktığımızda, **bilim, kesin bir şekilde o Büyük Kudret'in varlığını onaylar**.[35]

Oxford Üniversitesi fizik profesörlerinden **Robert Mattheus,** 1992'de yazmış olduğu ve DNA moleküllerinin Allah tarafından yaratıldığını anlattığı kitabında aynı gerçeği şöyle ifade ediyor:

> Bütün bu işlemler, mükemmel bir harmoniyle tek bir hücreden canlı bir bebeğe; daha sonra küçük bir çocuğa, nihayet yetişkin bir insana kadar süregelir. Bütün bu olaylar, biyolojinin bütün safhalarında görüldüğü gibi ancak bir mucize ile açıklanabilir. Nasıl olur da böylesine mükemmel ve kompleks bir organizma, bu kadar basit ve küçük bir hücreden ortaya çıkabilir? Küçücük bir (i) harfinin üstündeki noktadan da küçük bir hücreden, muhteşem bir İNSAN yaratılır? Bu, mucizeden başka birşey değildir.[36]

Isı akışı üzerine sayısız çalışmalar yaparak ödüller alan ve "mekanik ısı denklemi"ni ve termodinamiğin birinci kanununu bulan **James Joule** bilim hakkındaki inancını şöyle ifade etmiştir:

> Allah'ın isteklerini öğrendikten ve itaat ettikten sonra yapacağımız diğer şey O'nun aklını, gücünü ve iyiliğini yaptığı işlerden anlamaktır. Tabiat kanunlarını bilmek Allah'ı bilmektir.[37]

Bilimsel metodun kurulmasında önemli rolü olan bilim adamlarından **Francis Bacon**'un sözleri de onun Allah inancının göstergesidir:

> Hataya düşmemizi engellemek için üzerinde durulması gereken iki yol göstericimiz var; Birincisi Allah'ın vahyi olan Kutsal Kitap, ikincisi ise Allah'ın gücünü ifade eden yaratılmışlar.[38]

> Yapılmış olan her iş yapanın gücünü ve becerisini ortaya çıkarır; o zaman tüm bunlar Allah'ın işidir; yapan varlığın herşeyi yapabilecek güçte olduğunu ve aklını gösterir; dünya Allah'ın bir eseridir.[39]

Kainatın Allah tarafından var edildiğini kabul eden ve hayatlarında bu yönleriyle tanınan bilim adamlarından bir kısmı da şunlardır:

Robert Boyle (modern kimyanın babası.)

lona William Petty (istatistik ve modern ekonomi çalışmalarıyla tanınırdı.)

Michael Faraday (bütün zamanların en büyük fizikçilerinden biri.)

Gregory Mendel (genetiğin babası, genetik bilimindeki buluşlarıyla Darwinizm'i geçersiz kıldı.)

Louis Pasteur (bakteriyolojinin akla gelen en büyük ismi, Darwinizm'e karşı savaş açmıştı.)

John Dalton (atom kuramının babası.)

Blaise Pascal (en önemli matematikçilerden.)

John Ray (İngiliz doğa tarihinin en önemli ismi.)

Nicolaus Steno (yer katmanlarını inceleyen ünlü bir stratigraf.)

Carolus Linnaeus (biyolojik sınıflandırmanın babası.)

Georges Cuvier (karşılaştırmalı anatomi bilminin bulucusu.)

Matthew Maury (oşinografinin bulucusu.)

Thomas Anderson (organik kimya alanında çalışma yapan ilk kişilerden biri.)

Sir Charles Bell (beynin ve sinir sisteminin haritasını ilk defa çizen.),

Jean Henry Fabre (modern entomolojinin kurucusu.)

John Ambrose Fleming (modern elektiriğin kurucusu.)

James Clerk Maxwell (ışığın elektromanyetik teorisini formülize eden kişi.)

Bilimsel Gerçekler ve Kuran Mucizeleri

Kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim 14 asır evvel Allah tarafından yeryüzüne indirilmiştir. Kuran bir bilim kitabı değildir. Ancak içeriğinde birtakım bilimsel açıklamalar yer alır. Bu açıklamalar, hiçbir zaman modern bilimin bulgularıyla çelişmemiştir. Aksine, ancak 20. yy. teknolojisiyle keşfedilen bazı gerçekleri, 14 yüzyıl evvel Yüce Allah Kuran'da bildirmiştir. Bu da bize, Kuran'ın Allah'ın varlığını bildiren en önemli delillerden biri olduğunu, açıkça gösterir.

KURAN GÖZÜYLE EVRENE BAKIŞ

Evrenin Varoluşu

Kuran-ı Kerim'de evrenin yaratılışı şöyle açıklanır:

O gökleri ve yeri bir örnek edinmeksizin yaratandır... (En'am Suresi, 101)

Kuran'da verilen bu bilgi, çağdaş bilimin bulgularıyla tam bir uyum içindedir. Bugün astrofiziğin ulaştığı kesin sonuç, tüm evrenin madde ve zaman boyutlarıyla birlikte, yokluktan, büyük bir patlamayla var olduğudur. "Büyük Patlama", orijinal adıyla "Big Bang" teorisi, tüm evrenin yaklaşık 15 milyar yıl önce tek bir noktanın patlamasıyla yokluktan meydana geldiğini kanıtlamıştır. Büyük Patlama teorisi bugün evrenin varoluşu ve başlangıcı konusunda bütün bilim çevreleri tarafından ortak kabul gören yegane bilimsel açıklamadır.

Big Bang'den önce madde diye bir şey yoktur. Maddenin, enerjinin, hatta zamanın dahi bulunmadığı, tamamen metafizik olarak tanımlanabilecek bir **yokluk** ortamında madde, enerji ve zaman yaratılmıştır. Modern fiziğin ortaya koyduğu bu büyük gerçek, Kuran'da bize 1400 yıl önceden haber verilmektedir.

Astronomi biliminin henüz gelişmemiş olduğu bir dönemde, 14 asır önce indirilen Kuran-ı Kerim'de evrenin genişlediğinden şöyle bahsedilir:

Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz (onu) genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)

Ayette geçen "gök" (sema) kelimesi Kuran'ın pek çok yerinde uzay ve evren anlamında kullanılır. Burada da bu anlamda kullanılmıştır. Yani Kuran'da, evrenin genişleyici olduğu bildirilmiştir. Türkçeye "**Şüphesiz Biz genişleticiyiz** (genişleteniz/genişletmekte olanız)" olarak çevrilen Arapça "inna le musiune" ifadesindeki "musi'une" kelimesi, "genişletmek" anlamına gelen "evsea" fiilinden türemiştir. "Le" ön-eki de takip ettiği isim ya da sıfata vurgu ekleyerek "çok fazla" anlamı katmaktadır. Dolayısıyla bu ifade "Biz göğü veya evreni çok fazla genişletiyoruz" anlamı taşımaktadır.

Bilimin bugün varmış olduğu sonuç da Kuran'da bildirilenle aynıdır.Yüzyılımızın başlarına dek bilim dünyasında hakim olan tek görüş, "evrenin durağan bir yapıya sahip olduğu ve sonsuzdan beri süregeldiği" şeklindeydi. Ancak, günümüz teknolojisi sayesinde gerçekleştirilen araştırma, gözlem ve hesaplamalar evrenin bir başlangıcı olduğunu ve sürekli olarak **"genişlediğini"** ortaya koydu.

Rus fizikçi Alexander Friedmann ve Belçikalı evren bilimci Georges Lemaitre, bu yüzyılın başlarında evrenin **sürekli hareket halinde olduğunu ve genişlediğini** teorik olarak hesapladılar.

Bu gerçek, 1929 yılında gözlemsel olarak da ispatlandı. Amerikalı astronom Edwin Hubble kullandığı dev teleskopla gökyüzünü incelerken yıldızların ve galaksilerin sürekli olarak birbirlerinden uzaklaştıklarını keşfetti. Herşeyin sürekli olarak birbirinden uzaklaştığı bir evren ise, sürekli **"genişleyen"** bir evren anlamına gelmekteydi. Evrenin genişlemekte olduğu, ilerleyen yıllardaki gözlemlerle de kesinlik kazandı. Ancak bu gerçek, henüz hiçbir

insan tarafından bilinmezken, Kuran'da asırlar önce açıklanmıştı. Çünkü Kuran, tüm evrenin yaratıcısı ve hakimi olan Yüce Allah'ın sözüdür.

"Göklerle Yer"in Birbirinden Ayrılması

Göklerin yaratılışı konusundan bahseden bir başka ayet ise şöyledir:

O inkar edenler görmüyorlar mı ki, (başlangıçta) göklerle yer, birbiriyle bitişik iken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Ayetin "birbiriyle bitişik" olarak tercüme edilen "ratk" kelimesi, Arapça sözlüklerde "birbiriyle içiçe, ayrılmaz durumda, kaynaşmış" anlamlarına gelir. Yani tam bir bütün oluşturan iki maddeyi tanımlamak için bu kelime kullanılır. Ayette geçen "ayırdık" ifadesi ise Arapça "fatk" fiilidir ki, bu fiil "ratk" halindeki bir nesneyi yarıp, parçalayıp dışarı çıkması anlamına gelir. Örneğin tohumun filizlenerek topraktan dışarı çıkması Arapça'da bu fiille ifade edilir.

Şimdi ayete tekrar bakalım. Ayette göklerle yerin birbiriyle bitişik yani "ratk" durumunda olduğu bir durumdan bahsediliyor. Ardından bu ikisi "fatk" fiili ile ayrılıyorlar. Yani biri diğerini yararak dışarı çıkıyor. Gerçekten de Big Bang'in ilk anını hatırladığımızda, tek bir noktanın evrenin tüm maddesini içerdiğini görüyoruz. Yani herşey, hatta henüz yaratılmamış olan "gökler ve yer" bile bu noktanın içinde, "ratk" halindeler. Ardından bu nokta şiddetle patlıyor ve bu yolla maddeler "fatk" oluyorlar… Ayette geçen ifadeleri bilimsel bulgularla karşılaştırdığımızda tam bir uyum içinde olduklarını görüyoruz. 14 asır önce haber verilmiş olan bu bulguların bilimsel olarak ortaya konması ise ancak 20. yüzyılda mümkün olmuştur.

YÖRÜNGELER

Kuran'da Güneş ve Ay'dan bahsedilirken her birinin belli bir yörüngesi olduğu şöyle haber verilir:

Geceyi, gündüzü, Güneş'i ve Ay'ı yaratan O'dur; her biri bir yörüngede yüzüp gitmektedirler. (Enbiya Suresi, 33)

Yukarıdaki ayette geçen "yüzme" kelimesi Arapçada "sabaha" olarak ifade edilir ve Güneş'in uzaydaki hareketini anlatmak üzere kullanılmaktadır. Bu kelime Güneş'in uzayda hareket ederken kontrolsüz olmadığı, ekseni üzerinde döndüğü ve dönerken bir rota izlediği manasındadır. Güneş'in sabit olmadığı belli bir yörüngede yol almakta olduğu, bir başka ayette de şöyle bildirilmektedir:

Güneş de, kendisi için (tespit edilmiş) olan bir karar yerine doğru akıp gitmektedir. Bu üstün ve güçlü olan, bilenin (Allah'ın) takdiridir. (Yasin Suresi, 38)

Kuran'da bildirilen bu gerçekler, ancak çağımızdaki astronomik gözlemlerle anlaşılmıştır. Astronomi uzmanlarının hesaplarına göre Güneş, Solar Apex adı verilen bir yörünge boyunca Vega Yıldızı doğrultusunda saatte 720 bin km.'lik muazzam bir hızla hareket etmektedir. Bu, kabaca bir hesapla, Güneş'in günde 17 milyon 280 bin km. yol katettiğini gösterir. Güneş'le birlikte onun çekim sistemi içindeki tüm gezegenler ve uyduları da aynı mesafeyi katederler. Ayrıca, evrendeki tüm yıldızlar da buna benzer planlı bir harekete sahiptirler. Tüm evrenin bu şekilde yörüngelerle donatılmış olduğu, yine Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Özen içinde yollar ve yörüngelerle donatılmış' göğe andolsun. (Zariyat Suresi, 7)

Evrenin görebildiğimiz kısmında 100 milyardan fazla galaksi mevcuttur ve küçük galaksilerde yaklaşık bir milyar, büyük galaksilerde ise bir trilyondan fazla yıldız bulunur. Bu yıldızların pek çoğunun gezegenleri, bu gezegenlerin de uyduları vardır. Tüm bu gök cisimleri çok ince hesaplarla saptanmış yörüngelere sahiptir. Ve milyonlarca yıldır her biri kendi yörüngesinde diğerleriyle kusursuz bir uyum ve düzen içinde akıp gitmektedir. Bunların dışında pek çok kuyruklu yıldız da kendisi için tespit edilmiş olan yörüngede yüzüp gider. Evrendeki yörüngeler sadece gök

cisimlerine ait değildir. Galaksiler de şaşırtıcı hızlarla planlı ve hesaplı yörüngeler üzerinde hareket ederler. Bu hareketleri esnasında hiçbir gök cismi bir diğeriyle çarpışmaz, yolları kesişmez.

Elbette, Kuran'ın indirildiği dönemde insanlık, günümüzdeki gibi uzayı milyonlarca kilometre uzaklara dek gözlemleyecek teleskoplara, gelişmiş gözlem teknolojilerine, modern fizik ve astronomi bilgilerine sahip değildi. Dolayısıyla uzayın, ayette bildirildiği gibi, "özen içinde yollar ve yörüngelerle donatılmış" olduğunu, o dönemde bilimsel olarak tespit edebilmek imkansızdı. Ancak o çağda indirilmiş olan Kuran-ı Kerim'de bu gerçek bizlere açıkça haber verilmiştir; çünkü Kuran, Allah'ın sözüdür.

DÜNYA'NIN YUVARLAKLIĞI

Gökleri ve yeri hak olarak yarattı. Geceyi gündüzün üstüne sarıp-örtüyor, gündüzü de geceninüstüne sarıp örtüyor... (Zümer Suresi, 5)

Kuran'ın evreni tanıtan ayetlerinde kullanılan ifadeler oldukça dikkat çekicidir. Üstteki ayette "sarıp örter" olarak tercüme edilen Arapça kelime "yukevviru"dur. Bu kelimenin Türkçe karşılığı, "yuvarlak bir şeyin üzerine bir cisim sarmak"tır. (Örneğin Arapça sözlüklerde "başa sarık sarma" gibi yuvarlak cisimleri içeren fiiller için bu kelime kullanılır).

Ayette, gecenin ve gündüzün birbirlerinin üzerlerini sarıp-örtmeleri (tekvir etmeleri) konusunda verilen bilgi, aynı zamanda Dünya'nın biçimi konusunda kesin bir bilgi içermektedir. Ancak ve ancak Dünya'nın yuvarlak olması durumunda bu ayette ifade edilen fiil gerçekleşebilir. Yani 7. yüzyılda indirilen Kuran'da Dünya'nın yuvarlak olduğuna işaret edilmiştir. Unutmamak gerekir ki, o dönemdeki astronomi anlayışı Dünya'yı daha farklı algılıyordu. O dönemde Dünya'nın düz bir satıh olduğu düşünülüyordu ve tüm bilimsel hesap ve açıklamalar da buna göre yapılıyordu. Kuran ayetleri ise bize henüz bu yüzyılda öğrendiğimiz bilgileri vermektedir. Kuran Allah'ın sözü olduğu için evrenle ilgili en doğru ve gerçek bilgiyi haber vermektedir.

KORUNMUŞ TAVAN

Kuran'da Allah, gökyüzünün ilginç bir özelliğini şöyle haber verir:

Gökyüzünü korunmuş bir tavan kıldık; onlar ise bunun ayetlerinden yüz çevirmektedirler. (Enbiya Suresi, 32)

Ayette belirtilen gökyüzünün bu özelliği, 20. yüzyıldaki bilimsel araştırmalarla kanıtlanmıştır.

Yerküremizi çepeçevre kuşatan atmosfer, canlılığın devamı için son derece hayati işlevleri yerine getirir. Dünyaya doğru yaklaşan irili ufaklı pek çok gök taşını eriterek yok eder ve bunların yeryüzüne düşerek canlılara büyük zararlar vermesini engeller.

Atmosfer, bunun yanısıra, uzaydan gelen ve canlılar için zararlı olan ışınları da filtre eder. İşin ilginç olan yanı, atmosferin sadece zararsız orandaki ışınları, yani görünür ışık, kızıl ötesi ışınlar ve radyo dalgalarını geçirmesidir. Bunların tümü yaşam için gerekli ışınlardır. Örneğin atmosfer tarafından belirli oranda geçmesine izin verilen ultraviyole ışınları, bitkilerin fotosentez yapmaları ve dolayısıyla tüm canlıların hayatta kalmaları açısından büyük önem taşır. Güneş tarafından yayılan şiddetli ultraviyole ışınlarının büyük bölümü, atmosferin ozon tabakasında süzülür ve Dünya yüzeyine yaşam için gerekli olan az bir kısmı ulaşır.

Atmosferin koruyucu özelliği bunlarla da kalmaz. Dünya, uzayın ortalama eksi 270 derecelik dondurucu soğuğundan yine atmosfer sayesinde korunur.

Dünya'yı zararlı etkilerden koruyan, yalnızca atmosfer değildir. Atmosferin yanısıra "Van Allen Kuşakları" denilen ve Dünya'nın manyetik alanından kaynaklanan bir tabaka da, gezegenimize gelen zararlı ışınlara karşı bir kalkan görevi görür. Güneş'ten ve diğer yıldızlardan sürekli olarak yayılan bu ışınlar, insanlar için öldürücü etkiye

sahiptir. Özellikle Güneş'te sık sık meydana gelen ve "parlama" adı verilen enerji patlamaları, Van Allen Kuşakları olmasa, Dünya'daki tüm yaşamı yok edebilecek güçtedir.

Van Allen Kuşakları'nın yaşamımız açısından önemini Dr. Hugh Ross şöyle anlatmaktadır:

> Dünya, Güneş Sistemi'ndeki gezegenler arasında en yüksek yoğunluğa sahiptir. Bu geniş nikel-demir çekirdeği büyük bir manyetik alandan sorumludur. Bu manyetik alan Van Allen radyasyon koruyucu tabakasını meydana getirir. Bu tabaka yeryüzünü radyasyon bombardımanından korur. Eğer bu koruyucu tabaka olmasaydı Dünya'da hayat mümkün olmazdı. Manyetik alanı olan ve kayalık bölgelerden oluşan diğer tek gezegen Merkür'dür. Fakat bu manyetik alanın gücü Dünya'nınkinden 100 kat daha azdır. Van-Allen radyasyon koruyucu tabakası Dünya'ya özeldir.[40]

Geçtiğimiz yıllarda tespit edilen bir parlamada açığa çıkan enerjinin, Hiroşima'ya atılanın benzeri 100 milyar atom bombasına eş değer olduğu hesaplanmıştır. Parlamadan 58 saat sonra pusulaların ibrelerinde aşırı hareketler gözlenmiş, Dünya atmosferinin 250 km. üstünde sıcaklık sıçrama yapıp 2500° C'ye yükselmiştir.

Kısacası, Dünya'nın üzerinde, kendisini sarıp kuşatan ve dış tehlikelere karşı koruyan mükemmel bir sistem işler. İşte Dünya göğünün bu koruyucu kalkan özelliği yüzyıllar öncesinden Kuran'da bizlere Allah tarafından bildirilmiştir.

DEMİRDEKİ SIR

Demir, Kuran'da dikkat çekilen elementlerden biridir. Kuran'ın "Hadid", yani "Demir" adlı suresinde şöyle buyrulur:

> **... Ve kendisinde çetin bir sertlik ve insanlar için (çeşitli) yararlar bulunan demiri de indirdik... (Hadid Suresi, 25)**

Demir dünya üzerinde üçüncü en yaygın elementtir ve yer kabuğunun yüzde beşini oluşturur. Demir elementi, Dünya'da bu kadar fazla miktarda bulunmasına karşın, demirin oluşumu Dünya dışında gerçekleşmiştir. Modern astronomik bulgular, Dünya'daki demir madeninin dış uzaydaki dev yıldızlardan geldiğini ortaya koymuştur.

Kuran'da bu bilimsel gerçek mucizevi bir şekilde bildirilmektedir. Hadid Suresi'nin 25. ayetinde, demir için kullanılan "enzelna" yani "indirme" kelimesi, mecazi olarak insanların hizmetine verilme anlamında düşünülebilir. Fakat kelimenin, yağmur ve güneş ışınları için kullanılan "gökten fiziksel olarak indirme" şeklindeki gerçek anlamı dikkate alındığında, ayetin yukarıda ifade ettiğimiz bu önemli bilimsel gerçeğe işaret ettiği görülmektedir. Sadece Dünya'daki değil, tüm Güneş Sistemi'ndeki demir, dış uzaydan elde edilmiştir. Çünkü Güneş'in sıcaklığı demir elementinin meydana gelmesi için yeterli değildir. Güneş'in 6000 ^{0}C'lık bir yüzey ısısı ve 20 milyon 0C'lik bir çekirdek ısısı vardır. Demir ancak Güneş'ten çok daha büyük yıldızlarda, birkaç yüz milyon dereceye varan sıcaklıklarda oluşabilmektedir. Nova veya Süpernova olarak adlandırılan bu yıldızlardaki demir miktarı belli bir oranı geçince, artık yıldız bunu taşıyamaz ve patlar. Demirin uzaya dağılması işte bu patlamalar sonucunda mümkün olur.[41] Bilimsel bir kaynakta bu konu ile ilgili olarak şu bilgiler yer almaktadır:

> Daha yaşlı Süpernova olaylarını gösteren deliller de vardır: Deniz tabanında biriken demir-60 yaklaşık 5 milyon yıl önce Güneş'ten 90 ışık yılı uzaklıkta meydana gelen bir Süpernova patlamasının delili olarak yorumlanmıştır. Süpernova patlamasında oluşan demir-60, 1.5 milyon yıl yarılanma ömrü olan radyoaktif bir izotoptur. Dünya'nın yer altı katmanlarında bulunan demir-60 izotopu, yakın uzayda bulunan elementlerin nükleosentez geçirip, önce Dünya atmosferine oradan da yer altı katmanlarına saplanması sonucu oluşmuştur.[42]

Tüm bunlardan anlaşılacağı gibi demir madeni Dünya'da oluşmamış, Süpernovalardan taşınarak, aynı ayette bildirildiği şekilde "indirilmiştir". Bu bilginin Kuran'ın indirilmiş olduğu 7. yüzyılda bilimsel olarak tespit edilemeyeceği ise açıktır. Ancak bu gerçek, herşeyi sonsuz bilgisiyle kuşatan Allah'ın sözü olan Kuran'da yer almaktadır.

Günümüz astronomi bilgileri bize diğer elementlerin de Dünya'nın dışında oluştuğunu göstermektedir. Ayetteki "demiri de indirdik" ifadesinde geçen "de" vurgusu bu gerçeğe dikkat çekiyor olabilir. Ancak ayette, demire özellikle dikkat çekilmesi ise, 20. yüzyılın sonlarında elde edilen bilgiler dikkate alındığında son derece düşündürücüdür. Ünlü mikrobiyolog Micheal Denton, *Nature's Destiny* (Doğa'nın Kaderi) adlı kitabında demirin önemini şu sözleriyle vurgulamıştır:

> Tüm metaller içinde demirden daha çok hayati önem taşıyanı yoktur. Bir yıldızın çekirdeğinde demirin birikmesi süpernova patlamasını tetikler ve böylece hayat için gerekli olan atomların tüm evrene yayılmasına imkan verir. Demir atomlarının Dünya'nın ilk aşamalarında çekirdekte oluşturduğu yerçekimiyle üretilen ısı, Dünya'nın başlangıçtaki kimyasal farklılıklarına neden olmuş ve atmosferin oluşumu ile sonuçta hidrosferin meydana gelmesini sağlamıştır. Dünya'nın merkezinde bulunan erimiş demir, dev bir mıknatıs görevi yapar ve dünyanın manyetik alanını oluşturur. Bu alan sayesinde Dünya'nın yüzeyini yüksek enerjili yıkıcı kozmik radyasyondan koruyan Van Allen radyasyon kuşakları oluşur ve hayati önem taşıyan ozon tabakasını kozmik ışın yıkımından korur..
>
> Demir atomu olmaksızın evrende karbona bağlı yaşam olması mümkün olmazdı; süpernovalar olmaz, Dünya'nın ilk dönemlerinde ısınması gerçekleşmez, atmosfer ya da hidrosfer olmazdı. Koruyucu manyetik alan olmaz, Van Allen radyasyon kuşakları oluşmaz, ozon tabakası olmaz, (insan kanında) hemoglobini meydana getirecek hiçbir metal bulunmaz, oksijenin reaktifliğini yatıştıracak metal oluşmaz ve oksidasyona dayanan bir metabolizma meydana gelmezdi.
>
> Hayat ve demir ile kanın kırmızı rengiyle uzaktaki bir yıldızın ölümü arasındaki bu gizemli ve yakın ilişki sadece metallerin biyoloji açısından önemli olduğunu göstermekle kalmaz, aynı zamanda evrenin biyolojik yönden önemini vurgular. *(Michael J. Denton, Nature's Destiny, The Free Press, 1998, s. 198)*

Demir atomunun önemi, bu açıklamalarla rahatlıkla anlaşılmaktadır. Kuran'da özellikle demire dikkat çekilmesi de bu madenin önemini vurgulamaktadır. Peygamberimiz (sav) döneminde demir kullanılıyor ve çeşitli aletler imal ediliyordu; ancak demirin insan hayatındaki önemi hakkındaki bilgiler çok yetersizdi. Dünyanın çekirdeğinde demir bulunduğu, insanın kanında demir olduğu ve demirin canlılık için hayati önemi, 20. yüzyıla kadar henüz bilinmeyen gerçeklerdi. Tüm bunların yanı sıra Kuran'da demirin önemine dikkat çeken bir sır daha vardır. İçinde demirden bahsedilen Hadid Suresi'nin 25. ayeti iki matematiksel şifre içermektedir:

"El-Hadid", Kuran'ın 57. suresidir. "El-hadid" kelimesinin Arapçadaki sayısal değeri, yani ebcedi hesaplandığında karşımıza çıkan rakam da aynıdır: "57".

Sadece "hadid" kelimesinin sayısal değeri 26'dır. 26 sayısı ise demirin atom numarasıdır. Bunun yanısıra içinde demirden bahsedilen Hadid Suresi'nin 25. ayeti oldukça ilginç iki matematiksel şifre içermektedir:

"El-Hadid" Kuran'ın 57. suresidir. "El hadid" kelimesinin Arapça'daki sayısal değeri, yani ebcedi hesaplandığında karşımıza çıkan rakam da aynıdır: "57"

Sadece "hadid" kelimesinin sayısal değeri 26'dır. 26 sayısı ise demirin atom numarasıdır.

YAĞMURLAR

Yağmur Dünya üzerindeki hayatın devamı için gerçekten en önemli faktörlerden birisidir. Bir bölgedeki canlılığın devamı için de yağmur şarttır. Kuran, insan dahil tüm canlılar için bu denli önem taşıyan yağmurlardan çeşitli ayetlerde sözeder. Dahası, yağmurların oluşumu, miktarları ve etkileri konusunda önemli bilgiler verir. Yine o dönemin insanları tarafından asla bilinemeyecek olan bu bilgiler, bizlere Kuran'ın Allah Katından olduğunu gösterirler. Söz konusu bilgilerini sırayla inceleyelim.

Yağmurdaki Ölçü

Kuran'da yağmur hakkında verilen bir diğer bilgi ise, yağmurun belli bir ölçü ile indirildiğidir. Zuhruf Suresi'nde şöyle buyrulur:

> **Ki O, belli bir miktar ile gökten su indirdi de, onunla ölü bir memleketi 'diriltti (ve her yanına hayat) yaydı'; siz de böyle (kabirlerinizden diriltilip) çıkarılacaksınız. (Zuhruf Suresi, 11)**

Yağmurdaki bu ölçü de, yine çağımızdaki araştırmalarla tespit edilmiştir. Ölçümlere göre, yeryüzünde bir saniyede 16 milyon ton su buharlaşmaktadır. Bir yılda bu miktar 505 trilyon tona ulaşır. Bu, aynı zamanda bir yılda Dünya'ya yağan yağmur miktarıdır. Yani su, sürekli bir denge içinde, "bir ölçüye göre" dönüp durmaktadır. Yeryüzündeki hayatın devamı da, bu su döngüsü sayesinde sağlanır. İnsan sahip olduğu tüm teknolojik imkanları kullansa dahi bu döngüyü asla yapay olarak gerçekleştiremez.

Eğer bu miktarda en küçük bir değişiklik bile olsa, kısa bir zaman sonra büyük bir ekolojik dengesizlik ortaya çıkacak ve bu da hayatın sonunu getirecektir. Fakat hiçbir zaman böyle olmaz; yağmur, Kuran'da bildirildiği gibi, yeryüzüne her sene aynı miktarda inmeye devam eder.

Yağmurun Oluşumu

Yağmurun nasıl oluştuğu uzun süre insanlar için bir sırdı. Ancak hava radarlarının keşfedilmesinden sonra, yağmurun hangi evrelerden geçerek oluştuğu kesinlik kazandı.

Buna göre, yağmur üç evreden geçerek oluşur: Önce rüzgar yoluyla yağmurun "hammaddesi" havalanır. Ardından bulutlar meydana gelir ve en son olarak da yağmur damlacıkları ortaya çıkar.

Kuran'da yağmurun oluşumu ile ilgili aktarılanlar ise, tam da bu süreçlerden söz etmektedirler. Bir ayette bu oluşum hakkında şöyle bir bilgi verilir:

> **Allah, rüzgarları gönderir, böylece bir bulut kaldırır da onu nasıl dilerse gökte yayıp-dağıtır ve onu parça parça kılar; nihayet onun arasından yağmurun akıp çıktığını görürsün. Sonunda kendi kullarından dilediğine verince, hemen sevince kapılır. (Rum Suresi, 48)**

Şimdi ayette ifade edilen üç evreyi teknik olarak inceleyelim.

1. EVRE: "Allah rüzgarları gönderir..."

Okyanuslardaki köpüklenme ile oluşan sayısız hava kabarcığı sürekli ortaya çıkmakta ve su zerreleri sürekli olarak gökyüzüne fırlamaktadır. Tuzca zengin olan bu zerreler daha sonra rüzgarlarla taşınır ve atmosferde yukarılara doğru yol alırlar. Aerosol adı verilen bu küçük parçacıklar "su tuzağı" adı verilen bir mekanizmayla yine denizlerden yükselen su buharını kendi çevrelerinde minik damlalar halinde toplayarak bulut damlalarını oluştururlar.

2. EVRE: "... böylece bir bulut kaldırır da onu nasıl dilerse gökte yayıp dağıtır ve onu parça parça kılar..."

Tuz kristallerinin ya da havadaki toz zerrelerinin etrafında yoğunlaşan su buharı sayesinde bulutlar oluşur. Bunların içindeki su damlacıkları çok küçük olduklarından (0.01 ile 0.02 mm çapında) havada asılı kalırlar ve göğe yayılırlar. Böylece gök bulutlarla kaplanır.

3. EVRE: "... nihayet onun arasından yağmurun akıp çıktığını görürsün."

Tuz kristallerinin ve toz zerreciklerinin etrafında biraraya gelen su parçacıkları iyice yoğunlaşarak yağmur damlalarını oluştururlar. Böylece havadan daha ağır bir konuma gelen damlalar buluttan ayrılarak yağmur biçiminde yere düşmeye başlarlar.

Görüldüğü gibi yağmurun oluşumundaki her aşama, Kuran ayetlerinde bildirilmektedir. Üstelik bu aşamalar doğru sıralama ile açıklanmıştır. Dünyadaki birçok doğal olayda olduğu gibi, bunda da Allah en doğru açıklamayı yapmakta, üstelik bu açıklamayı keşfedilişinden asırlar önce Kuran'la insanlara duyurmaktadır.

Yağmurun oluşumu ile ilgili olarak başka bir ayette şu bilgiler verilmektedir:

> **Görmedin mi ki, Allah bulutları sürmekte, sonra aralarını birleştirmekte, sonra da onları üst üste yığmaktadır; böylece, yağmurun bunların arasından akıp-çıktığını görürsün. Gökten içinde dolu bulunan dağlar (gibi bulutlar) indiriverir, onu dilediğine isabet ettirir de, dilediğinden onu çevirir; şimşeğinin parıltısı neredeyse gözleri kamaştırıp götürecektir. (Nur Suresi, 43)**

Bulut tipleri üzerinde araştırma yapan bilim adamları yağmurun oluşumu ile ilgili şaşırtıcı sonuçlarla karşılaşmışlardır. Yağmur bulutları belirli bir sistem ve aşamalar dahilinde oluşmakta ve şekillenmektedir. Yağmur bulutlarından biri olan cumulonimbus türü bulutların oluşum aşamaları bilimsel olarak şöyledir:

1. AŞAMA, Sürülme: Bulutlar rüzgarlar tarafından bulundukları yerden itilirler yani sürülür.

2. AŞAMA, Birleşme: Rüzgar tarafından itilen bu küçük boyuttaki bulutlar (cumulus) sürüklendikleri yerde birleşip yeni büyük bulutları oluştururlar.[43]

3. AŞAMA, Yığılma: Küçük bulutlar birleştikten sonra büyük bulutun içindeki çekiş kuvveti yukarı doğru artar. Bulutun merkezindeki yukarı çekiş kuvveti kenarlardaki çekişten daha güçlüdür. Bu yukarı çekişler bulutun gövdesinin dikey olarak büyümesine neden olur. Böylece bulutlar yukarıya doğru genişleyerek üst üste yığılmış olur. Bu, dikey olarak büyümüş bulutun gövdesinin atmosferin daha serin yerlerine doğru uzamasına neden olur. İşte bu noktada atmosferin serin bölgelerinde bulutta su ve dolu damlaları büyümeye başlar.

Bu aşamaların sonucunda, su ve dolu damlaları -yukarı çekiş gücünün onları destekleyemeyeceği kadar- ağırlaştıkları zaman da bulutlardan yağmur, dolu vs. şeklinde düşmeye başlarlar.[44]

Unutmamak gerekir ki meteorologlar bulut oluşumu, yapısı ve fonksiyonu ile ilgili detayları gelişmiş ekipmanlar (uçak, uydu, bilgisayar vs.) kullanarak yakın zamanda öğrenmişlerdir. Görülen odur ki, Allah bu ayetlerinde de bize 1400 sene öncesinde bilinmesi mümkün olmayan bir bilgi vermiştir.

DENİZLERİN BİRBİRİNE KARIŞMAMASI

Denizlerin, araştırmacılar tarafından çok yakın bir geçmişte tespit edilen bir özelliği, Kuran'ın Rahman Suresi'nde şöyle bildirilir:

> **Birbirleriyle kavuşmak üzere iki denizi salıverdi. İkisi arasında bir engel vardır; birbirlerinin sınırını geçmezler. (Rahman Suresi, 19-20)**

Birbirine açılan fakat suları kesinlikle birbiriyle karışmayan denizlerin ayette bildirilen bu özelliği, okyanus bilimciler tarafından çok yakın bir zaman önce keşfedilmiştir. "Yüzey gerilimi" adı verilen fiziksel bir kuvvet nedeniyle, komşu denizlerin sularının karışmadığı ortaya çıkmıştır. Denizlerin farklı yoğunluklarından kaynaklanan yüzey gerilimi, adeta bir duvar gibi sularının birbirine karışmasını engeller.[45]

Elbette ki işin asıl mucizevi olan yanı, insanların, ne fizikten, ne yüzey geriliminden, ne de okyanus biliminden haberdar olmadıkları bir devirde bu gerçeğin Kuran'da bildirilmiş olmasıdır.

İNSANIN DOĞUMU

Kuran'da insanlar imana çağırılırken oldukça farklı konulardan bahsedilir. Allah, kimi zaman gökleri, kimi zaman yeryüzünü, bazen hayvanları ve bitkileri insana delil gösterir. Yine birçok ayette insanın bizzat kendi yaratılışına dönüp bakması öğütlenir. İnsanın nasıl yeryüzüne geldiği, hangi aşamalardan geçtiği ve temel maddesinin ne olduğu sık sık hatırlatılır. Örneğin başka ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz? Şimdi (rahimlere) dökmekte olduğunuz meniyi gördünüz mü? Onu sizler mi yaratıyorsunuz, yoksa yaratıcı Biz miyiz? (Vakıa Suresi, 57-59)

İnsanın yaratılışı ve bunun mucizevi özelliği, daha pek çok ayette vurgulanır. Ancak bu vurgular arasında öyle bilgiler vardır ki, bunlar 7. yüzyılda yaşayan insanların asla bilemeyeceği detaylardır. İşte bunlardan bazıları:

1) İnsan, meni sıvısının tamamından değil, aksine çok küçük bir parçasından (spermadan) yaratılır.

2) Bebeğin cinsiyetini erkek belirler.

3) İnsan embriyosu ana rahmine adeta bir sülük gibi yapışır.

4) İnsan ana rahminde üç karanlık bölge içinde gelişir.

Kuran'ın indirildiği yüzyılda da insanlar elbette doğumun temel maddesinin cinsel ilişki sonrasında erkekten gelen meni ile ilgili olduğunu biliyorlardı. Çocuğun ortalama 9 ayda doğduğu da rahatlıkla gözlemlenen, bilmek için araştırma gerektirmeyen bir konu idi. Ancak yukarıda sıraladığımız bilgiler o devrin insanının bilgi seviyesinin çok üstündeydi. Bunlar, ancak 20. yüzyıl bilimi tarafından keşfedildi.

Şimdi bu bilgileri sırasıyla inceleyelim.

Meniden Bir Damla

Cinsel birleşme sırasında erkekten bir kerede ortalama 250 milyon sperm atılır. Spermler yumurtaya varana kadar annenin vücudunda zorlu bir yolculuk geçirirler. Bu yolculukta 250 milyon spermin ancak bin kadarı yumurtaya ulaşmayı başarır. Beş dakika sonra sona erecek yarışın sonunda yarım tuz tanesi büyüklüğündeki yumurta, spermlerden yalnızca birini kabul edecektir. Yani insanın özü, meninin tamamı değil, ondan küçük bir parçadır. Kuran'da bu gerçek şöyle açıklanmıştır:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? (Kıyamet Suresi, 36-37)

Dikkat edilirse Kuran'da, insanın meninin tamamından değil, onun içinden alınan küçük bir parçadan yapıldığı haber verilmektedir! Bu ifadedeki özel vurgunun, ancak modern bilim tarafından keşfedilen bir gerçeği açıklaması ise, ifadenin İlahi kaynaklı bir bilgi olduğunun delilidir.

Menideki Karışım

Meni olarak adlandırılan ve spermleri taşıyan besleyici sıvı, sadece spermlerden oluşmaz. Aksine meni, birbirinden farklı sıvıların karışımından oluşur. Bu sıvıların, görevleri arasında; spermin gerek duyduğu enerjiyi karşılayacak olan şekeri bulundurmak, baz özelliğiyle ana rahminin girişindeki asitleri nötralize etmek, spermin hareket edeceği kaygan ortamı sağlamak sayılabilir.

Ne ilginçtir ki, Kuran'da meniden söz edilirken, modern bilimin ortaya çıkardığı bu gerçeğe de işaret edilmekte ve meni "karmakarışık" bir sıvı olarak tarif edilmektedir:

Şüphesiz Biz insanı, karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık. (İnsan Suresi, 2)

Bir başka ayette ise yine meninin karışım olduğuna işaret edilir, insanın ise bu karışımın "özünden" yaratıldığı vurgulanır:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden, basbayağı bir sudan yapmıştır. (Secde Suresi, 7-8)

Burada "öz" diye çevrilen Arapça "sulala" kelimesi, öz ya da bir şeyin en iyi kısmı demektir. Hangi şekilde alınırsa alınsın "bir bütünün bir kısmı" anlamına gelir. Bu durum, Kuran'ın, insanın yaratılışını en ince detayına kadar bilen bir İrade'nin sözü olduğunu açıkça göstermektedir. Bu İrade, insanı yaratmış olan Allah'a aittir.

Bebeğin Cinsiyeti

Yakın bir zamana kadar, insanlar, bebeğin cinsiyetinin anne hücreleri tarafından belirlendiğini sanıyorlardı. Ya da en azından, anne ve babadan gelen hücrelerin birlikte cinsiyet belirledikleri zannediliyordu. Ancak Kuran'da bu konuda farklı bir bilgi verilmiş ve erkeklik ve dişiliğin, "rahime dökülen meniden" yaratıldığı bildirilmiştir:

> **Doğrusu, çiftleri; erkek ve dişiyi, yaratan O'dur. Bir damla sudan (döl yatağına meni düküldüğü zaman. (Necm Suresi, 45-46)**

Kuran'da verilen bu bilginin doğruluğu, genetik ve mikrobiyoloji bilimlerinin gelişmesiyle birlikte bilimsel olarak da ispatlandı. Cinsiyetin tümüyle erkekten gelen sperm hücreleri tarafından belirlendiği, kadının ise bu işte hiçbir rolünün olmadığı anlaşıldı.

Cinsiyet belirlenmesindeki etken, kromozomlardır. İnsan yapısını belirleyen 46 kromozomdan iki tanesi cinsiyet kromozomu olarak adlandırılır. Bu iki kromozom erkekte XY, kadında ise XX olarak tanımlanır. Bunun sebebi söz konusu kromozomların bu harflere benzemesidir. Y kromozomu erkeklik, X kromozomu ise kadınlık genlerini taşır.

Bir insanın oluşması, erkek ve kadında çiftler halinde yer alan bu kromozomların birer tanesinin birleşmesi ile başlar. Kadında yumurtlama sırasında ikiye ayrılan eşey hücresinin her iki parçası da X kromozomu taşır. Oysa erkekte ikiye ayrılan eşey hücresi, X ve Y kromozomları içeren iki farklı sperm meydana getirir. Kadında bulunan X kromozomu, eğer erkekteki X kromozomunu içeren spermle birleşirse doğacak bebek kız olacaktır. Eğer Y kromozomu içeren spermle birleşirse, bu kez doğacak çocuk erkek olur.

Yani doğacak çocuğun cinsiyeti, erkekteki kromozomlardan hangisinin kadının yumurtasıyla birleşeceğine bağlıdır.

Kuşkusuz genetik bilimi ortaya çıkıncaya dek, yani 20. yüzyıla kadar bunların hiçbiri bilinmiyordu. Aksine pek çok kültürde, doğacak çocuğun cinsiyetinin kadın bedeni tarafından belirlendiği inancı yaygındı. Hatta bu nedenle kız çocuk doğuran kadınlar kınanırdı.

Oysa Kuran'da, insanlara genlerin keşfinden 13 yüzyıl önce bu batıl inanışı reddeden bir bilgi verilmiş, cinsiyetin kökeninin kadın değil, erkekten gelen meni olduğu bildirilmiştir.

Rahime Asılıp Tutunan “Alak"

Kuran'ın insanın oluşumu hakkında verdiği bilgileri incelemeye devam ettiğimizde, yine çok önemli bazı bilimsel mucizelerle karşılaşırız.

Erkekten gelen sperm ve kadındaki yumurta birleştiğinde, doğacak bebeğin ilk özü de oluşmuş olur. Biyolojide "zigot" olarak tanımlanan bu tek hücre, hiç zaman yitirmeden bölünerek çoğalacak ve giderek küçük bir "et parçası" haline gelecektir.

Ancak zigot bu büyümesini boşlukta gerçekleştirmez. Rahim duvarına asılıp tutunur. Sahip olduğu uzantılar sayesinde toprağa yerleşen kökler gibi, buraya yapışır. Bu bağ sayesinde de, gelişimi için ihtiyaç duyduğu maddeleri annenin vücudundan emebilir.[46]

İşte burada çok önemli bir Kuran mucizesi ortaya çıkmaktadır. Allah Kuran'da, anne rahmine tutunarak gelişmeye başlayan zigottan söz ederken, "alak" kelimesini kullanmaktadır:

> **Yaratan Rabbin adıyla oku. O, insanı bir "alak"tan yarattı. Oku, Rabbin en büyük kerem sahibidir. (Alak Suresi, 1-3)**

"Alak" kelimesinin Arapça'daki anlamı ise, "bir yere asılıp tutunan şey" demektir. Hatta kelime asıl olarak deriye yapışarak oradan kan emen sülükler için kullanılır.

Kuşkusuz, anne karnında gelişmekte olan zigotu bu özelliğiyle tarif eden bir kelime kullanılması, Kuran'ın Alemlerin Rabbi olan Allah tarafından indirildiğini bir kez daha ispatlamaktadır.

Kemiklerin Kasla Sarılması

Kuran ayetlerinde haber verilen bir diğer önemli bilgi ise, insanın anne rahmindeki oluşum aşamalarıdır. Ayetlerde, anne karnında önce kemiklerin oluştuğu, daha sonra ise kasların ortaya çıkarak bu kemikleri sardığı haber verilmektedir:

> **Sonra o su damlasını bir alak (hücre topluluğu) olarak yarattık; ardından o alak'ı bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir. (Müminun Suresi, 14)**

Anne karnındaki gelişimi inceleyen bilim dalı embriyolojidir. Ve embriyoloji alanında, yakın zamana kadar kemiklerle kasların birlikte ortaya çıkarak geliştikleri sanılmıştır. Bu yüzden bazı kimseler uzun bir süre bu ayetlerin bilime ters düştüğünü iddia etmiştir. Ancak gelişen teknoloji sayesinde yapılan daha ileri mikroskobik incelemeler, Kuran'da bildirilenlerin eksiksiz bir şekilde doğru olduğunu ortaya koymuştur.

Bu mikroskobik incelemeler göstermektedir ki, anne karnında, tam ayetlerde tarif edildiği gibi bir gelişme gerçekleşir. Önce embriyodaki kıkırdak doku kemikleşir. Daha sonra ise kas hücreleri kemiklerin etrafındaki dokudan seçilerek biraraya gelir ve bu kemikleri sarar.

Bu durum, *"Developing Human"* yani "Gelişen İnsan" adlı bilimsel bir yayında şöyle tarif edilmektedir:

6. haftada kıkırdaklaşmanın devamı olarak ilk kemikleşme köprücük kemiğinde ortaya çıkar. 7. hafta sonunda uzun kemiklerde de kemikleşme başlamıştır. Kemikler oluşmaya devam ederken kas hücreleri kemiği çevreleyen dokudan seçilerek kas kitlesini meydana getirirler. Kas dokusu bu şekilde kemiğin etrafında ön ve arka kas gruplarına ayrışır.[47]

Kısacası insanın Kuran'da tarif edilen oluşum aşamaları, modern embriyolojinin bulgularıyla tam bir uyum içindedir.

Bebeğin Rahimdeki Karanlık Üç Evresi

Kuran'da insanın anne karnında üç aşamalı bir yaratılışla yaratıldığı bildirilmektedir:

> **... Sizi annelerinizin karınlarında, üç karanlık içinde, bir yaratılıştan sonra (bir başka) yaratılışa (dönüştürüp) yaratmaktadır. İşte Rabbiniz olan Allah budur, mülk O'nundur. O'ndan başka ilah yoktur. Buna rağmen nasıl çevriliyorsunuz? (Zümer Suresi, 6)**

Yukarıdaki ayette Türkçeye "üç karanlık içinde", "üç katlı karanlık içinde" olarak çevrilen Arapça "fi zulumatin selasin" ifadesi embriyonun gelişimi sırasında bulunduğu üç karanlık bölgeye işaret etmektedir. Bu bölgeler sırasıyla:

a) Batın duvarı karanlığı

b) Rahim duvarı karanlığı

c) Amniyon zarı karanlığıdır.

Görüldüğü gibi bugün modern biyoloji, bebeğin embriyolojik gelişiminin yukarıdaki ayette bildirildiği şekilde, üç farklı karanlık bölgede gerçekleştiğini ortaya koymuştur. Ayrıca embriyoloji alanındaki gelişmeler bu bölgelerin de üçer katmandan oluştuğunu göstermiştir.

Batın duvarı üç tabakadan oluşur: Dış kas plakaları, iç kas plakaları, çapraz kaslar. Benzer bir şekilde rahim duvarı da üç katmandan oluşur: Epimetrium, miyometrium ve endometrium.

Aynı şekilde embriyoyu saran kese de üç katmandan oluşur: Amniyon (rahimde fetusu saran en iç zar- amnion), koryon (orta amniyon zarı- chorion) ve desidüa (dış amniyon zarı- decidua). *(Dr. Mazhar U. Kazi, 130 Evident Miracles in the Qur'an, Crescent Publishing House, New York, ABD, 1998, s. 84)*

Gerçekten de bugün modern biyoloji, bebeğin anne karnındaki embriyolojik gelişiminin üç farklı devrede gerçekleştiğini ortaya koymuştur. Bugün tıp fakültelerinde ders kitabı olarak okutulan bütün embiriyoloji kitaplarında bu konu en temel bilgiler arasında yer alır. Örneğin, embriyoloji hakkında temel başvuru kitaplarından biri olan "*Basic Human Embryology*" isimli kaynakta bu gerçek şöyle ifade edilmektedir:

> Rahimdeki hayat 3 EVREDEN oluşur; preembriyonik (ilk 2,5 hafta), embriyonik (8. haftanın sonuna kadar), ve fetal (8. haftadan doğuma kadar).[48]

Bu evreler bebeğin farklı gelişim aşamalarını içerir. Bu üç gelişim safhasının belli başlı özellikleri kısaca şöyledirTıp dilinde "trimester" yani "üç dönem" olarak da tanımlanan bu evreler bebeğin farklı gelişim aşamalarını içerir. Bu üç gelişim safhasının belli başlı özellikleri kısaca şöyledir:

- Preembriyonik evre:

Bu ilk evrede zigot bölünerek çoğalır, bir hücre kitlesi haline geldikten sonra kendini rahim duvarına gömer. Yaygın olarak "1. trimester" olarak anılan bu ilk evrede zigot bölünerek çoğalır, bir hücre kitlesi haline geldikten sonra kendini rahim duvarına gömer. Hücreler çoğalmaya devam ederken 3 tabaka halinde organize olurlar.

- Embriyonik evre:

İkinci evre toplam 5,5 hafta sürer ve bu süre boyunca canlı "embriyo" olarak adlandırılır. "2. trimester" olarak da tanımlanan ikinci evre toplam 5,5 hafta sürer ve bu süre boyunca canlı "embriyo" olarak adlandırılır. Bu evrede hücre tabakalarından bedenin temel organ ve sistemleri ortaya çıkar.

- Fetal evre:

Bu döneme girildiğinde, embriyo artık "fetus" olarak adlandırılır.Gebeliğin "3. trimesteri" olarak adlandırılan döneme girildiğinde embriyo artık "fetus" diye adlandırılır. Bu dönem gebeliğin sekizinci haftasından itibaren başlar ve doğuma dek sürer. Bir önceki dönemden ayırt edici özelliği fetusun yüzü, elleri ve ayaklarıyla belirgin, insan dış görünümüne sahip bir canlı olmasıdır. Dönemin başında 3 cm. boyunda olmasına rağmen tüm organları ortaya çıkmıştır. Bu dönem 30 hafta kadar sürer ve gelişme doğum haftasına kadar devam eder.

Anne rahmindeki gelişim ile ilgili bu bilgiler, ancak modern teknolojik aletlerle yapılan gözlemler sayesinde elde edilmiştir. Ancak görüldüğü gibi bu bilgiler de, diğer pek çok bilimsel gerçek gibi, mucizevi bir biçimde Kuran ayetlerinde haber verilmiştir. İnsanlığın tıbbi konularda hiçbir detaylı bilgiye sahip olmadığı bir dönemde, Kuran'da bu derece ayrıntılı ve doğru bilgiler verilmiş olması, elbette Kuran'ın insan sözü değil, Yüce Allah'ın Kelamı olduğunun açık bir delilidir.

PARMAK İZİ

Kuran'da, insanları ölümden sonra diriltmenin Allah için çok kolay olduğu anlatılırken, insanların özellikle parmak uçlarına dikkat çekilir:

> **Evet; onun parmak uçlarını dahi derleyip-(yeniden) düzene koymaya güç yetirenleriz. (Kıyamet Suresi, 4)**

Ayette parmak uçlarının vurgulanması, son derece hikmetlidir. Çünkü tüm insanların parmak izi, tamamen kendilerine özeldir. Şu an Dünya üzerinde yaşayan her insanın parmak izi birbirinden farklıdır. Dahası, tarih boyunca yaşamış insanlarınki de birbirinden farklıdır.

İşte bu nedenle parmak izi, herkese özel çok önemli bir "kimlik kartı" sayılmakta ve tüm dünyada bu amaçla kullanılmaktadır.

Ancak önemli olan, parmak izinin özelliğinin ancak 19. yüzyılın sonlarına doğru keşfedilmiş olmasıdır. Ondan önce, insanlar parmak izini hiçbir özelliği ve anlamı olmayan çizgiler olarak görmüştür. Fakat Kuran'da, o dönemde kimsenin dikkatini dahi çekmeyen parmak izleri vurgulanmakta ve bu izlerin ancak çağımızda fark edilen önemine dikkat çekilmektedir.

Allah Büyüktür

Bu çalışmada Allah'ın sonsuz ilminin, sonsuz aklının ve sonsuz gücünün delillerinin sadece çok sınırlı bir kısmını gördük. Herbiri yaratılışın birer delili olan sayısız varlığın birbirleriyle olan uyumu sonucu meydana gelen düzenden bahsettik. Öyle bir düzen ki, herşey ince ince tespit edilmiş, insan aklının asla alamayacağı detaylarla birlikte kusursuz yaratılmıştır.

Örneğin nefes almak insanın hayati fonksiyonlarından biridir ama bunu başarabilmesi için en ufak bir çaba göstermesine dahi gerek yoktur. Hem dış çevresinde, hem de bedeninde gereken tüm şartları, Allah mükemmel bir denge içinde yaratmıştır. İnsan doğduğu andan ölene kadar hiç durmadan nefes alır ama bu fonksiyonun gerçekleşebilmesi için hangi unsurların bir arada bulunması gerektiğini biliyor musunuz?

Herşeyden önce insanın nefes alabilmesi için atmosferdeki azot, oksijen ve karbondioksit oranının çok iyi dengelenmiş olması gerekir. Bu dengede ufak değişikliklerin olması insanın ölümüne kadar varan tehlikeli sonuçlar doğurabilir. Allah bu oranın korunması için sayısız faktörü vesile etmiştir. Güneş'ten, Güneş'in ışığını kullanarak fotosentez yapan bitkilere, toprağın içini kaplayan mikroorganizmalara kadar birçok varlık bu oranın korunmasından sorumludur. Yağan yağmurlar, çakan şimşekler, basınç seviyesi, yerin çekirdeğindeki elementlerin oranı ve daha saymakla bitmeyecek kadar çok unsur dolaylı veya dolaysız olarak bu gaz oranının korunması için faaliyet gösterirler. Bunlardan biri olmasa, örneğin gözümüzle bile göremediğimiz mikroorganizmalar faaliyetlerini durdursa; azot çevrimi, karbondioksit çevrimi gibi bir çok hayati fonksiyon bir anda durur. Dolayısıyla birbirini hızla etkileyen sistemin programı bir anda bozulur. Ancak etrafınıza baktığınızda göreceğiniz düzen ve dengeden rahatlıkla anlayacağınız gibi böyle bir bozulma milyarlarca yıldır meydana gelmemiştir. Ve bundan sonra da Allah'ın dilediği vakte kadar bu tür bir olay söz konusu olmayacaktır. Çünkü Allah ince ayarlarla dengelenmiş bu sistemleri tek tek her an faaliyet halinde tutmakta ve evrendeki tüm düzen Allah'ın emri ile bu müthiş uyumu korumaktadır.

Allah, insanların Kendi büyüklüğünü kavrayabilmeleri için evrendeki düzeni sayısız detaylarla birlikte yaratmıştır. Kuran'da Allah'ın var ettiği bu düzenden bahsedilirken, **"... sizin gerçekten Allah'ın herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz öğrenmeniz için"** (Talak Suresi, 12) denilmektedir. Bu düzen öylesine detaylar içerir ki insan düşünmeye nereden başlayacağını şaşırır. Zira Allah'ın aklı ilmi ve kudreti sonsuzdur. Tek bir olayın içinde dilediği kadar ayrıntı meydana getirir.

Biz uyurken, otururken, yürürken, aklımızın ucundan bile geçirmezken Allah evrende var olan tüm sistemleri tek tek çalıştırıp idare eder. Varlığımızın devamı için meydana gelen işlemlerin her biri Allah'ın kontrolündedir. Küçük bir adım atabilmemiz bile, yerin çekim kuvvetinden iskelet sistemimize, sinir ve kas sistemimizden beynimize ve kalbimize, hatta dünyanın dönüş hızına kadar herşeyin Allah tarafından ince ince düzenlenmiş olmasına bağlıdır.

Dünyanın ve tüm evrenin varlığını sürdürebilmesini tesadüflere bağlamak ise çok büyük bir yanılgı olur. Aslında dünyadaki ve evrendeki her düzen, tesadüfe kesinlikle yer olmadığının ve Allah'ın varlığının açık bir delilidir. Örneğin Dünya Güneş çevresinde dönerken öyle bir yörünge çizer ki, her 29 km. de bir doğru çizgiden yalnızca 2.8 milimetrelik bir sapma gösterir.[49] Eğer bu sapma 0.3 milimetre az veya 0.3 milimetre daha fazla olsa, yeryüzündeki canlılar donarak veya kavrularak ölürlerdi. Küçük bir bilyenin bile milim şaşmadan aynı yörüngede dönebilmesi neredeyse imkansızken, dev kütlesiyle dünya böyle bir dönüşü gerçekleştirir. İşte **"... Allah, herşey için bir ölçü kılmıştır"** ayetinde bildirildiği gibi, çevremizde gördüğümüz muhteşem düzen, Allah'ın milyarlarla ifade edilen büyüklükteki sistemleri milimlere bağlı dengelerle koruması sayesinde ortaya çıkar. (Talak Suresi, 3)

İnsanların çoğu, Allah'ın varlığına inansalar bile, Allah'ın "herşeyi yaratıp bıraktığı" sonra bu düzenin kendi kendine devam ettiği şeklinde sapkın bir inanca sahiptirler. Oysa evrenin her noktasında her an meydana gelen tüm olaylar Allah'ın izniyle, O'nun bilgisinde ve kontrolünde gerçekleşir. Kuran'da bildirildiği gibi:

Allah'ın, gökte ve yerde olanların hepsini bilmekte olduğunu bilmiyor musun? Gerçekten bunlar bir kitaptadır. Hiç şüphesiz bunlar(ı bilmek), Allah için pek kolaydır. (Hac Suresi, 70)

Siz sessiz sakin bir ortamda bu kitabı okurken, haberiniz bile olmadan evrenin her köşesinde sayısız faaliyet sürmektedir.

Bunlardan birkaçını sıralayalım; her saniye dünyaya 16 milyon ton su düşer.[50] Ve eşit miktarda su yerden buharlaşarak havaya karışır. Buharlaşma sadece deniz ve okyanuslardan değil, göller ve akarsulardan, bitkilerden, toprak yüzeyindeki sulardan, hatta yerin derinliklerinden bile kolayca sağlanır. Siz bu paragrafı okurken en az 2-3 saniye geçti ve şu anda Allah'ın izniyle 16x3=48 milyon ton su yere düştü ve aynı anda bu kadar su buhar olarak tekrar havaya karıştı.

Her saniye dünya üzerinde ortalama 100 şimşek oluşur.[51] Son bir saatte dünyanın çeşitli köşelerinde 36.000 tane şimşek Allah'ın kontrolünde oluştu. Her şimşek çakışında da trilyonlarca ton azotdioksit molekülü açığa çıkarak atmosferde var olan %78 azot oranını korudu. Toprak, ucu bucağı olmayan bir fabrika gibi bünyesinde barınan trilyonlarca bakteriyle durmaksızın yaptığı azot çevirimine şu anda da devam ediyor.

Siz şu anda bu cümleyi okurken Güneş 564 milyon ton hidrojeni 560 milyon ton helyuma dönüştürdü, arta kalan 4 milyon ton hidrojeni de enerjiye çevirdi.[52] Bu olay sonucu milyonlarca atom bombasının patlamasıyla ortaya çıkabilecek enerjiye eş, korkunç bir ışık ve radyasyon yumağı oluştu. Bize sadece güzel bir sıcaklıkla aydınlık ileten Güneş, aslında şu anda kıpkırmızı gaz bulutlarından oluşan derin bir kuyu. Kaynayan yüzeyinden milyonlarca kilometre öteye fışkıran dev alev girdapları, dipten yüzeye doğru yükselen dev hortumlardan oluşuyor ve bir saniyede insanlığın medeniyetin başlangıcından beri kullandığından bile daha fazla enerji üretiyor. Biz ise bu enerjinin 2 milyarda birini kullanıyoruz. Saniyeler, saatler geçiyor, Güneş hiç durmadan enerji üretiyor. Güneş'in bütün zararlı, öldürücü ışınları bize ulaşmadan önce atmosfer ve dünyanın manyetik alanı tarafından süzülüyor. Güneş, bizim yaşamımız için özel olarak yaratılmış bir ışık kaynağı. Allah Kuran'da bunun hikmetini şöyle açıklar:

Allah, gökleri ve yeri yaratan ve gökten su indirip onunla size rızık olarak türlü ürünler çıkarandır. Ve O'nun emriyle gemileri, denizde yüzmeleri için size, emre amade kılandır. Irmakları da sizin için emre amade kılandır. Güneş'i ve Ay'ı hareketlerinde sürekli emrinize amade kılan, geceyi ve gündüzü de emrinize amade kılandır. Size her istediğiniz şeyi verdi. Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışırsanız, onu sayıp-bitirmeye güç yetiremezsiniz. Gerçek şu ki, insan pek zalimdir, pek nankördür. (İbrahim Suresi, 32-34)

Yukarıda anlattıklarımız sadece Allah'ın en yakınımızda olan Güneş'te meydana getirdiği olaylardan birkaç tanesidir. Daha uzaklarda var olan, sadece geceleri göğü süsleyen yıldızların birçoğu Güneş'ten kat kat büyüktür. Bizler geceleri gökyüzünde sadece estetik bir görüntü ve sakinlik görürüz. Oysa birçoğunda meydana gelen olaylar sonucu çıkan enerji Güneş'inkiyle kıyas bile edilemeyecek kadar yüksektir.

Siz şu anda hiçbir sarsılma hissetmiyorsunuz; evinizde, odanızda, yatağınızda, hiçbir yerde sarsılma yok; ama dünyamız uzayda dev kütlesiyle saniyede 30 km. hızla yol alıyor. Şu anda 30 km. yol aldık, derken 60, derken 90 km... Allah'ın düzenleyip kurduğu sistem öylesine mükemmel ki, siz hala bu müthiş hızı hissetmeden yaşamanızı sürdürebiliyorsunuz.

Ayrıca Dünya'nın Güneş etrafındaki hızı, silahtan çıkan bir merminin hızının yaklaşık 60 katı; yani saatte 108.000 km... Böyle büyük bir hızla hareket edebilen bir araç kullansaydık, dünyanın çevresini 22 dakikada dolaşırdık. Dünyamız Güneş etrafında böyle hızla dönerken aynı zamanda Güneş'le birlikte saniyede 20 km. hızla da Vega yıldızına doğru hareket ediyor. Galaksimiz ise tüm güneşleri, gezegenleri, kuyruklu yıldızları ve dünyaları ile tam bir devir hareketini tamamlamaya çalışıyor. Bu hareketi ise 200 milyon yılda tamamlayabiliyor. Var olan herşey gibi gök cisimleri de Allah'a boyun eğmiş durumdalar ve her adımları Yüce Allah'ın kontrolünde, Kuran'da haber verildiği gibi:

... Hayır, göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir. (Bakara Suresi, 116)

Dünyamızın gerçekleştirdiği bu kapsamlı yolculuktan bizim haberimiz bile olmaz; bunu ancak okuduğumuz kitaplardan öğreniriz. Bu yolculuk bizim hayatımızı olumsuz yönde etkilemez; böyle bir hızda dünyanın yüzeyinde hiçbir canlı kalmaması gerekirken Allah'ın yarattığı yerçekimi kanunu ve kurduğu bir çok düzen neticesinde dünyada bulunanlar bu seyahati hiç hissetmezler. Var olan herşey gibi bu seyahatin her saniyesi Allah'ın izni ve kontrolüyle gerçekleşir.

Yine şu anda 8 milyar insanın kalbi, beyni, midesi, pankreası, karaciğeri, akciğeri, sinir, solunum ve savunma sistemleri Allah'ın bilgisi dahilinde, O'nun izniyle işliyor.

Toprağın altında ve üstünde yaşayan bütün canlılar şu anda Allah'ın izni ile rızkını arıyor ve hepsinin rızkını Allah veriyor. Avlanmaları, beslenmeleri, barınmaları, tehlikelerden korunmaları tek tek Allah'ın kontrolünde yaratılıyor. Kuran'da bu sır bize şöyle haber verilir:

Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, rızkı Allah'a ait olmasın. Onun karar (yerleşik) yerini de ve geçici bulunduğu yeri de bilir. (Bunların) Tümü apaçık bir kitapta (yazılı)dır. (Hud Suresi, 6)

Dünyada bulunan toplam 2 milyon hayvan türünün her birinin tüm fonksiyonları Allah'ın izni ile çalışıyor. Şu an kitabı elinizden bırakıp camdan dışarıya baksanız birçok canlı görebilirsiniz. Belki bugüne kadar bu şekilde hiç düşünmemiş olabilirsiniz ama bunların yaratılması da, ölümleri de, siz camdan baktığınız anda yaptıkları da Allah'ın izniyle gerçekleşir.

Yine siz bu sayfayı okurken dünyanın çeşitli bölgelerinde rüzgarlar esiyor ve tonlarca ağırlıktaki bulutları yerinden kaldırıyor. Belki odanızdan içeri Güneş ışığı sızıyor ama dünyanın sizin bilmediğiniz bir köşesinde her yeri buzlar kaplamış, başka bir köşesinde yağmurlar yağıyor bu durumu Allah bize Kuran'da yağan her yağmurun Kendi Katından belirlenmiş bir miktar ile indiğini bildirmektedir. Kar da O'nun Katında belli, karalarda tutan buzun kalınlığı da... Üstelik dünyanın her köşesinde filizlenen sayısız tohumun bilgisi de... Gerçek budur, çünkü;

... O'nun ilmi olmaksızın, hiçbir meyve tomurcuğundan çıkmaz, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da... (Fussilet Suresi, 47)

Yukarıdaki ayette de bildirildiği gibi şu anda Dünya'nın her yerinde bir çok insan Allah'ın bilgisi dahilinde Dünya'ya geliyor. Aynı zamanda birçok da ölüm vakası oluyor. İnsanlar nerede doğacaklarını, nasıl bir hayat süreceklerini ve yine nerede, ne zaman öleceklerini kendileri bilmiyorlar ama bu bilgilerin hepsi Allah'ın Katında kesin olarak belli. Bu gerçeğe Kuran'da şöyle dikkat çekiliyor:

... Hiç kimse, yarın ne kazanacağını bilmez. Hiç kimse de, hangi yerde öleceğini bilmez. Hiç şüphesiz Allah bilendir, haberdardır. (Lokman Suresi, 34)

Şimdi daha yakın bir çevreye, evinize gelelim. Şu anda bedeninizde bulunan sistemlerin herbirinin durmaksızın çalıştığını zaten biliyorsunuz. Peki odada yalnız olmadığınızı, Allah'ın sizden başka bir çok canlı daha yarattığını, içinde bulunduğunuz o küçük mekanda yüzbinlerce faaliyetin sürdüğünü biliyor musunuz? Örneğin cildinizin üstünde oldukça yoğun bir hareket var. Derinizde bulunan "akar"lar bir yandan yaşamlarını sürdürürken bir yandan da deri üstünde biriken ölü hücreleri temizleyerek siz farkında bile olmadan sizi koruyorlar. Cildinizin üstünde milyonlarca yararlı ve zararlı bakteri durmaksızın mücadele ediyor ve hepsinin beslenmesinden mikroskobik bedenlerinde var olan sindirim sistemlerine kadar bildiğiniz veya bilmediğiniz tüm faaliyetler Allah'ın kontrolü ile gerçekleşiyor.

Soluduğunuz havada yine milyonlarca mikroorganizma var. Her biri Allah'ın izni ve kudreti ile görevlerini yerine getiriyor. Bu, gözle görülmeyen alemin üyeleri şu an muhtemelen sebzeliğinizde de bulunuyorlar. Belki yarın sebzeliğinizi açtığınızda bir portakalın hafifçe küflendiğini göreceksiniz. İşte bu olay şu an sizin haberiniz bile olmadan orada bulunan bakterilerin besin ihtiyaçlarını karşılama çabalarından kaynaklanmış olacaktır. Evinizin bir köşesinde fotosentez gibi oldukça karmaşık bir işlemi gerçekleştiren çiçeğiniz ise evinizdeki bir diğer canlı.

Gördüğünüz ya da görmediğiniz düzenler her an Allah'ın izniyle işler. Sizi de, yapmakta olduklarınızı da, canlı cansız tüm varlıkları da Allah yaratır ve kontrolünde tutar. Dünyada atmosferden litosfere, hidrosferden biyosfere kadar var olan hassas ölçülü ve dengeli yaşam, Güneş Sisteminde bulunan dokuz gezegenin her an aldığı yol, o

gezegenlerde meydana gelen tüm olaylar da Allah'ın kontrolündedir. Allah sonsuz ilmiyle bunları yaratır ve düzenler. Sonsuz gücü ve kudreti ile herşeyi korur ve faaliyetlerini sürdürmelerine izin verir.

Ünlü bilim yazarı JEAN GUITTON, bu konuyu şöyle açıklar

> "Evren, düzenli bir maddenin, sonra yaşamın, en sonunda da bilincin ortaya çıkmasını sağlamak için **titizlikle ayarlanmış** gibi görünüyor. Evrensel değişmezleri (sabitler) biri –örneğin yerçekimi, ışık hızı ya da Planck sabiti- başlangıçta en ufak bir değişime uğrasaydı, evrenin canlı ve zeki varlıkları barındırmak için hiçbir şansı bulunmaz, hatta belki de evrenin kendisi de ortaya çıkmazdı. **Bu şaşırtıcı incelikteki ayarlama**, salt rastlantı mıdır, yoksa düzenleyici bir zekadan mı doğmuştur?… Doğanın temel değişmezleri ve yaşamın ortaya çıkmasına neden olan **ilk koşullar, şaşırtıcı bir kesinlikle AYARLANMIŞTIR.**"[53]

ALLAH'IN YARATTIĞI DÜZENDE İNSAN DIŞINDA BİLİNÇLİ VARLIKLAR DA VAR

Buraya kadar anlattığımız tüm olaylar ve canlılar hakkında teleskop, mikroskop veya herhangi bir teknolojik aleti kullanarak da olsa bilgi alabilirsiniz. Ancak size çok yakın olan fakat sizden çok farklı bir boyutta yaşayan iki varlık vardır ki belki de pek çok kişi onların varlığını hayatı boyunca hiç düşünmez. Kuran'da bildirilmiş olması sebebiyle varlıklarından kesin olarak emin olunan bu varlıklar, sağınızda ve solunuzda bulunan yazıcı meleklerdir. Allah'ın emri ile her düşündüğünüzü ve her yaptığınızı durmaksızın yazarlar. Allah bu meleklerin görevlerini ayetlerde şöyle bildirmiştir:

> **Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız. Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken. O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 16-18)**

Yazıcı melekler, Allah'ın yarattığı ve birbirinden farklı görevler verdiği meleklere yalnızca bir örnektir. Bunun gibi Kuran'da anlatılan daha pek çok melek vardır; Cennet melekleri, cehennem zebanileri, Allah'ın arşını taşıyan melekler, vahiy melekleri, Allah'ın izniyle insanlara yardım eden melekler...

Melekler, insanlardan farklı olarak bir imtihana tabi tutulmazlar. Allah'ın çok üstün bir ahlak verdiği, durmaksızın Allah'ı tesbih edip yüceltmek ve sadece itaat etmek için yaratılmış olan varlıklardır. Melekler dışında sizinle aynı ortamda bulunan başka varlıklar da bulunur; Allah'ın insanlardan farklı bir boyutta yarattığını haber verdiği ama tıpkı insanlar gibi imtihana tabi olan, Allah'a karşı ahiret günü hesap verecek olan cinler... Kuran'da cinlerden söz edilirken şöyle denir:

> **(Allah) Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 15)**

Ayetin ifadesiyle 'yalın dumansız bir ateş'ten yaratılan bu varlıklar, siz farkında olmasanız da Allah'ın kendileri için yarattığı bir mekanda yaşamlarını sürdürürler. Onlar da doğar, büyür ve ölürler. Bu varlıkların insanlarla aynı olan yaratılış amaçları ise Kuran'da şu şekilde bildirilmiştir:

> **Ben, cinleri ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım. (Zariyat Suresi, 56)**

ALLAH'IN YARATMA SANATI

> **O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir. (Haşr Suresi, 24)**

Evrenin her noktası Allah'ın büyüklüğünü yansıtır. Ama Allah'ın sonsuz gücünü ve ilmini anlatmaya asla yeterli olmaz. Allah bütün üstün sıfatların ve bütün güzel isimlerin tek sahibidir. Bu çalışmada anlatılanlar ise Allah'ın güzel

isimlerinin bu evrende görülebilen birkaç örneğidir. Allah'ın ilmi, aklı, gücü, kudreti, rahmeti, şefkati, fazlı, ihsanı sonsuzdur. Her insan ise aklı ve vicdanı ölçüsünde Allah'ın büyüklüğünü kavrayabilmek için çaba göstermelidir.

"Sonsuz" kelimesi Allah'ın büyüklüğünü kavrayabilmek için üzerinde iyi düşünülmesi gereken bir kavramdır. Örneğin sınırlı ömürlerini tamamladıktan sonra Allah insanları yeni bir yaratılışla yaratacak ve bundan sonra dünyada yaptıklarının bir karşılığı olarak cennet veya cehennemde devam edecek olan sonsuz ömürleri başlayacaktır. Burada yüz değil, bin değil, yüzbin veya milyar yıl da değil, trilyon ya da katrilyon x katrilyon x katrilyon yıl da değil, sonsuza kadar sürecek bir ömürden bahsedilmektedir. Şöyle bir örnekle sonsuz yaşamın ne derece olağanüstü olduğunu vurgulayabiliriz: Yüz trilyon insan olsa, gece gündüz hiç durmadan yüz trilyonu yüz trilyon ile çarpsalar ve yüz trilyon yıl ömürleri olsa ve ömürleri boyunca bu işle uğraşsalar, yine de sonsuz yaşam hesaplayamayacakları kadar uzun bir zamandır...

Oysa Allah öyle büyük bir ilme sahiptir ki insana göre "sonsuz" olan, Allah'ın Katında bitmiş durumdadır. Zamanın ilk yaratıldığı andan sonsuzluk anına kadar geçecek olan her olay, her düşünce, vakitleri ve şekilleri ile Allah'ın ilmiyle belirlenmiş ve bitmiştir. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

> **Hiç şüphesiz, Biz herşeyi kader ile yarattık. Bizim emrimiz, bir göz kırpma gibi yalnızca 'bir keredir.' Andolsun Biz sizin benzerlerinizi yıkıma uğrattık. Fakat öğüt alıp-düşünen var mı? Onların işlemiş oldukları herşey kitaplarda (yazılı)dır. Küçük, büyük herşey satır satır (yazılı)dır. (Kamer Suresi, 49-52)**

İnsan Allah'ın ilminin büyüklüğünü gücünün yettiğinin en fazlasıyla kavrayabilmek için ciddi olarak çaba harcamalı ve düşünmelidir.

İnsanlık tarihinin başından bugüne kadar milyarlarca insan yaşamıştır. Yani Allah milyarlarca çift göz, milyarlarca değişik parmak izi, milyarlarca farklı göz dokusu, milyarlarca değişik insan tipi yaratmıştır ve eğer dilerse bu kişilerden sonsuz sayıda daha yaratabilir. Çünkü ayetin de ifadesiyle; **"...O, yaratmada dilediğini arttırır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir."** (Fatır Suresi, 1)

Allah insanın hiç bilmediği ve sahip olduğu sınırlı akılla anlamakta güçlük çekeceği daha bir çok şey yaratmaya kadirdir. Dünyada biz kullarına verdiği ucu bucağı belli olmayan herşeyin hazineleri Allah'ın Katındadır. Bize sadece dilediği kadarını, dilediği miktar ile indirmiştir:

> **Hiçbir şey yoktur ki, hazineleri Bizim Katımızda olmasın; ancak onu belirlenmiş bir miktar olarak indiririz. (Hicr Suresi, 21)**

Allah'ın üstün yaratmasındaki bu gerçek bizim bildiğimiz ve bilmediğimiz tüm kavramlar için geçerlidir. Nitekim **"…ve daha sizlerin bilmediğiniz neleri yaratmaktadır?"** (Nahl Suresi, 8) ayetiyle de Allah'ın bilmediğimiz nice şeyler yarattığına dikkat çekilmiştir.

Allah bizim bilmediğimiz, görmediğimiz bir çok alemi ve varlığı da yaratmıştır. Diğer alemlerin varlığını daha iyi anlayabilmek için şöyle düşünebiliriz; Nasıl ki bir resme baktığımızda yalnızca en ve boy olmak üzere 2 boyut görüyorsak, içinde yaşadığımız dünyaya baktığımızda da en, boy ve derinlik olmak üzere 3 (zamanı da katarsak 4) boyut kavrayabiliriz. Bundan fazlasını ise algılayamayız. Oysa Allah Katında bizim bildiklerimizden başka boyutlar da yaratılmıştır. Yukarıda söz ettiğimiz melekler bu farklı boyutlardan birinde yaşayan varlıklardan biridir. Nasıl ki biz 2 boyutlu sinema perdesinin tamamını görürüz, ancak perdeden dışarıdaki 3 boyutun algılanması imkansızdır. İşte melekler de bulundukları boyut ve mekandan bizleri görebilmekte ve duyabilmekteler. Hatta iki yanımızdaki yazıcı melekler her anımıza şahitler. Her konuştuğumuzu, her yaptığımızı yazıyorlar. Ancak biz onları göremiyoruz. Allah'ın Kuran'da varlıklarını bildirdiği cinlerde yine ayrı bir boyuta ait varlıklardır. Onlar da aynı insanlar gibi yaşamları boyunca denenmektedirler ve sorumlu oldukları kitapları Kuran'dır. Ancak sahip oldukları özellikleri insanlardan çok farklıdır. İnsanların bağlı oldukları sebep sonuç ilişkilerinden çok daha farklı sebeplere bağımlı olarak yaratılmışlardır.

Bunlar Allah'ın yaratmadaki benzersizliğinin kavranması açısından üzerinde düşünülmesi gereken gerçeklerdir. Allah sonsuz sayıda evren, sonsuz sayıda varlık, sonsuz sayıda mekan yaratmaya güç yetirendir. Dahası herbirini birbirinden çok daha farklı özelliklerle yaratabilir. Nitekim Allah ahirette cenneti ve cehhennemi yaratacaktır. Cennet

ve cehennem bizim dünyada alışık olduğumuzdan çok daha farklı bir yaratılışta olacaktır. Örneğin dünyada daima bozulma, yaşlanma, çürüme, eskime ve tükenme vardır. Oysa cennette sonsuza kadar sürecek zaman içerisinde hiçbir şey bozulmayacaktır; Allah'ın Kuran'da bahsettiği tadı değişmeyen sütten ırmaklar cennetin bu özelliğine dikkat çeken örneklerden biridir. Cennette insan bedeni de yıpranmayacak; yaşlanma asla olmayacaktır. Allah Kuran'da cennette herkesin yaşıt olduğunu bildirmektedir ve cennet insanları sonsuza kadar en güzel halleriyle, hiç yaşlanmadan, birbirleriyle yaşıt olarak yaşayacaklardır. Allah yine Kuran'da tükenmeyen kaynaklardan içecekler olduğunu bildirmektedir.

Cehennemdeki yaratılış da bambaşkadır. Allah cehennemde, benzeri görülmemiş azap çeşitlerini yaratacaktır. Hiçbir insan yaşamadan oradaki azabın nasıl olacağını tahmin edemez.

SONSUZLUĞU DÜŞÜNMEK…

Allah dünyadaki herşeyde bir sınır yaratmıştır. Her işin bir sonu vardır. Bu nedenle "sonsuz" kavramını anlayabilmek için üzerinde düşünmek ve bilinen bazı ölçülerle kıyas yapmak gerekir. Böyle bir kıyas için şu örneği verelim: İçinde bulunduğumuz evrenin, aslında bir atomun çekirdeği olduğunu düşünün. Bulunduğunuz evrenin dışını merak ederek araştırma yaptığınızı farzedelim. Bulunduğunuz noktadan araştırma yaparak ulaşabileceğiniz en uç yer atomun dış sınırı olacaktır. Çekirdekle dış sınır arasında keşfettiğiniz her elektronda büyük bir aşama kaydettiğinizi düşünürsünüz. Atomun dış sınırına ulaştığınızda ise bunun devamında da en fazla evrenin aynı şekilde devam ettiğine ihtimal verirsiniz. Fakat içinde bulunduğunuz atomun büyüklüğüne eşdeğer olan tahmin edemeyeceğiniz kadar çok sayıda atom olabileceğini hayal bile edemezsiniz. Bu örneğe benzer şekilde içinde yaşadığımız evreni çok büyük zannederiz. Kendi boyutlarımızla ya da dünyanın boyutları ile kıyasladığında evren, ucu bucağı belli olmayan bir yer olduğu için tabii ki bize büyük gelir. Oysa belki gözümüzde onca büyüttüğümüz evren diğer evrenlerle kıyaslandığında bir atomun içi kadar bir yer kaplıyordur. Bunun doğrusunu ise Allah bilir.

Allah'ın evrende yarattığı tüm atomların sayısını ise dile getirmek oldukça zordur. Oysa onları kusursuz olarak yaratan Allah belki de her birinin içinde aynen bizim evrenimize benzeyen kusursuz evrenler yaratmıştır. Nitekim ayetlerde Allah'ın sonsuz yaratma gücüne dikkat çekilir:

> **Görmüyorlar mı, gökleri ve yeri yaratan Allah, onların benzerini yaratmaya gücü yeter ve onlar için kendisinde şüphe olmayan bir süre (ecel) kılmıştır. Zulmedenler ise ancak inkarda ayak direttiler. (İsra Suresi, 99)**

Bizim sahip olduğumuz bilgi sadece Allah'ın izin verdiği kadarıdır. Allah Katındaki bilgi ise sonsuzdur. Örneğin Allah dünyada insan için 7 ana renk var etmiştir. Biz sekizinci bir rengi zihnimizde canlandıramayız. (Bu, doğuştan kör olan birine kırmızıyı tarif etmeye benzer. Ne dersek diyelim yine de kırmızı rengi tam olarak ifade edemeyiz.) Oysa Allah 8, 9 veya 10 hatta çok daha fazla ana renk yaratabilir ama biz Allah'ın bize gösterdikleri dışındakileri kavrayamayız.

İnsanın beş duyusu vardır, altıncıyı hayal bile edemez. İnsanın rüyasında sadece dört duyu olsa, beşinci bir duyu var denildiğinde bunun ne anlama geldiğini anlayamayabilir. Oysa Allah'ın 6 duyu yaratmak için sadece "Ol" demesi yeterlidir. Bunun gibi Allah Katında hiç bilmediğimiz duyular da olabilir. Bunların belki ahirette bir kısmını bize gösterecek de olabilir.

Her ne kadar bu konuyla ilgili sayılacak daha pek çok ihtimal varsa da sonuç olarak bunların tümü Allah'ın bize dünyada öğrettiği bilgilerin doğrultusunda geliştirilen fikirlerdir. Ancak burada unutulmaması gereken önemli bir nokta vardır; Allah'ın gücü ve büyüklüğü sınırsız olduğu için anlatılanların hepsinin Allah'ın dilemesiyle istediği anda gerçekleşmesi mümkündür. Biz ise Allah'ın bize öğrettiği dışında hiçbir şey hakkında kesin bir şey söyleyemeyiz ve Allah'ın bildirdikleri dışında hiçbir bilgiye sahip olamayız.

Buraya kadar Allah'ın en küçük alemlerden en büyük alemlere kadar yarattığı sayısız delilden ancak çok az bir kısmına değinebildik. Ne var ki Allah'ın ilminin kapsadığı bilgilerin tümünü anlatmaya çalışsaydık da bunu asla başaramazdık. Düşünün ki tek bir insanla ilgili bilgiler bir DNA'nın içerisine 1 milyon ansiklopedi sayfasını

dolduracak şekilde yerleştirilmiştir. O halde yalnızca şu an yaşayan insanların DNA'larındaki bilgileri anlatmaya kalksak dahi bunu, 1 milyon x 8 milyar (1.000.000 x 8.000.000.000) sayfa ile ifade edebiliriz. Bu elbette mümkün değildir ama böyle bir şeyi başarmış olduğumuzu farzedelim; ortaya 8 katrilyon ansiklopedi sayfası bilgi çıkar. Bu rakam belki size ilk anda bir şey ifade etmiyor olabilir. O halde şöyle bir soru soralım; bir milyon veya bir milyar sayfa bilginin üstüste konulduğunda ne kadar olabileceğini hiç gözünüzde canlandırdınız mı? Bu kitabın sayfaları boyutunda 1 milyon sayfayı üstüste diklemesine koyacak olursanız 30 katlı bir binanın yüksekliğine ulaşırsınız. Ama eğer bunu 1 milyar sayfa için düşünecek olursanız o zaman karşınıza Everest Dağı'ndan 10 kat daha fazla bir yükseklik çıkar.[54] Ama bizim DNA için verdiğimiz rakam 1 milyon da değil, 1 milyar da değildir; tam olarak 8 katrilyon...

Şimdi evrenin ucu bucağı belli olmayan büyüklüğü ile gözle bile görülmeyecek küçüklükteki DNA'yı kıyaslayın. Bir DNA'nın içine bu kadar bilgi sığdıran Allah'ın bu büyüklükteki evrende yarattığı toplam bilgiyi ifade dahi edemeyeceğimizi bir kez daha anlıyoruz. Allah, ilminin sonsuzluğunu Kuran'da şöyle bir örnekle açıklar:

> **Eğer yeryüzündeki ağaçların tümü kalem ve deniz de -onun ardından yedi deniz daha eklenerek- (mürekkep) olsa, yine de Allah'ın kelimeleri (yazmakla) tükenmez. Şüphesiz Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Lokman Suresi, 27)**

Görüldüğü gibi biz ne kadar uğraşırsak uğraşalım Allah'ın ilmini kavrayamaya güç yetiremeyiz çünkü Allah'ın ilmi sonsuzdur. Biz ancak Allah'ın bize izin verdiği kadarını kavramaya güç yetirebiliriz:

> **Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kâimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)**

Kitap boyunca Allah'ın görmemize ve anlamamıza izin verdiği bu bilgilerin bir kısmı aktarılmaya çalışıldı. Bunlar Allah'ın emri gereği, O'nun herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz ve bundan sonra çevrenizde göreceğiniz her detayda O'nun büyüklüğünün sergilendiğini düşünmeniz için anlatıldı. Çünkü bu büyük gerçeği düşünmek ve hatırlatmak Allah'a kul olan her insan için bir sorumluluktur. Allah bir ayette şöyle bildirmektedir:

> **Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için. (Talak Suresi, 12)**

Unutulmamalıdır ki, büyük olan Allah'tan yüzçeviren, O'nun ayetlerini görmezlikten gelen ve O'na isyankar olanlar, büyük bir cezayı hak edeceklerdir. Kuran'da, cehennemde bu gibi kişiler hakkında verilecek olan emir şöyle haber verilir:

> **Onu tutuklayın, hemen bağlayın. Sonra çılgın alevlerin içine atın. Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin. Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu. (Hakka Suresi, 30-33)**

II. KİTAP
YARATILIŞI İNKAR ETME YANILGISI

Evrim Yanılgısı

Evrim teorisi, canlıların varlığını ve kökenini tesadüflerle açıklayabilmek amacıyla çeşitli gerçek dışı tahminler, varsayımlar ve hayal mahsulü senaryolar üreten bir felsefe ve dünya görüşüdür. Bu felsefenin kökeni eski çağlara, antik Mısır, Sümer ve Yunan'a dek uzanır.

Yaratılışı inkar eden gelmiş geçmiş tüm ateist felsefeler mutlaka, dolaylı veya dolaysız bir biçimde evrim düşüncesini kabul eder ve savunurlar. Aynı durum bugün de bütün din karşıtı ideoloji ve sistemler için geçerlidir.

Evrimci düşünce son bir buçuk asırdır, kendince geçerlilik kazanmak için bilimsel bir kılığa bürünmüştür. 19. yüzyılın ortalarında sözde bilimsel bir teori olarak öne sürülmüş ancak, savunucularının tüm gayretlerine rağmen, bugüne kadar hiçbir bilimsel bulgu veya deney tarafından doğrulanamamıştır. Sonuçta, teorinin kendisine büyük umutlar bağladığı "bilim" her geçen gün teoriyi kaçınılmaz sonuna daha da yaklaştırmıştır.

Başvurulan tüm bilimsel yöntemler her seferinde, böyle bir teorinin hiçbir gerçekçi yönünün olamayacağını kanıtlamıştır: Laboratuvar deneyleri ve olasılık hesapları, canlılığı meydana getiren aminoasitlerin tesadüflerle oluşamayacağını kesin bir biçimde ortaya koymuştur. En küçük canlı birimi olan hücre ise, -evrimcilerin iddia ettiği gibi- ilkel ve kontrolsüz dünya koşullarında rastlantılar sonucu oluşmak şöyle dursun, 21. yüzyılın milyonlarca dolarlık, teknoloji harikası laboratuvarlarında bile sentezlenememiştir. Ayrıca yıllar süren paleontolojik çalışmalarda bulunan fosiller arasında, evrimin öne sürdüğü gibi, canlıların, ilkel türlerden gelişmiş türlere, kademe kademe evrimleştiğini göstermesi gereken ara-geçiş formlarına hiçbir yerde rastlanamamıştır.

Sonuçta evrimciler, büyük bir gayretle evrime delil toplamaya çalışırlarken, bizzat kendi elleriyle evrim diye birşeyin olamayacağını ispatlamışlardır.

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrim düşüncesini ilk ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz biyolog olan Charles Darwin'dir. Darwin evrimci tezlerini 1859'da yayınladığı, "Türlerin Kökeni" (*The Origin of Species*) isimli kitabında ortaya attı. Darwin'in bu kitabında hiçbir bilimsel bulguya dayanmadan iddia ettiğine göre, yaşayan tüm canlılar ortak bir kökene sahipti ve doğal seleksiyon yoluyla birbirlerinden türemişlerdi. İddiaya göre, ortama en iyi şekilde uyum sağlayanlar özelliklerini gelecek nesillere aktarıyor, böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. Darwin'e göre insan ise, sözde doğal seleksiyon mekanizmasının en gelişmiş ürünüydü. Kısaca Darwin, bir türün kökeninin başka bir tür olduğuna inanmıştı.

Darwin'in ileri sürdüğü fanteziler özellikle belli siyasi ve ideolojik görüşlere sahip çevrelerde büyük rağbet gördü. Teori oldukça popüler olmuştu. Çünkü o devirdeki mevcut bilgi düzeyi Darwin'in hayali senaryolarının gerçek dışı olduğunu göstermek için henüz yeterli değildi. Öyle ki Darwin'in, varsayımlarını öne sürdüğü dönemde genetik, mikrobiyoloji, biyokimya gibi bilim dallarının daha hiçbiri ortada yoktu. Sözünü ettiğimiz bu bilimler Darwin'in tezlerinden daha önce keşfedilmiş olsaydı, Darwin, teorisinin tamamen bilim dışı olduğunu görecek ve böyle anlamsız bir iddia ortaya atamayacaktı. Zira türleri belirleyen bilgiler genlerde mevcuttu ve doğal seleksiyonun genlerde değişiklikler meydana getirerek yeni türler türetmesi mümkün değildi.

Avusturyalı botanikçi Mendel 1865 yılında kalıtım kanunlarını keşfetti. Mendel'in yüzyılın sonuna kadar pek duyulmayan keşifleri 1900'lü yılların başında genetik biliminin ortaya çıkmasıyla önem kazandı. Yine aynı yıllarda genler ve kromozomların yapısı keşfedildi. 1950'li yıllarda genetik bilgiyi saklayan DNA molekülünün keşfi ise teoriyi büyük bir krize soktu. Çünkü DNA'daki dev bilginin kaynağı, rastgele oluşumlarla açıklanamazdı.

Bu tür bilimsel gelişmelerin yanı sıra, yıllarca süren kazılarda, ilkel türlerin kademe kademe gelişerek evrimleştiklerini göstermesi gereken ara-geçiş formları da bir türlü bulunamamıştı.

Bütün bu gelişmelerin, bilim dışı olduğu ortaya çıkan Darwin'in teorisini tarihin tozlu raflarına kaldırması gerekirdi. Ancak belli çevreler ısrarla teoriyi revizyona sokmaya, yenilemeye ve her ne şekilde olursa olsun bilimsel platforma oturtmaya çalıştılar. Bütün bu çabalar, teorinin ardında bilimsel kaygılardan ziyade ideolojik bir takım hedeflerin olduğunu göstermesi açısından oldukça anlamlıydı.

Bu gelişmeler üzerine, gittikçe açmaza giren teorinin her ne pahasına olursa olsun ayakta tutulması gerektiğine inanan bazı çevreler vakit kaybetmeden yeni bir model uydurdular. Bu yeni modelin adı neo-Darwinizm idi. Buna göre, canlıların genlerindeki mutasyon denilen ufak değişikliklerle türler evrimleşiyor ve doğal seleksiyon yöntemi ile güçlü olanlar hayatta kalıyordu. Ancak, canlıların meydana gelmesi için, ufak değişimlerin yetmediği, ayrıca neo-Darwinizmin ileri sürdüğü mekanizmaların geçersizliği anlaşılınca evrimciler yeni model arayışlarını sürdürdüler. Ve 'sıçramalı evrim' adını verdikleri yeni bir iddia ortaya atarak hiçbir bilimsel ve mantıksal dayanağı olmayan bir model ileri sürdüler. Buna göre canlılar birdenbire, hiçbir ara geçiş formu olmadan bir başka türe dönüşüyorlardı. Başka bir deyişle o güne kadar hiçbir evrimsel "ata"ları olmayan türler bir anda meydana geliyordu. Aslında bu yaratılışın tarifiydi, ancak evrimcilerin bunu kabul etmeye yanaşmaları mümkün değildi. Bu gerçeği, akılalmaz senaryolarla gizlemeye çalışıyorlardı. Örneğin tarihteki ilk kuşun -nasıl olduğu açıklanamaz bir biçimde- bir sürüngen yumurtasından ortaya çıkmış olabileceği söyleniyordu. Aynı teoriye göre, etobur kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi.

Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Ama neo-Darwinist teorinin içine girdiği kriz karşısında sıkıntıya düşen bazı evrimci paleontologlar, bundan kaçmak için neo-Darwinizm'den daha da saçma olan bu teoriye sarıldılar.

Bu modelin tek hedefi, neo-Darwinist modelin açıklamayadığı fosil boşluklarını açıklamaktı. Ancak fosil boşluklarını "kuşların sürüngen yumurtalarından aniden çıktıklarını" öne sürerek ya da benzeri iddialarla açıklamaya kalkmak başlı başına akıl dışıdır. Çünkü bir türün bir başka türe evrimleşmesi için, genetik bilgisinde çok büyük oranda ve faydalı bir değişiklik gerekir. Oysa hiçbir mutasyon genetik bilgiyi geliştirmez, ona yeni bir bilgi eklemez. Mutasyonlar sadece genetik bilginin eksilmesine ve bozulmasına yol açarlar. Sıçramalı evrim savunucularının hayal ettikleri "grosmutasyonlar" ise, genetik bilgide "gros" yani dev azalma ve bozukluklar oluştururlar.

Sıçramalı evrim teorisi, ilk bakışta da anlaşıldığı gibi, geniş bir hayal gücünün ürünüydü. Ama bu açık gerçeğe rağmen, evrim savunucuları bu teoriye itibar etmekten çekinmediler. Çünkü Darwin'in öngördüğü evrim modelinin, fosil bulguları ile bir türlü ispatlanamaması onları buna zorluyordu. Darwin, türlerin yavaş yavaş değiştiklerini öne sürmüştü. Bu ise, tarihte yarı kuş-yarı sürüngen, yarı balık-yarı sürüngen gibi garip varlıkların yaşamış olmasını gerektiriyordu. Ancak evrimcilerin tüm araştırmalarına ve bulunan yüzbinlerce fosile rağmen, bu tür "ara-geçiş formları"nın tek bir tanesine bile rastlanamadı.

Evrimciler, sıçramalı evrim modeline, bu büyük fosil fiyaskosunu örtbas edebilmek umuduyla el attılar. Ancak başta da vurguladığımız gibi bunun bir fantezi olduğu son derece açıktı ve çok kısa sürede kendisini tüketti. Sıçramalı evrim modeli, hiçbir zaman tutarlı bir model olarak öne sürülmedi, ama kademeli evrim modeline uymadığı açıkça belli olan durumlarda bir kaçış yolu olarak kullanıldı. Günümüzde evrimciler, canlılardaki hemen hepsi kompleks yapılara sahip olan -göz, kanat, akciğer, beyin, vs. gibi- organların kademeli evrim modelini çok açık biçimde yalanladığını gördüklerinden, bu noktalarda sıçramalı evrim modelinin fantastik izahlarına sığınmak zorunda kalırlar.

EVRİM TEORİSİNİ DOĞRULAYAN TEK BİR FOSİL YOKTUR

Evrim teorisi, bir türün bir başka türe dönüşmesinin milyonlarca yıllık bir zaman dilimi içerisinde yavaş ve aşamalı olarak gerçekleştiğini söyler. Bu iddianın mantıksal sonucu ise, bu geçiş dönemi sırasında "ara-geçiş formu" adı verilen garip canlıların yaşamış olmasını gerektirir. Evrimciler, tüm canlıların kademeli olarak birbirlerinden türediklerini iddia ettikleri için de, bu ara-geçiş formlarının türlerinin ve sayılarının milyonlarca olması gerekir.

Eğer gerçekten bu tür canlılar yaşamışlarsa, fosil kayıtlarında bunların kalıntılarına da rastlanması gerekir. Çünkü bu teze göre, ara geçiş formlarının sayısının, bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanında fosilleşmiş olarak bulunması gerekmektedir.

Nitekim Darwin'den bu yana yoğun bir şekilde hep bu fosiller arandı, fakat evrimciler için sonuç acı verici bir hayal kırıklığıydı. Bu dünyada hiçbir yerde -ne bir kıtada ne de bir okyanusun derinliklerinde- tek hücreli organizmalarla kompleks omurgasızlar arasındaki herhangi bir ara geçiş formuna rastlanamadı.

Aslında Darwin de bu ara geçiş formlarının yokluğunun farkındaydı. Yine de en büyük beklentisi bu sözde ara geçiş formlarının gelecekte bulunmasıydı. Ancak bu bekleyişine rağmen, teorisinin en büyük açmazının bu konu olduğunu görüyordu. Bu yüzden, şöyle yazmıştı:

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji (evrim adına) iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[55]

Darwin endişelenmekte haklıydı. Çünkü evrimcilerin tüm ümitlerine ve çabalarına rağmen, ne Darwin zamanında ne de Darwin'den bu yana dünyanın hiçbir yerinde —ne bir kıtada ne de bir okyanusun derinliklerinde— bu ara geçiş formlarına rastlanamadı. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek V. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[56]

Fosil kayıtlarındaki bu boşluklar, yeterince fosil bulunamadığı ve birgün aranan fosillerin ele geçeceği gibi bir avuntuyla da açıklanamaz. Bir başka evrimci paleontolog T. N. George, bunun nedenini şöyle açıklamaktadır:

> Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derecede zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.[57]

Bugüne kadar yapılan kazılarda 500 milyondan fazla fosil elde edilmiştir. Bu fosillerin hepsi, tam ve kusursuz canlılara aittir. 500 milyon fosil içerisinde, canlı türlerinin aşama aşama birbirlerinden türeyerek meydana geldiklerini, yani evrimleştiklerini gösteren bir tane bile fosil bulunmamaktadır. 500 milyondan fazla fosil yaratılışın tartışmasız bir gerçek olduğunu gözler önüne sererken, evrimin bilim dışı bir masal olduğunu da bir kez daha ispatlamaktadır.

YERYÜZÜNDE HAYAT ANİDEN TÜM ÇEŞİTLİLİĞİYLE ORTAYA ÇIKMIŞTIR

Yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Canlı yaratıkların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 530-520 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan "Kambriyen" tabakadır.

Kambriyen Devri'ne ait tabakalarda bulunan canlılar, hiçbir evrimsel ataları olmaksızın birdenbire fosil kayıtlarında belirirler. Kompleks canlılardan meydana gelen geniş bir canlı mozaiği şaşırtıcı bir biçimde aniden ortaya çıkmıştır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda, göz gibi son derece gelişmiş organlar ya da solungaç sistemi, kan dolaşımı gibi yüksek organizasyona sahip organizmalarda görülen sistemler bulunur. Fosil kayıtlarında bu canlıların atalarının olduğuna dair herhangi bir işarete rastlanılmaz. *Earth Sciences* dergisinin editörü Richard Monastersky, canlı yaratıkların birdenbire ortaya çıkışlarını şöyle anlatır:

> Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan hayvan filumları (takımları) erken Kambriyen Devir'de zaten vardır ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.[58]

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire binlerce hayvan çeşidiyle dolup taştığı sorusuna cevap bulamayan evrimci kaynaklar, Kambriyen Devri'nin öncesine, içinde hayatın başlangıcının oluştuğu ve "bilinmeyenin gerçekleştiği" 20 milyon yıllık hayali bir dönem koyarlar. Bu dönem "evrimsel boşluk" olarak adlandırılır. Ancak bugüne kadar hiç kimse, bu evrimsel boşluğun ne olduğunu açıklayamamıştır.

1984 yılında, Çin'in Yunnan bölgesinin güney bölümündeki Cheng jiang'da, büyük miktarlarda kompleks omurgasız keşfedildi. Bunların arasında bulunan ve şu an soylarının tükendiği bilinen trilobitler en azından bugün var olan omurgasızlar kadar kompleks yapılıydılar.

İsveçli evrimci paleontolojist Stefan Bengtson, bu durumu şöyle açıklıyor:

> Eğer canlılık tarihinde herhangi bir olay, insanın yaratılışı hikayesine benzetilecekse, o da çok hücreli organizmaların ekolojide ve evrimde baş aktör haline geldikleri okyanus yaşamındaki ani farklılaşma dönemidir. Darwin'i şaşırtan -ve utandıran- bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır.[59]

Evet, gerçekten de bu kompleks canlıların hiçbir ataya veya geçiş formuna sahip olmadan aniden ortaya çıkışları bugün de evrimciler için oldukça şaşırtıcı ve can sıkıcıdır, tıpkı 160 yıl önce Darwin için olduğu gibi. Çünkü evrimciler 160 yıl sonra bile bu esrara bir çözüm bulabilmek konusunda Darwin'den daha öteye gidebilmiş değillerdir.

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların, iddia edildiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç ile geliştiklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Ara formların yokluğu, sadece Kambriyen dönemine ait bir durum değildir. Evrimcilerin iddia ettikleri omurgasızlar-balıklar-amfibiler-sürüngenler-kuşlar-memeliler şeklinde ilerleyen hayali evrim şemasını doğrulayacak tek bir ara form bile şimdiye kadar bulunamamıştır. Her canlı türü, fosil kayıtlarında aniden ve bugünkü eksiksiz şekliyle belirmektedir. Bir başka deyişle canlılar, evrimle oluşmamış, yaratılmışlardır.

EVRİM SAHTEKARLIKLARI

Çizimlerdeki Aldatmacalar

Evrim teorisine delil arayanların en çok başvurdukları kaynak fosil kayıtlarıdır. Dikkatli ve tarafsız olarak incelendiğinde bu fosil kayıtlarının, evrimcilerin iddialarının aksine evrim teorisini desteklemedikleri değil, çürüttükleri

görülür. Ancak fosillerin genel olarak evrimciler tarafından çarpıtılarak yorumlanmaları ve kamuoyuna da taraflı bir şekilde yansıtılmaları sebebiyle birçok kişi fosil kayıtlarının gerçekten evrim teorisini desteklediğini düşünmektedir.

Fosil kayıtlarındaki bazı bulguların her türlü yoruma açık olması evrimcilerin en çok işlerine gelen noktadır. Bulunan fosiller çoğu zaman eksik ve dağılmış kemik parçalarından oluşur. Bu sebeple, eldeki verileri çarpıtmak ve bunları istenilen doğrultuda malzeme yapmak bir kısım evrimciler için çok kolaydır. Nitekim evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar (çizim ya da maketler) tamamen spekülatif olarak evrimsel tezleri doğrulayacak biçimde yapılır. İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayalgücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Evrimci araştırmacılar, çoğu kez yalnızca bir diş veya bir çene kemiği parçası ya da ufak bir kol kemiğinden yola çıkarak insan benzeri hayali yaratıklar çizer ve bunu sansasyonel bir biçimde insan evriminin bir halkası olarak kamuoyuna sunarlar. Bu çizimler çoğu insanın zihninde var olan hayali "ilkel insanlar" imajının oluşmasında büyük rol oynamıştır.

Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan bu çalışmalarla sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar zaman içinde kolayca yok olabilen yumuşak dokulardır. Bu sebeple yumuşak dokuların spekülatif olarak yorumlanmasıyla, rekonstrüksiyonu yapan kişinin hayal gücünün sınırları içinde her şey mümkündür. Harvard Üniversitesi'nden Earnest A. Hooton bu durumu şöyle açıklar:

> Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin, bir Neanderthal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.[60]

Sahte Fosil Üretme Çalışmaları

Evrim teorisine fosil kayıtlarında hiçbir geçerli delil bulamayan bazı evrimciler, sonunda kendi delillerini kendileri üretme yoluna gittiler. Evrim sahtekarlıkları adı altında ansiklopedilere bile geçen bu çalışmalar, evrim teorisinin zorla ayakta tutulmaya çalışılan bir ideoloji ve hayat felsefesi olduğunun en güzel kanıtıdır. Bu sahtekarlıkların en ünlüleri şunlardır:

Piltdown Adamı Sahtekarlığı

Amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı, insanın evrimine önemli bir delil olarak sunuldu.

Ancak 1949 yılında fosili bir kez daha inceleyen uzmanlar, bunun yapay bir fosil olduğunu, insan kafatasına bir orangutan çenesi monte edilmesiyle üretildiğini buldular.

Flor metoduna dayanılarak yapılan araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Orangutana ait çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların, çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı. Oakley, Clark ve Weiner'in yaptıkları detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir maymuna aitti. Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Wilfrid Le Gros Clark bu durum karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu:

Dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?[61]

Nebraska Adamı Sahtekarlığı

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok derin bilimsel tartışmalar başlatılmıştı, bazıları bu dişi Pithecanthropus erectus olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalar yaratan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" latince ismi de hemen takıldı: "*Hesperopithecus Haroldcooki*".

Birçok otorite Osborn'u destekledi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek ailece resimleri yayınlandı.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, Prosthennops isimli yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine ait olduğu anlaşıldı.

ORTAK ATA YANILGISI

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre insanlar ve günümüz maymunları ortak atalara sahiptirler. Evrimciler, bu sözde ilkel canlıların zamanla evrimleştiklerini; bir kısmının günümüz maymunlarını, bir kısmının da günümüz insanlarını oluşturduğunu iddia ederler.

Maymunlarla insanların sözde ilk ortak atalarına evrimciler, "Güney Afrika maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka birşey olmayan Australopithecusların çeşitli türleri bulunur. Bunların bazıları iri yapılı, bazıları daha küçük, daha narin yapılı canlılardır.

İnsanın sözde evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslardan daha gelişmiş, günümüz insanından çok fazla farkı olmayan canlılardır. Bu sözde evriminin en son aşamasında ise, homo sapiens sapiens, yani günümüz modern insanının oluştuğu öne sürülür.

İşin aslı ise şöyledir: Evrimcilerin ortaya attıkları bu hayali senaryoda Australopithecus ismini verdikleri canlılar soyları tükenmiş gerçek maymunlar, homo serisindeki canlılar ise eski tarihlerde yaşamış bugün ise nesli tükenmiş ırklara mensup insanlardır. Evrimciler bir "insan evrimi" şeması oluşturabilmek için çeşitli maymun ve insan fosillerini büyüklüklerine göre ard arda dizmişlerdir. Oysa bilimsel gerçekler, bu fosillerin kesinlikle bir evrim sürecini göstermediğini ve insanın ataları olarak gösterilen bu canlıların bir kısmının gerçek maymun, bir kısmının da gerçek insan olduklarını göstermiştir.

Şimdi hayali insan evrimi şemasının ilk basamağını oluşturan Australopithecusları inceleyelim.

Australopithecuslar: Nesli Tükenmiş Maymunlar

Evrimcilerin iddiası, Australopithecusların günümüz insanlarının en ilkel atası olduklarıdır. Bunlar yüz ve kafa yapıları bugünkü maymunlara benzeyen, beyin hacimleri ise günümüz maymunlarınkinden daha küçük olan eski bir türdür. Ancak evrimcilerin iddialarına göre bu yaratıkların insanların atası olmasını sağlayan çok önemli bir özellikleri bulunur; iki ayaklı olmaları.

Maymunlarla insanların hareket şekli tamamen farklıdır. İnsanlar, gerçek anlamda iki ayaklarıyla dik hareket eden yegane canlılardır. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler ve sonuçta eğik bir iskelete sahiptirler.

Evrimcilere göre, Australopithecus isimli bu canlılar, iki ayakları üzerinde insanlar gibi dik olarak yürüyemeseler de eğik yürüme yeteneğine sahiptiler. İşte bu sınırlı iki ayaklı yürüyüş hareketi bile evrimcileri bu canlıların insanın atası oldukları yönünde cesaretlendirmeye yetmiştir.

Oysa evrimcilerin, Australopithecusların iki ayaklı olduklarına dair iddialarını çürüten ilk delil, yine evrim araştırmacılarının kendilerinden geldi. Australopithecusların fosilleri üzerinde yapılan detaylı inceleme, evrimciler tarafından bile, bunların "fazla" maymuna benzediğinin kabulüne yol açmıştı. 1970'li yılların ortalarında Australopithecus fosilleri üzerinde detaylı anatomik araştırmalar yapan evrimci Charles E. Oxnard, Australopithecusların iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınkine benzetiyordu:

> Australopithecineslerin omuz, pelvis, bilek, ayak, dirsek ve eller gibi anatomik bölgeleri üzerinde yapılmış birçok karşılaştırmalı anatomik araştırma mevcuttur. Bütün bunlar şunu söylüyor: Bu fosillerin modern insana olan yakınlığı gerçek olmayabilir. Bütün fosil parçaları hem insandan hem de şempanze ve gorillerden farklıdır. Australopithecinesler grup olarak incelendiğinde kendilerine has bir tür orangutana benzerlik gösterirler.[62]

Ancak evrimciler için esas utanç kaynağı, Australopithecusların iddia edildiği gibi iki ayaklı ve eğik olarak yürüyemeyeceklerinin anlaşılmış olması oldu. İki ayaklı ancak eğik olarak yürüdüğü iddia edilen Australopithecus'un böyle bir yapıya sahip olması fiziksel olarak son derece verimsiz olacaktı ve orantısız olarak yüksek bir enerji gerektirmekteydi. Nitekim, 1996 yılında bilgisayar uzmanı Robin Huw Crompton, yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu gösterdi. Crompton'un vardığı sonuç şuydu: Bir canlı ya tam dik ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir. Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olamaz. Böylece Australopithecusların iddia edildiği gibi hem eğik hem de iki ayağı üzerinde yürüyemeyeceği ortaya çıkmış oldu.

Australopithecusların iki ayaklı olmadıklarına dair belki de en önemli çalışmayı ise 1994 yılında fosilleşmiş canlılar üzerinde iki ayaklılık araştırmaları yapan İngiltere Liverpool Üniversitesi, İnsan Anatomisi ve Hücre Biyolojisi Bölümü'nde görevli araştırmacı anatomist Fred Spoor ve ekibi yaptılar. Kulak salyangozundaki bilinçsiz denge mekanizmasından yola çıkarak araştırmalar yapan bilim adamları Australopithecusların kesinlikle iki ayaklı olmadıklarını buldular. Böylece Australopithecusların insan benzeri olduklarına dair iddianın sonu gelmiş oldu.

Homo Serisi: Gerçek İnsan Irkları

Hayali insan evriminin bir sonraki basamağı ise "homo" yani insan serisidir. Bu serideki canlılar günümüz insanından çok farklı olmayan sadece ırksal bazı farklılıkları bulunan insanlardır. Evrimciler bu farklılıkları abartmaya çalışarak söz konusu insanları günümüz insanının bir "ırkı" olarak değil, ayrı bir "tür"ü olarak yorumlamışlardır. Oysa birazdan da göreceğimiz gibi homo serisindeki insanların tümü aslında normal birer insan ırkından başka birşey değildir.

Evrimcilerin hayali şemasına göre homo türünün kendi içindeki hayali evrimi şöyledir: Önce homo erectus, sonra arkaik homo sapiens ve neandertal insanı, sonra da cro-magnon adamı ve günümüz insanı oluşur.

Homo serisindeki yukarıda saymış olduğumuz "tür"lerin hepsi, her ne kadar evrimciler aksini iddia etseler de gerçek insanlardan başka birşey değildirler. Öncelikle evrimcilerin en ilkel tür saydıkları homo erectus'u inceleyelim.

Homo erectus'un "ilkel" bir tür olmadığını gösteren en etkileyici delil, en eski homo erectus kalıntılarından olan "Turkana Çocuğu" fosilidir. Turkana çocuğu fosilinin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman 1.83 boyunda olacağı tahmin edilmektedir. Bu fosilin sahibinin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır! Uzun ve ince olan iskelet yapısı, günümüzde tropik bölgelerde yaşamakta olan insanların iskelet yapısıyla tamamen uyuşmaktadır. Bu fosil, homo erectus'un günümüz insanının bir ırkı olduğunun en önemli delillerindendir. Evrimci paleantropolog Richard Leakey homo erectus ve günümüz insanını şöyle karışılaştırır:

> Herhangi bir kişi farklılıkları farkedebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan

> daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.[63]

Yani Leakey şunu söylemektedir ki homo erectus ve bizim aramızdaki fark, örneğin zencilerle eskimolar arasındaki farklılıklardan fazla değildir. Homo erectus'un bu kafatası özellikleri, beslenme biçimi, genetik göç, diğer insan ırklarıyla belli bir süre kaynaşmama gibi olayların sonucunda ortaya çıkmıştır.

Homo erectus'un "ilkel" bir tür olmadığının bir başka güçlü kanıtı bunların 27 bin yıllık ve hatta 13 bin yıllık fosillerinin bulunmuş olmasıdır. Bilim dünyasında büyük yankılar uyandıran ve *Time*'da yayınlanan bir makaleye göre Java Adası'nda yaşının 27 bin yıllık olduğu belirlenen homo erectus fosilleri bulunmuştur. Avusturalya'da Kow Bataklığı'nda ise 13 bin yıllık homo sapiens-homo erectus özellikleri taşıyan bazı fosiller bulunmuştur. Bütün bu fosiller, homo erectus'un günümüze oldukça yakın tarihlere kadar yaşamını sürdürmüş olduğunu ve bunların bildiğimiz insanın tarihe gömülmüş bir ırkından başka birşey olmadıklarını göstermektedir.

Arkaik Homo Sapiens ve Neandertal Adamı

Arkaik homo sapiens, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek birşey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu türün temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avusturalyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu tür gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimciler arkaik homo sapiens türüne en önemli örnek olarak Hollanda'nın Neander vadisinde bulunan ve Neandertal adamı adı verilen insan fosillerini gösterirler. Zaten günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak "homo sapiens neandertalensis" demektedir. Bu ırkın günümüz insanıyla beraber, aynı anda ve aynı coğrafyada yaşadığı kesindir. Bulgular, Neandertallerin ölülerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını ve aynı dönemde yaşamış homo sapiens sapienslerle beraber gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir. Neanderthal fosillerinin tamamen modern olan kafatasları ve iskelet yapıları da herhangi bir spekülasyona açık değildir. Bu konuda ciddi bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden Erik Trinkaus şöyle yazar:

> Neanderthal kalıntıları ve modern insan kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar, şunu göstermektedir ki Neanderthallerin anatomisinde, ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde modern insanlardan aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.[64]

Bunlara ek olarak Neandertallerin günümüz insanına göre bazı üstünlükleri bulunmaktadır. Neandertallerin beyin hacimleri günümüz insanınkinden daha büyüktür ve bunlar vücut olarak daha sağlam yapılı ve kas gücü olarak bizlerden çok daha güçlüdürler. Yine Trinkaus şöyle der:

> Neanderthallerin kendine özgü yapısı, gövde ve uzuv kemiklerinin genel olarak abartılı biçimde yapılı olmasıdır. Bütün iyi korunmuş kemikler, modern insanlar tarafından ender olarak sahip olunabilecek bir güce işaret ediyor. Dahası bu özellik sadece yetişkin erkeklerde değil, yetişkin kadınlarda, yaşlılarda ve hatta çocuklarda bile görülebiliyor.

Kısacası Neandertaller, sadece zamanla asimile olmuş özgün bir insan ırkıdır.

Tüm bunlar, evrimcilerin çizdikleri "insanın evrimi"senaryosunun da tamamen bir hayal ürünü olduğunu, insanların her zaman insan, maymunların da her zaman maymun olduklarını göstermekte, arada herhangi bir hayali "insansı"nın bulunmadığını kanıtlamaktadır.

CANLILIK TESADÜFLERLE OLUŞAMAZ

Evrim teorisi canlılığın, ilkel dünya koşullarında rastlantılar sonucu meydana gelen bir hücreyle başladığını ileri sürer. Oysa hücre, 21. yüzyılda bile pek çok özelliği yeni yeni anlaşılmaya başlanan olağanüstü kompleks bir yapıdır. Evrimcilerin iddia ettiği şekilde hücrenin varlığını doğa şartlarına ve tesadüflere bağlamanın nasıl bir akılsızlık olduğunu göstermek için hücrenin yapısını basit benzetmelerle tarif etmeye çalışalım:

Bir canlı hücresi, bütün çalışma ve haberleşme sistemleri, ulaşımı ve yönetimiyle büyük bir şehirle benzer bir komplekslik derecesine sahiptir: Hücrenin sarf ettiği enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine hammaddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışardan gelen hammaddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri bu kompleks yapının yalnızca bir bölümünü oluştururlar.

İşte yapısı ve içerdiği mekanizmalarla bu derece kompleks bir varlık olan hücrenin değil ilkel dünya şartlarında oluşması, günümüzün en ileri teknolojiye sahip laboratuvarlarında bile yapay olarak sentezlenmesi mümkün olmamıştır. Hücrenin yapıtaşı olan aminoasitlerden ve bunların oluşturduğu proteinlerden yola çıkarak değil hücre, mitokondri, ribozom, vs. gibi hücrenin tek bir organeli bile oluşturulamaz. Dolayısıyla evrimin tesadüfen oluştuğunu iddia ettiği hayali ilk hücre yalnızca bir hayalgücü ve fantezi ürünü olarak kalmıştır.

MÜSLÜMAN NEDEN EVRİMCİ OLAMAZ?

Bazı Müslümanlar, 1940-50'lerin bilgisiyle evrimin bilim tarafından desteklenen bir teori olduğunu zannederek, "Müslümanlar Darwin'den çok önce evrimi biliyorlardı" gibi garip bir mantık örgüsüyle kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu mantık, ciddi bir bilgisizliğin ürünüdür. Bilim evrimin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bilimin gösterdiği gerçek Yaratılış'tır.

Müslümanın iman ettiği ve Kuran'da haber verilen, her şeyi Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Dolayısıyla bir Müslümanın, Eski Mısır ve Sümerler devrinden kalan putperest bir hurafe olan ve her şeyi tesadüflerle açıklayan evrim teoris ile aynı şeyi savunuyor olması mümkün değildir.

Elbette Allah dileseydi canlıları evrimle de yaratabilirdi. Ancak Kuran'da bu yönde bir bilgi yer almamakta, evrimcilerin öne sürdüğü gibi türlerin aşama aşama oluşumunu destekleyecek hiçbir ayet bulunmamaktadır. Eğer böyle bir yaratılış şekli olsaydı, bunu, Kuran ayetlerinde detaylı açıklamaları ile görmemiz mümkün olurdu. Ancak tam tersine Kuran'da canlılığın ve evrenin Allah'ın "Ol" emriyle mucizevi şekilde var edildiği bildirilmektedir:

> **Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen olur. (Bakara Suresi, 117)**

Kuran'da bildirilen gerçek insanın yoktan, en güzel biçimde yaratıldığıdır:

> **Doğrusu, Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık. (Tin Suresi, 4)**
>
> **Gökleri ve yeri hak olmak üzere yarattı ve size düzenli bir biçim (suret) verdi; suretlerinizi de güzel yaptı. Dönüş O'nadır. (Tegabün Suresi, 3)**

Hz. Adem (as) ve Tüm İnsanlar, Daha Kainat Yaratılmadan Zer Aleminde Vardır

Allah Kuran'da kainat yaratılmadan önce insanları zer aleminde var ettiğini ve hepsinden söz aldığını bildirmiştir:

> **Hani Rabbin, Adem oğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin), şahid**

olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. (Araf Suresi, 172)

Görüldüğü gibi ayette, kainat henüz var edilmeden önce insanların yaratıldığı, kusursuz ve tam olarak var oldukları ve Allah'a söz verdikleri bildirilmiştir. Ayetteki bilgiye göre, kainat henüz yoktur ama konuşan, duyan, söz veren, tüm uzuvları ve fiziksel özellikleriyle tam insanlar vardır.

Ayetin Arapçası ise şöyledir:

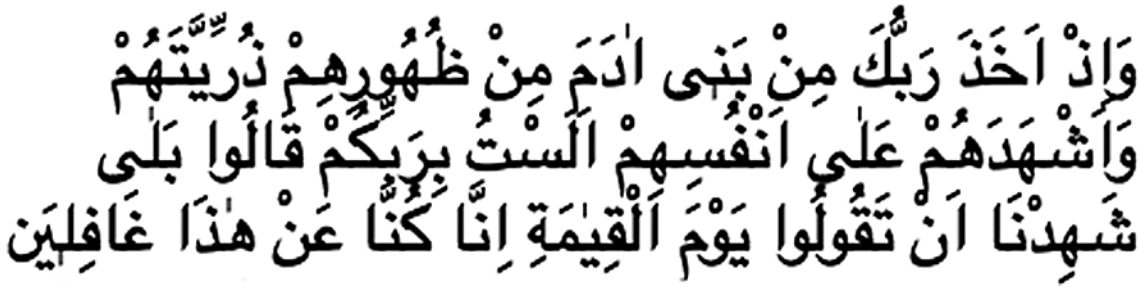
وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْۢ بَنِىْٓ اٰدَمَ مِنْ ظُهُوْرِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ
وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوْا بَلٰى
شَهِدْنَا اَنْ تَقُوْلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غٰفِلِيْنَ

"Ve iz ehaze rabbuke min benî âdeme min zuhûrihim zurriyyetehum ve eşhedehum alâ enfusihim, e lestu birabbikum, kâlû belâ, şehidnâ, en tekûlû yevmel kıyâmeti innâ kunnâ an hâzâ gâfilîn(gâfilîne)."

ve iz ehaze: ve çıkardığı, aldığı zaman

(**iz:** Hani, hatırla, o halde, öyleyse, o vakit, zaman, …dığında,

…dığı vakit, çünkü, zira, …dığı için, sebebiyle)

rabbu-ke: senin Rabbin

min benî âdeme: Âdemoğullarından

min zuhûri-him: onların sırtlarından

zurriyyete-hum: onların zürriyetlerini, onların soyları, onların nesilleri

ve eşhede-hum: ve onları şahit tuttu

alâ enfusi-him: nefslerinin (kendilerinin) üzerine

e lestu: ben değil miyim?

bi rabbi-kum: sizin Rabbiniz

kâlû: dediler

belâ: evet

şehid-nâ: biz şahit olduk

en tekûlû: demeniz, demenize karşı (dememeniz için)

yevme el kıyâmeti: kıyâmet günü

innâ: muhakkak ki biz, gerçekten biz

kun-nâ: biz olduk, ... idik

an hâzâ: bundan

gâfilîne: gâfiller, habersiz olanlar

Ayette geçen 'zürriyyet' kelimesi bu ayetin dışında Kuran-ı Kerim'de 18 yerde daha geçmektedir. Bu kelimenin kullanıldığı tüm ayetlerde ise anlamı, İslam alimlerinin ittifakıyla, "insan nesli"dir. Bu ayette de, Adem'in

zürriyetinden yani Hz. Adem (as)'ın soyundan, yani dünyada yaşamış ve yaşayacak tüm insanlardan bahsedilmektedir. Zira, sadece Hz. Adem (as)'ın kendisinden alınan bir ahid söz konusu olsaydı, "hani Rabbin Adem'den ahid almıştı" ifadesi kullanılırdı. Ayette geçen 'hani Rabbin Adem oğullarından ahid almıştı' ifadesiyle, Hz. Adem (as)'ın zürriyeti, yani tüm insanlar kast edilmektedir.

Ayetin başında yer alan '**iz** / hatırla o zamanı, hani' ifadesi ise, Hz. Adem (as)'ın zürriyetine yani tüm insanlığa olan bu hitabın olduğu zamanını gösterir. 'İz' kelimesi geçmişte olan bir olay hakkında kullanılan zaman edatıdır. Anlamı da 'geçmişte olan bu olayı hatırla'dır. Söz konusu olan tüm insanların geçmişte, henüz kainat yaratılmadan önce, verdikleri sözdür.

Kuran'ın bir başka ayetinde ise insanların iki defa ölüp dirildikleri haber verilir:

> **Dediler ki: "Rabbimiz, bizi iki kere öldürdün ve iki kere dirilttin; biz de günahlarımızı itiraf ettik. Şimdi çıkış için bir yol var mı?" (Mümin Suresi, 11)**

İşte bu ayette bildirilen ilk ölüm ve dirilme, zer aleminde insanlar söz verdikten sonra bir nevi ölmeleri, sonra Allah'ın anne ve babayı vesile edip can vermesi ve dünyaya gelmeleri, yani dirilmeleridir. İkinci ölüm ise dünyadaki bildiğimiz fiziksel vefat olacak, ahirette de ikinci kez dirilme gerçekleşecektir.

Kuran'da evrimle yaratılış olduğunu iddia edenlerin, "aşama aşama insan oluştu" iddiaları bu durumda tamamen geçersizdir. **İnsan dünyada aşama aşama oluşmamıştır. Zer aleminde tüm insanlar Hz. Adem (as) ve diğer peygamberler vardır.** Hz. Adem (as)'ın ve diğer insanların bir takım evrimsel süreçlerden geçerek bugünkü insan olduğu iddiası doğru değildir.

Hz. Adem (as) önce tüm insanlar gibi zer aleminde vardır, sonra cennette yaratılmış, sonra da dünyaya gönderilmiştir:

> **Hani Rabbin meleklere: "Gerçekten Ben, çamurdan bir beşer yaratacağım" demişti. "Onu bir biçime sokup, ona ruhumdan üflediğim zaman siz onun için hemen secdeye kapanın. (Sad Suresi, 71-72)**
>
> **Fakat Şeytan, oradan ikisinin ayağını kaydırdı ve böylece onları içinde bulundukları durumdan çıkardı. Biz de: 'Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde belli bir vakte kadar bir yerleşim ve meta vardır' dedik. (Bakara Suresi, 36)**

Bir başka Kuran ayetinde ise tüm insanların zer aleminde Allah'a verdikleri söz şöyle bildirilir:

Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve: **"İşittik ve itaat ettik"** dediğinizde sizi, kendisiyle bağladığı sözünü (misakını) anın. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde olanı bilendir. (Maide Suresi 7)

Zer aleminde Allah'a söz verenler evrcimlerin iddia ettiği gibi yarım, uzuvları tam gelişmemiş, yarı insan yarı başka varlıklar değildir. Tam ve şuur sahibi insanlardır. Bu gerçek, Kuran'da evrimle yaratılış olmadığının açık bir ispatıdır.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Meleklerin ve Cinlerin Yaratılışını Açıklayamazlar

İnsanın evrimle gelişim gösterdiğini iddia eden kişilere, meleklerin ve cinlerin nasıl yaratıldığı sorulduğunda ise cevapları "Allah yoktan yarattı" olacaktır. Cinleri ve melekleri Allah'ın yarattığını bilip kabul eden bu kişilerin, Allah'ın, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu düşünememeleri, bunu akledememeleri oldukça vahimdir. Meleği "Ol" emri ile bir anda yaratan Yüce Rabbimiz'in, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu görememeleri çok şaşırtıcı bir durumdur. Allah aynı şekilde Melekleri insan görünümünde de bir anda yaratmaktadır. Hz İbrahim'e gelen ziyaretçi melekler tam ve kusursuz birer insan görünümündedirler ve bir anda yaratılmışlardır.

Allah Kuran'da cinlerin, insanlardan farklı olarak, ateşten yaratıldıklarını haber vermiştir:

İnsanı, ateşte pişmiş gibi kuru bir çamurdan yarattı. Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 14-15)

Kuran'da haber verildiği gibi, meleklerin yaratılışı da insanın yaratılışından çok farklıdır. Ayette meleklerin yaratılışı şöyle bildirilmektedir:

Hamd, gökleri ve yeri yaratan, ikişer, üçer ve dörder kanatlı melekleri elçiler kılan Allah'ındır; O, yaratmada dilediğini arttırır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Fatır Suresi, 1)

Ayette yer alan ifadeden açıkça anlaşıldığı üzere melekler görünüm olarak da insanlardan çok farklıdırlar. Ayrıca Kuran'da hem meleklerin hem de cinlerin insanlardan önce yaratıldığı haber verilmektedir. Allah için yaratmak çok kolaydır. Rabbimiz hiçbir sebep olmadan yoktan var edendir. Cinleri ve melekleri nasıl farklı şekillerde ve yoktan var ettiyse, insanı da evrime gerek olmadan, ayrı bir varlık olarak yoktan var etmiştir. Aynı durum hayvanlar ve bitkiler gibi diğer canlılar için de geçerlidir. Kuran'da bildirilen açık gerçek şudur: Allah canlıların hiçbirini evrimleştirmeden, yani türleri başka türlere dönüştürmeden bir anda yoktan var etmiştir.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Kuran'da Haber Verilen Mucizelere Açıklama Getiremezler

Kuran'da Hz. Musa (as)'ın elindeki asayı yere attığında, Allah'ın dilemesiyle bu asanın canlı bir yılana dönüştüğü bildirilmektedir. Hz. Musa (as) asasını yere attığında asa, yani cansız bir ağaç dalı canlı bir yılana dönüşmekte, eline aldığında yılan tekrar cansız bir ağaca dönüşmektedir, sonra tekrar yere attığında yine can bulmaktadır. Yani cansız bir madde, canlanmakta, sonra ölmekte, sonra yine canlanmaktadır. Böylece Allah bu mucizesiyle insanlara, sürekli Yaratılış'ı göstermektedir. Ayetlerde şöyle buyrulur:

Böylece, onu attı; (bir de ne görsün) o hemen hızla koşan (kocaman) bir yılan (oldu). Dedi ki: "Onu al ve korkma, Biz onu ilk durumuna çevireceğiz." (Taha Suresi, 20-21)

"Sağ elindekini at, onların yaptıklarını yutacaktır; çünkü onların yaptıkları yalnızca bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz." (Taha Suresi, 69)

"Asanı bırak;" (Bıraktı ve) onun çevik bir yılan gibi hareket etttiğini görünce, geriye doğru kaçtı ve arkasına bakmadı. "Ey Musa, korkma; şüphesiz Ben(im); Benim yanımda gönderilen (elçiler) korkmaz." (Neml Suresi, 10)

Hz. Musa (as) elindeki asasını yere attığı anda, Allah'ın lütfuyla, **cansız bir odun parçası halindeki asa, hızla hareket eden, diğer şahısların ortaya koyduklarını yutan, yani sindirim sistemi de olan tamamen canlı bir varlığa dönüşmektedir. Bu değişim, aniden gerçekleşmektedir.** Böylece Allah insanlara canlılığın nasıl yoktan var edildiğinin bir örneğini göstermektedir. Cansız bir madde, sadece Allah'ın dilemesiyle, yani "Ol" emriyle can bulmaktadır. Allah'ın Hz. Musa (as)'a lütfettiği bu mucize, eski Mısırlıların batıl evrim inanışlarını bir hamlede yerle bir etmiştir., Hz. Musa (as)'a muhalif olan insanlar dahi hemen o an gerçeği kavrayıp, batıl inanışlarını bırakıp, Allah'a iman etmişlerdir.

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın da çamurdan kuş biçiminde birşey yaptığı, sonra bunun içine üflediğinde, Allah'ın dilemesiyle, bu kuşun hayat bulup canlandığı haber verilmiştir:

Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhu'l-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. İznimle çamurdan kuş biçiminde (bir şeyi) oluşturuyordun da (yine) iznimle ona üfürdüğünde bır kuş oluyordu... (Maide Suresi, 110)

Bu kuş, hiçbir sebebe bağlı olmadan, Allah'ın dilemesi ve mucizesiyle, can bulmaktadır Cansız bir maddeden can sahibi olan kuş, Yüce Allah'ın örneksiz, sebepsiz, üstün yaratışının örneklerinden biridir. Hz. İsa (as) da, Allah'ın lütfettiği bu mucizeyle, evrimci düşüncenin mantıksızlığını ve geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışanların ise Rabbimiz'in bu mucizelerini açıklayabilmeleri mümkün değildir.

Allah cinleri, melekleri, hurileri, gılmanları, cennet vildanlarını, cennet köşklerini, cennet bahçelerini, cehennemi, cehennem bekçilerini nasıl evrimle yaratmadıysa insanı da evrimle yaratmamıştır. Allah cennetteki tüm detayları; yüksek köşkleri, süsleri, bahçeleri, kuşları, yiyecekleri ve sonsuz nimetleri herhangi bir evrim süreci olmadan, bir anda, yoktan yaratmıştır. Cennetteki köşkler, sütten ırmaklar, kıyafetler, tahtlar, takılar Allah'ın "Ol" demesiyle olmuştur. Bunların gerçekleşmesi için sebeplere, inşaat ustalarına, terzilere, zanaatkarlara vs. ihtiyaç yoktur. Hurma, incir gibi cennet meyveleri; inci, sedef gibi cennet takıları nasıl ki cennette evrimle var olmadıysa, bu dünyada da evrimle var olmamıştır. Bu dünyada da cennette de hiçbir yaratma "evrimle" değildir. *(Detaylı bilgi için bkz.; Kuran Darwinizm'i Yalanlıyor, Adnan Oktar (Harun Yahya).*

Gerekli Tüm Koşullar Mevcut Olsa Bile Bir Protein Oluşamaz

Bazı insanlar olaylara genel bir bakış açısıyla bakamayıp yüzeysel bir şekilde ele aldıkları ve bu nedenle protein oluşumunu da basit bir kimyasal reaksiyon olarak değerlendirdikleri için, "amino asitler reaksiyon yoluyla bir araya gelerek proteinleri oluştururlar" gibi gerçek dışı bir çıkarım yapabilmektedirler. Ne var ki, cansız bir yapı içerisinde meydana gelen kimyasal reaksiyonlar sadece basit değişikliklere sebep olabilirler. Bu reaksiyonların sayısı önceden belirli ve kısıtlıdır. Kompleks kimyasal bir maddenin meydana gelmesi için çok büyük fabrikalar, kimyasal tesisler ve labratuvarlar gerekir. Günlük hayatımızda ilaç ve pek çok diğer kimyasal madde tam olarak bu şekilde üretilmektedir. Proteinler ise endüstriyel olarak üretilen bu kimyasallardan çok daha kompleks yapılara sahiptirler ve her şeyden önce canlılığın yapı taşıdırlar. Bu nedenle, her bir parçası belli bir düzen içerisinde yer alan ve her biri birer yaratılış harikası olan proteinlerin gelişigüzel kimyasal reaksiyonlarla meydana gelmesi mümkün değildir.

Proteinler konusunu özetlemek gerekirse;

- Tek bir proteinin oluşması için yaklaşık 60 özel proteine ihtiyaç vardır.
- Protein sentezi için gerekli olan bu enzimlerin (proteinlerin) tek bir tanesinin bile eksik olması durumunda protein oluşmayacaktır.
- Bu 60 enzimin aynı anda, aynı yerde bulunması yeterli değildir; aynı zamanda enzimlerin hepsinin hücre içerisinde belli bir bölgede (çekirdek içerisinde belli bir bölgede) bulunması gerekir.
- Proteinin oluşması için gereken enzimleri DNA üretir. DNA kopyalanması için de proteinler gerekir. Bir tanesinin diğerinden önce oluşma olasılığı yoktur. Her ikisinin de aynı anda var olması gerekir.
- Protein oluşumunu gerçekleştirmek üzere bir fabrika görevi görecek bir ribozomun da var olması gereklidir. Bu nedenle ribozomların var olması için proteinlere, proteinlerin var olması için de ribozomlara gereksinim vardır.
- Bu parçalardan birinin diğerinden önce oluşması mümkün değildir. Proteinler, DNA, ribozom, hücre çekirdeği, enerji üreten mitokondri ve hücredeki tüm diğer organellerin aynı anda var olması gerekir.
- Hücrenin, proteinin oluşması için gereken enzimleri, protein üretiminin gerçekleşeceği bölgeye göndermesi gerekir. Enzimler mevcut olsa bile, hücre tarafından kendilerine belli görevler verilmedikçe, protein için hiç bir şey yapmazlar.
- Enzimlerin reaksiyonları gerçekleştirebilmeleri için belirli ısı ve pH değerlerine sahip olmaları gerekir. Enzimler doğru ısı ve pH seviyesinde olmadıkları sürece reaksiyonlara başlamazlar.
- Bu nedenle hücrenin tüm organelleri bir arada var olmadığı sürece proteinin ortaya çıkması imkansızdır.
- Protein için gereken tüm bileşenleri çamurlu bir suya koysak bile, bu bileşenler hiç bir şekilde bir araya gelerek proteini oluşturamazlar. Bunun oluşması için hücrenin var olması önkoşuldur.
- Amino asitler normalde birbirleriyle reaksiyona girmezler. Bir reaksiyonun gerçekleşmesi için hücre içerisinde yardımcı enzimlerin hazır durumda olmaları gerekir. Fakat amino asitler serbest bırakıldıklarında, şeker gibi çeşitli maddelerle doğal olarak reaksiyona girerler. Bu nedenle gerekli tüm amino asitler çamurlu suya konsa bile, hiç bir şekilde diğer amino asitlerle kendiliğinden birleşemezler. Bunun oluşması için yine hücrenin varlığı esastır.

- Normal koşullarda bir protein çamurlu suya bırakılsa bile o protein çevresel koşullar altında hemen parçalara ayrılacak ya da diğer asit, amino asit veya kimyasal maddelerle birleşecek ve tüm özelliklerini kaybederek hiç bir amaca hizmet etmeyen başka bir maddeye dönüşecektir.
- Tüm bunlara ek olarak bir proteinin oluşması için gereken esas koşulları tekrarlamakda yarar var:

a. Amino asitler arasında peptit bağlar olmalıdır.

b. Tüm amino asitler sol-elli olmalıdır.

c. Sadece hücreye özgü 20 amino asit kullanılmalıdır.

d. Amino asitlerin belli bir dizilimde olması gerekir.

e. Oluşan protein belli bir üç boyutlu şekle sahip olmalıdır.

Bir dakika için şimdiye kadar saydığımız tüm bu imkansızlıkları bir yana koyarak yararlı bir potein molekülünün yine de kendiliğinden "tesadüfen" oluştuğunu varsayalım. Bu durum gerçekleşse bile, evrimin yine cevabı yoktur, çünkü bu proteinin yaşaması için doğal ortamından izole edilmesi ve çok özel koşullar altında korunması gerekir. Aksi takdirde dünyadaki doğal koşullara maruz kaldığından parçalara bölünecek ya da diğer asit, amino asit veya kimyasal bileşiklerle birleşerek kendine has özellikleri kaybederek tamamen farklı ve faydasız bir maddeye dönüşecektir.

Canlılığın Ortaya Çıkışı Evrimle Açıklanamaz

Tüm bu gerçekler karşısında taraflı ve kasıtlı bir kayıtsızlık gösteren evrimciler olaya mantıklı bir açıklama getiremeyeceklerini bildiklerinden, her zaman olduğu gibi göz boyama yöntemlerini sürdürmeye ve geliştirmeye koyuldular.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği sorununa sözde evrimci bir açıklama getirmiş olabilmek amacıyla bir takım laboratuvar deneyleri yaptılar. Bunların arasında evrimcilerin en çok itibar ettikleri deney, 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan ve Miller Deneyi ya da Urey-Miller Deneyi olarak adlandırılan deneydir.

Stanley Miller aminoasitlerin tesadüfen oluşabileceklerini ispatlamak amacıyla, ilkel dünyanın oluşumunda varolduğunu tahmin ettiği, -ancak daha sonraları gerçekçi olmadığı anlaşılacak olan- bir atmosfer ortamını laboratuarında oluşturdu ve çalışmalarına başladı. Deneyinde ilkel atmosfer olarak kullandığı karışım amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşuyordu.

Miller, metan, amonyak, su buharı ve hidrojenin doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerini biliyordu. Bunları birbirleriyle reaksiyona sokmak için dışardan enerji takviyesi yapmak gerektiğinin de farkındaydı. Bu nedenle bu enerjinin ilkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini öne sürdü. Bu varsayıma dayanarak da, yaptığı deneylerinde yapay bir elektrik deşarj kaynağı kullandı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynattı, öte yandan da bu sıcak ortama elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit aminoasitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimciler arasında büyük bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarıymış gibi lanse edildi. Bu deneyin kendi teorilerini kesinlikle doğruladığına inanan evrimciler, bundan aldıkları cesaretle hemen senaryo üretme işine giriştiler. Miller sözde, aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini ispatlamıştı. Buna dayanarak, sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, ilkel atmosferde meydana gelen aminoasitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini "her nasılsa" bir şekilde oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek ilk hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yanyana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Bu asılsız senaryonun en büyük dayanağı ise Miller'ın deneyiydi.

Oysa Miller deneyi geçersizliği pek çok noktada kanıtlanmış bir göz boyamadan başka birşey değildi.

Miller Deneyi'nin Geçersizliği

1953 yılında gerçekleştirilmiş olan bu deney, birçok yönden geçersizliği kanıtlandığı halde, bugün hala canlılığın sözde kendiliğinden oluşumu hakkındaki en büyük kanıt olarak evrimci literatürdeki yerini korur. Oysa Miller deneyi önyargılı ve tek taraflı evrimci mantığıyla değil de gerçekçi bir gözle değerlendirildiğinde, durumun evrimciler açısından bir fiyasko olduğu görülecektir. Çünkü hedefini, ilkel dünya koşullarında aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak olarak gösteren deney, birçok yönden bu hedefle tutarsızlık göstermektedir. Bunlar şunlardır:

• Miller, deneyinde, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak aminoasitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, aminoasitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha ederdi.

Halbuki ultraviyole, yıldırımlar, çeşitli kimyasallar, yüksek oksijen miktarı vs. gibi unsurları içeren ilkel dünya koşullarında, bu çeşit bilinçli düzeneklerin var olduğunu düşünmek bile anlamsızdır. Bu mekanizma olmadan, herhangi bir çeşit aminoasit elde edilse bile bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardır.

• Miller'in deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. Miller, yapay ortamında olması gereken azot ve karbondioksidi göz ardı ediyor, bunların yerine metan ve amonyak kullanmayı tercih ediyordu.

Peki evrimciler neden ilkel atmosferde ağırlıklı olarak metan (CH_4), amonyak (NH_3) ve su buharının (H_2O) bulunduğu konusunda ısrar etmişlerdi? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asidin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin Mc Kean, Discover dergisinde yayınlanan makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

> Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler. Onlara göre dünya, metal, kaya ve buzun homojen bir karışımıydı. Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyevi atmosferin daha çok azot (N_2), karbondioksit (CO_2) ve su buharından (H_2O) oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.[65]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.

• Miller'in deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, aminoasitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde aminoasitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı. Bu miktardaki oksijen ise aminoasitlerin oluşmasına kesin olarak engel olacaktı. Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılmaktaydı. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti.

Diğer taraftan, -henüz ozon tabakası var olmadığından- çok yoğun miktarlardaki ultraviyole ışınlarına karşı korumasız olan dünya üzerinde herhangi bir organik molekülün yaşaması da imkansızdır.

• Miller deneyinin sonucunda sadece canlılık için gerekli olan aminoasitler elde edilmemiş, bunlardan çok daha fazla miktarda canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitler de oluşmuştu. Aminoasitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı. Ayrıca deney sonucunda ortaya sağ-elli aminoasitler de çıkmıştı. Sadece bu aminoasitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü sağ-elli aminoasitler canlı yapısında kullanılamayan ve proteinlerin yapısına karıştıklarında onları kullanılmaz hale getiren aminoasitlerdi.

Sonuç olarak Miller'in deneyindeki aminoasitlerin oluştuğu ortam canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Aslında bu deneyle evrimciler, bir anlamda evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, aminoasitlerin tesadüfen değil, ancak bütün koşulları özel olarak ayarlanmış kontrollü bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahaleler sonucunda elde edilebileceğini gözler önüne sermiştir.

Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, ancak yaratılıştır. Bu nedenle de canlılığın her aşaması, bizlere Allah'ın varlığını ve gücünü kanıtlayan bir delil niteliğindedir.

Mucize Molekül DNA

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi, hücrenin yapısının en temelindeki proteinlerin varlığına bile bir izah getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu.

1955 yılında James Watson ve Francis Crick'in DNA hakkında yaptıkları çalışmalar, biyolojide yepyeni bir çığır açtı. Birçok bilim adamı, genetik konusuna yöneldi. Yıllar süren araştırmalar sonucunda bugün, DNA'nın yapısı büyük ölçüde aydınlandı.

Burada DNA'nın yapısı ve işlevi hakkında çok temel birkaç bilgi vermek yerinde olur:

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bir DNA molekülünde yaklaşık olarak 3.5 milyar nükleotid, yani 3.5 milyar harf bulunur.

Bir organa ya da bir proteine ait olan DNA üzerindeki bilgiler, gen adı verilen özel bölümlerde yer alır. Örneğin göze ait bilgiler bir dizi özel gende, kalbe ait bilgiler bir dizi başka gende bulunur. Hücredeki protein üretimi de bu genlerdeki bilgiler kullanılarak yapılır. Proteinlerin yapısını oluşturan aminoasitler, DNA'da yer alan üç nükleotidin arka arkaya sıralanmasıyla ifade edilmiştir.

Dahası, geni oluşturan nükleotidlerde oluşacak bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirir. İnsan vücudunda 200 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin imkansızlığı daha iyi anlaşılır. Evrimci biyolog Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

> Bir çorba denizinde DNA moleküllerinin çoğaldığını konuşmak güzel ama modern hücrelerde bu çoğalma için uygun enzimlerin bulunması gerekir. DNA ile enzim arasındaki bağ, çok komplekstir; RNA'yı ve DNA modeli üzerinde sentezi için bir enzimi – ribozom-, amino asitleri aktive edecek enzimleri ve transfer-RNA moleküllerini içerir… Son enzimin bulunmaması halinde, nasıl DNA üzerinde seçilim ve çoğaltmak için gerekli tüm mekanizmalar harekete geçebilir? Sanki, her şeyin bir defada meydana gelmesi zorunlu gibidir; tüm sistem tek bir birim olarak ortaya çıkmalıdır; aksi takdirde işe yaramaz. Bu açmazdan çıkış yolları olabilir; ancak şu an bir çıkış görmüyorum.[66]

Harvard'lı evrimci kimyager George Whitesides ise, 2007 yılında, kendisine Amerikan Kimya Topluluğu tarafından verilen en üst düzey ödül olan Priestley Madalya'sı verilirken; şu konuşmayı yapmıştır:

> Yaşamın kökeni. Bilimdeki en büyük problemlerden biridir… Çoğu kimyager, benim gibi, hayatın prebiyotik Dünya'daki moleküllerin karışımlarından spontane olarak ortaya çıktığına inanır. Nasıl? Hiçbir fikrim yok.[67]

Bütün bu imkansızlıkların yanı sıra, DNA çok zor reaksiyona giren bir yapıya sahiptir. Çünkü DNA, çift zincirden oluşmuş sıkı bir helezon şeklindedir. Bu bakımdan da canlılığın temeli olması düşünülemez.

Dahası DNA, yalnız bir takım enzimlerin yardımı ile eşlenebilirken, bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Her ikisi de birbirine bağımlı olduğundan, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda mevcut olmaları gerekir. Ya da ikisinden birinin daha önce "yaratılmış" olması zorunludur. Amerikalı mikrobiyolog Homer Jacobson, bu konuda şöyle der:

> İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının ve bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda bir arada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu ise tesadüfen gerçekleşemez.[68]

Yukarıdaki ifadeler 1955 yılında, yani James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazılmıştı. Ancak bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için çözümsüz kalmaya devam etmektedir. Özetle, üremede DNA'ya duyulan ihtiyaç, bu üreme için bazı proteinlerin mevcut olma zorunluluğu ve bu proteinlerin de DNA'daki bilgilere göre yapılma mecburiyeti, evrimci tezleri çok somut bir biçimde çürütmektedir.

Örneğin Alman bilim adamları Junker ve Scherer de kimyasal evrim için gerekli olan moleküllerin hepsinin sentezinin ayrı ayrı koşullar gerektirdiğini ve kuramsal olarak bile elde edilme yöntemi birbirinden farklı birçok maddenin bir araya gelme ihtimalinin hiç olmadığını şöyle açıklar:

> Şimdiye değin kimyasal evrim için gerekli tüm moleküllerin elde edileceği bir deney bilinmiyor. Dolayısıyla çeşitli moleküllerin değişik yerlerde çok uygun koşullarda üretilip, hidroliz ve fotoliz gibi zararlı etmenlere karşı korunup, yeni bir reaksiyon bölgesine taşınması gerekmektedir. Burada tesadüften bahsedilemez çünkü böyle bir olayın kendi kendine gerçekleşme ihtimali yoktur.[69]

Kısacası evrim teorisi moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirini ispatlayabilmiş değildir. RNA molekülünün nasıl olup da kendine bir hücre zarı bulduğu, daha sonra hücre organellerini nasıl ortaya çıkardığı gibi birçok soru cevapsız beklemektedir.

Buraya kadar anlattıklarımızı kısaca özetlersek, ne aminoasitler ne de bunlardan meydana gelen ve canlıların hücrelerini oluşturan proteinler, "ilkel atmosfer" ismi verilen suni ortamlarda hiçbir şekilde üretilememişlerdir. Dahası, proteinlerin olağanüstü karmaşıklıktaki kimyasal yapıları, sağ-el, sol-el özellikleri, peptid bağlarının oluşmasındaki zorluklar gibi faktörler, proteinlerin gelecekte de bu çeşit deneylerde üretilmelerinin imkansız olduğunu göstermektedir.

Kaldı ki proteinlerin tesadüfi bir şekilde oluştukları bir an için farzedilse bile bu hiçbir şey ifade etmez, zira proteinler tek başlarına hiçbir anlam ifade etmezler. Çünkü proteinler kendilerini çoğaltamazlar. Ancak DNA ve RNA moleküllerinde şifrelenmiş bilgi sayesinde protein sentezi yapılabilir. DNA ve RNA olmadan bir proteinin çoğaltılması imkansızdır. DNA'da şifreli olarak kaydedilmiş 20 ayrı çeşit amino asidin belli bir şekilde sıralanması, vücuttaki her bir proteinin yapısını belirler. Oysa, önceki bölümlerde de açıkladığımız gibi, DNA ve RNA'nın rastlantılarla meydana gelmesi ihtimal dışıdır.

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Evrim teorisinin tüm alanlarda çöküşünün ardından günümüzde, mikrobiyolojinin önemli isimleri, Yaratılış Gerçeğini kabul etmiş ve herşeyin Allah tarafından üstün bir yaratılışla yaratıldığını savunmaya başlamışlardır. Nitekim bu, göz ardı edilemeyecek bir gerçektir. Söz konusu bilim adamlarının önde gelenlerinden Michael J. Behe, Allah'ın mutlak varlığını kabul ettiğini ve bu gerçeği reddedenlerin içine düştükleri çıkmazı şöyle dile getirmektedir:

> Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm çabalar, çok açık bir biçimde, bağıra bağıra tek bir sonuç veriyordu: "Dizayn!" Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Bu zafer, onbinlerce insanın "Eureka" çığlıklarıyla bu büyük buluşu kutlamalarına yol açmalıydı...
>
> Ama hiçbir kutlama yapılmadı, hiçbir sevinç ifade edilmedi. Aksine, hücrede keşfedilen kompleksliğin karşısında, utangaç bir sessizlik hakim oldu. Konu halka açık bir ortamda gündeme getirildiğinde, çoğu bilim adamı bundan rahatsız oluyorlar. Kişisel diyaloglarda ise biraz daha rahatlar; çoğu keşfettikleri açık gerçeği kabul ediyor ama sonra yere bakıp başlarını sallıyorlar ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ediyorlar. Peki neden? Neden bilim dünyası keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Neden ortaya çıkan açık

dizayn, entellektüel eldivenlerle kenarından tutuluyor. Çünkü bu, ister istemez Allah'ın varlığını kabul etmeyi çağrıştırıyor onlara.[70]

Behe'nin de dile getirdiği gibi canlılığı oluşturan dengeler, bu kitabın diğer bölümlerinde de ele alındığı şekilde, o denli hassas ve sayı olarak da o kadar çoktur ki, bunların "tesadüfen" oluştuklarını ileri sürmek, tümüyle akıl dışıdır. Bu mantıksızlığın içinden bir türlü çıkıp kurtulamayanlar ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, göklerde ve yerde Allah'ın varlığının delilleri apaçıktır ve asla inkar edilemez. Allah, göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin Yaratıcısı'dır. O'nun varlığının delilleri tüm kainatı sarıp kuşatmıştır.

Allah İnancı Olmayan Toplum Modelinin Zararları

Allah Kuran'da insanları belli bir fıtrat (yaratılış) üzerine yarattığını **"Öyleyse sen yüzünü Allah'ı birleyen (bir hanif) olarak dine, Allah'ın o fıtratına çevir ki insanları bunun üzerine yaratmıştır."** (Rum Suresi, 30) ayetiyle bildirmiştir. İnsanların bu fıtratı Allah'a kul olma ve Allah'a güven üzerine kuruludur. İnsan sınırsız istek ve ihtiyaçlarını kendi kendine karşılamak imkanına sahip olmadığı için, doğal olarak Allah'a bağlanmaya, yönelmeye muhtaçtır.

Eğer insan bu fıtrata uygun olarak yaşarsa, gerçek güvene, huzura, mutluluğa ve kurtuluşa ulaşır. Bu fıtratı reddedip, Allah'tan yüz çevirdiğinde ise, sıkıntı, korku, endişe ve azap dolu bir hayat sürer.

İnsanlar için geçerli olan bu kural, toplumlar için de geçerlidir. Eğer bir toplum, Allah'a iman eden insanlardan oluşuyorsa; adil, huzurlu, mutlu ve akıllı bir toplum olur. Kuşkusuz bunun tersi de geçerlidir. Eğer bir toplum Allah'tan bihaberse, o toplumun düzeni de temelden bozuk, çürük ve ilkeldir.

Allah'tan yüz çevirmiş olan toplumlar incelendiğinde bu kolaylıkla görülür. Dinsiz düşüncenin doğurduğu en önemli sonuçlardan biri, herşeyden önce ahlak kavramının yok edilmesi ve tamamen dejenere olmuş toplumların meydana gelmesidir. Dini ve ahlaki sınırları çiğneyen ve yalnızca insan isteklerinin tatminine dayanan bu batıl kültür, aslında gerçek anlamda bir zulüm sistemidir. Böyle bir sistemde cinsel sapkınlıktan uyuşturucuya kadar her türlü dejenerasyon teşvik görür. İnsan sevgisinden uzak, egoist, cahil, düşünemeyen ve aklını kullanamayan toplumlar oluşur.

Yalnızca kendi isteklerini tatmin etmek için yaşayan insanlardan oluşan bir toplumda huzur, sevgi ve barışın oluşması elbette mümkün değildir. İnsan ilişkileri çıkara dayalıdır. Müthiş bir güvensizlik ortamı mevcuttur. İnsanın samimi, dürüst, güvenilir, güzel ahlaklı olması için hiçbir sebep olmadığı gibi, sahtekarlık yapmaması, yalan söylememesi, arkadan vurmaması için de bir engel yoktur. Çünkü bu toplumların insanları, Allah'ı **"arkalarında unutuluvermiş birşey"** (Hud Suresi, 92) olarak kabul etmişlerdir, dolayısıyla da Allah korkusunu bilmeyen kişilerdir. Üstelik bu kişiler Allah'ın gücünü takdir edemedikleri için kıyametten ve hesap gününden de habersizdirler. Hiçbiri ölümden sonra Allah'ın huzuruna çıkıp dünya hayatında işledikleri her suçun hesabını vereceklerini ve bunun sonucu olarak da ebedi bir cehennem hayatı yaşayabileceklerini düşünmezler. Veya düşünseler bile, **"Bu onların ateş bize sayılı günler dışında kesinlikle dokunmayacak demelerindendir. Onların bu iftiraları, dinleri konusunda kendilerini yanılgıya düşürmüştür."** (Al-i İmran Suresi, 24) ayetiyle bildirildiği gibi "günahlarının cezasını çekip" cennete gireceklerini zannederler. Tüm bunların bir sonucu olarak da dünyadaki yaşamlarını mümkün olduğunca istek ve tutkularını tatmin etmeye çalışarak geçirirler.

Hal böyle olunca da, doğal olarak bugün pek çok toplumda yaşanan ahlaki dejenerasyon ve manevi çöküntü ortaya çıkar. Kendi çürük mantıklarına göre şöyle düşünürler; "Madem dünyaya bir kere geldim, 60-70 yıl yaşayıp ölüp gideceğim, o halde hayatın tadını çıkarayım." Bu çürük mantık temeli üzerine kurulan düşünce sisteminde ise her türlü adaletsizlik, fuhuş, hırsızlık, cinayet, ahlaksızlık ortaya çıkabilir. Her türlü suç işlenebilir, adam öldürülebilir, dolandırıcılık yapılabilir. Zira her birey kendi istek ve tutkularını tatmin etmekten başka birşey düşünmeyecektir. Her kim olursa olsun -ailesi, arkadaşları da dahil- onun için ikinci derecede önem taşır. Toplumun diğer fertlerinin ise hiçbir önemi yoktur.

Nitekim geniş çaplı menfaat ve çıkar ilişkileri üzerine kurulu olan toplum yapısında, insanların birbirlerine duydukları güvensizlik, hem toplumsal hem de bireysel huzurun oluşamamasına; bu insanların birbirleri hakkında sürekli şüpheci, endişeli ve kararsız bir ruh hali içinde yaşamalarına sebep olur. Böyle bir toplum içinde kimin, ne zaman ve ne şekilde sahtekarlık yapacağı belli olmadığından şahıslar, ruhen büyük bir korku ve endişe içerisindedirler. Karşılıklı yaşanan güvensizlik ve şüphe, hayatlarını büyük bir mutsuzluk içinde sürdürmelerine sebep

olmaktadır. Her türlü ahlaki değerin gözardı edildiği bu toplumda, Allah korkusu olmadığından kişilerin, aile kurumuna, namus ve iffet gibi kavramlara bakış açısı da son derece ürkütücü bir görünümdedir.

Ayrıca bu tür toplumlarda kişiler arasında saygı ve sevgiye dayalı bir hayat da mevcut değildir. Toplum bireylerinin birbirlerine saygı göstermelerinin hiçbir gerekliliği yoktur. Karşılarındaki insana değer veren bir tavır sergilemeleri için ancak bir çıkarlarının olması gerekir. Üstelik böyle bir tavır göstermek için kendi cahiliye mantıklarına göre haklıdırlar da. Zira hayatları boyunca, sözde hayvandan evrimleşerek varoldukları, ruhlarının ölümle birlikte yokolacağı gibi sapkın telkinler alırlar. Maymun soyundan gelme, toprağın altında çürüyüp gidecek ve belki de bir daha görmeyecekleri bir bedene ise doğal olarak saygı göstermeyi anlamsız görürler. Kendi bozuk mantıklarına göre, "nasılsa karşılarındaki insan da kendileri de ölüp toprağın altına girecek, beden olarak çürüyüp gidecek ve ruh olarak da tamamen yok olacaklardır; o halde neden diğer insanlara iyilik yapmak, fedakar olmak gibi zahmetlere katlansınlar ki..." Evet, gerçekten de Allah dolayısıyla da ahiret inancı olmayan her insanın bilinçaltında bu fikirler yatar. Bu sebeplerle de Allah inancı olmayan toplumlarda asla huzur, mutluluk, güven ortamı oluşamaz.

Allah inancı olmalıdır, çünkü Allah vardır ve O'nu inkar eden O'na karşı büyük bir suç işlemiş olur. Allah inancının olmadığı durumda toplumların çürüdüğüne işaret etmekteki mantığımız ise, bu toplumların temelden yanlış bir bakış açısına sahip olduklarını vurgulamaktır. Yanlış bakış açıları, kötü sonuçlar doğurur. Allah'ın inkar gibi en büyük yanlışı yapan bir toplum da, en kötü sonuçlarla karşılaşır. Bu sonuçlar, o toplumun ne denli büyük bir yanılgı içinde olduğunun göstergesi oldukları için önemlidirler.

Bu tür toplumların ortak özelliği, kitlevi bir aldanış içinde olmalarıdır. **"Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar..."** (En'am Suresi, 116) ayetinden de anlaşıldığı gibi, toplumun bireylerinin pek çoğunun aynı yapıda olması, bir tür "sürü" psikolojisi meydana getirir ve zaten var olan inkarı daha da kuvvetlendirir. Allah'tan ve ahiretten habersiz olan bu tür toplumları Allah Kuran'da "cahiliye" toplumu olarak tanımlar. Çünkü toplumun üyeleri her ne kadar fizik, tarih, biyoloji ya da benzeri bir bilimle ilgileniyor olsalar da, Allah'ın gücünü ve büyüklüğünü tanıyabilecek akıl ve vicdana sahip değildirler. Ve bu anlamda cahildirler.

Cahiliye toplumunun bireyleri, Allah'a bağlı olmadıklarından dolayı O'nun yolundan farklı yollara saparlar. Aynı kendileri gibi aciz birer kul olan insanlara tabi olur, o insanları örnek alır, o insanların düşüncelerini mutlak doğru olarak kabul ederler. Ve sonuçta cahiliye topluluğu gittikçe kendi kendini körleştiren, kendi kendini akıl ve vicdandan koparan kapalı bir sistem oluşturur. Başta da belirttiğimiz gibi bu sistemin en belirgin özelliği, bu insanların dinsizlik telkinleri doğrultusunda hareket etmesidir.

Allah Kuran'dan böyle bir yaşamın boş ve çürük bir temele dayandığını, yıkımla bitmeye mahkum olduğunu çarpıcı bir benzetmeyle anlatır:

> **"Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez." (Tevbe Suresi, 109)**

Ancak bu arada unutulmaması gereken bir husus vardır; her toplum, her insan cahiliye sisteminin bu telkinlerinden, yaşam şeklinden ve felsefesinden kurtulma fırsatına sahiptir. Zira Allah onlara, kendilerini uyaran, kendilerine Allah'ın ve ahiretin varlığını, hayatlarının gerçek anlamını bildiren elçiler ve elçileriyle beraber insanların vicdanen sordukları her soruya cevap veren hak kitaplar gönderir. Bu, Allah'ın başından beri süregelen bir kanunudur. Nitekim günümüzde de doğru yolu gösteren, karanlıktan aydınlığa çıkaran hak kitap olarak Kuran, tüm insanların rehberidir. Ancak bundan sonra insanlar tercihlerine göre karşılık göreceklerdir. Nitekim o kitabı insanlara getiren elçi, şu çağrıyı yapmıştır:

> **De ki: "Ey insanlar, şüphesiz size Rabbinizden hak gelmiştir. Kim hidayet bulursa, o ancak kendi nefsi için hidayet bulmuştur. Kim saparsa, o da, kendi aleyhine sapmıştır. Ben sizin üzerinizde bir vekil değilim." (Yunus Suresi, 108)**

Sonuç

Şüphesiz dünya üzerinde bir insanın yaratılmış olmasından ve Yüce Allah'ı tanımasından daha önemli bir olay olamaz. Kitap boyunca yaptığımız da, her insan için hayatta en çok önem teşkil eden bu konuyu anlatmaya çalışmak oldu.

Ancak bu noktaya geldiğimizde şunu belirtmekte fayda görüyoruz; bir insanın evrenin ve kendisinin yaratılmış olduğunu kavrayabilmesi için aslında çok fazla bilgiye ihtiyacı yoktur. Küçük bir çocuk da, yetişkin bir insan da kendi vicdanı ve aklı ölçüsünde yaratıldığını kavrayabilir. Bu konuda Kuran'da bildirilen Hz. İbrahim (as)'ın konuşması çok güzel bir örnektir.

Hz. İbrahim (as) Allah'a iman etmeyen, putlara tapan bir kavim içinde yaşıyordu. Kendisine Allah'ın varlığı ile ilgili hiçbir bilgi öğretilmediği halde aklı ve vicdanı ile yaratıldığını, üstelik gökleri ve yeri yaratan Allah tarafından var edildiğini kavramıştı. Kuran'da bu konu şöyle anlatılır:

> **Gece, üstünü örtüp bürüyünce bir yıldız görmüş ve demişti ki: "Bu benim rabbimdir." Fakat (yıldız) kaybolunca: "Ben kaybolup-gidenleri sevmem" demişti. Ardından ay'ı, (etrafa aydınlık saçarak) doğar görünce: "Bu benim rabbim" demiş, fakat o da kaybolunca: "Andolsun" demişti, "Eğer Rabbim beni doğru yola erdirmezse gerçekten sapmışlar topluluğundan olurum." Sonra güneşi (etrafa ışıklar saçarak) doğar görünce: "İşte bu benim rabbim, bu en büyük" demişti. Ama o da kaybolunca, kavmine demişti ki: "Ey kavmim, doğrusu ben sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım." "Gerçek şu ki, ben bir muvahhid olarak yüzümü gökleri ve yeri Yaratana çevirdim. Ve ben müşriklerden değilim." (Enam Suresi, 76-79)**

Hz. İbrahim (as) 'ın örnek tavrında da gördüğümüz gibi aklı ve vicdanı olan, 'zulüm ve büyüklenme sebebiyle inkar etmeyen' her insan, kainatın yaratılmış olduğunu; üstelik de çok büyük bir düzen ve uyum ile yaratılmış olduğunu kavrayabilecek bir anlayışa sahiptir.

Elbette gözler önündeki bunca kanıta rağmen Allah'ın varlığını inkar eden insanların durumu, akıl ve vicdan sahibi insanlar için oldukça şaşırtıcıdır. Nitekim Kuran'da Allah'ın yaratma gücüne inanmayanlarla ilgili olarak şöyle bildirilmiştir:

> **"Eğer şaşıracaksan, asıl şaşkınlık konusu onların şöyle söylemeleridir: "Biz toprak iken mi, gerçekten biz mi yeniden yaratılacağız?" İşte onlar Rablerine karşı inkara sapanlar, işte onlar boyunlarına (ateşten) halkalar geçirilenler ve işte onlar -içinde ebedi kalacakları- ateşin arkadaşları olanlardır." (Rad Suresi, 5)**

Bu kitapta anlatılanlar, sizin için tüm yaşamınızdaki en önemli konudur. Belki bu konuyu şimdiye kadar bu denli önemli görmemiş, hatta hiç düşünmemiş olabilirsiniz. Ancak, emin olun, sizi yaratmış olan Allah'ı tanımak, başka herşeyden çok önemli ve aciliyetlidir.

O'nun size verdiklerini bir düşünün; Hayatınızı sürdürebilmeniz için özel yaratılmış, tüm detaylarıyla ince ince düzenlenmiş bir dünyada yaşıyorsunuz. Dünyaya gelmek için ve bu düzeni sağlamak için hiçbir şey yapmadınız; sizin bu konuda hiçbir katkınız olmadı. Sadece bir gün gözünüzü açtınız ve kendinizi sayısız nimet içerisinde buldunuz. Görebiliyorsunuz, duyabiliyorsunuz, hissedebiliyorsunuz...

Allah'ın tüm bunları yaratırken tek amacı var. Allah, Kendisi'ni çok sevmemizi istiyor. Dünya'nın yaratılış amacı sadece sevgidir.

> **Allah, sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmezken çıkardı ve umulur ki şükredersiniz diye işitme, görme (duyularını) ve gönüller verdi. (Nahl Suresi, 78)**

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın." (Bakara Suresi, 32)

DİPNOTLAR

1. Georges Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, Sosyal Yayınlar, İstanbul, 1989, s. 84
2.S. Jaki, Cosmos and Creator, Regnery Gateway, Chicago, 1980, s. 54
3. Stephen Hawking, Evreni Kucaklayan Karınca, Alkım Kitapçılık ve Yayıncılık, 1993, s. 62-63
4. Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, Cosmos, Bios, Theos, (La Salle IL: Open Court Publishing, 1992) s. 241
5. Hugh Ross, Cosmos and the Creator, 1993, s. 112
6. Fred Hoyle, The Intelligent Universe, 1984, s. 184-185
7. Paul Davies, Superforce: The Search for a Grand Unified Theory of Nature, 1984, s. 184
8. Stephen Hawking, A Brief History Of Time, Bantam Press, London: 1988, s. 121-125
9. Paul Davies, God and the New Physics, New York: Simon & Schuster, 1983, s. 189
10. George Greenstein, The Symbiotic Universe, New York, 1988, s. 27
11. A Dorling Kindersley Book - The Science, Published in the United States by Dorling Kindersley Inc., s. 24
12. Stephen Hawking, Evreni Kucaklayan Karınca, Alkım Kitapçılık ve Yayıncılık, 1993, s. 143
13. Bilim ve Teknik Dergisi, sayı 203, s. 25
14. Color Atlas of Human Anatomy, Harmony Books, New York, 1994, s. 70
15. Color Atlas of Human Anatomy, Harmony Books, New York, 1994, s. 71
16. Color Atlas of Human Anatomy, Harmony Books, New York, 1994, s. 71
17. Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi, II. Cilt, s. 5734
18. Maurice Burton, C.B.P.C.Publishing Limited/ Phoebus Publishing Company 1969/77 Phoebus, s. 120
19. Maurice Burton, C.B.P.C.Publishing Limited/ Phoebus Publishing Company 1969/77 Phoebus, s. 120
20. Micheal J.Behe, Darwin's Black Box, New York: Free Press, 1996, s. 32
21. Bilim ve Teknik Dergisi , Temmuz 1989, Cilt 22, sayı.260, s.59
22. Grzimeks Tierleben Vögel 3, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 92
23. Grzimeks Tierleben Vögel 3, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 89
24. Grzimeks Tierleben Vögel 3, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 87-88
25. David Attenborough, The Private Life Of Plants, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1995, s. 291
26. Nature Dergisi, 12 Kasım 1981
27. Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, The Messianic Legacy, Gorgi Books, London: 1991, s. 177-178
28. D.M.S. Watson, "Adaptation", Nature, sayı 124, s. 233
29. Richard Levontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, January 9, 1997. s. 28
30. Einstein, Science, Philosophy and Religion; A Symposium, 1941, ch.13
31. J.De Vries, Essential of Physical Science, Wm.B.Eerdmans Pub.Co., Grand Rapids, SD 1958, s. 15 (Isaac Newton, Principia, II.Basım)
32. Timothy R. Stout, Tim Stout's Creation-Science Page, Chapter: Great Scientist Who Believed In a Creator God.
33. Timothy R. Stout, Tim Stout's Creation-Science Page, Chapter: Great Scientist Who Believed In a Creator God
34. Ümit Şimşek, Big Bang: Kainatın Doğuşu, s. 55
35. David Daryling, Deep Time, 1990
36. Unravelling The Mind Of God, s.8/Taşkın Tuna, Uzayın Ötesi, s. 47
37. James Joule, Scientists of Faith, Dan Graves, Kregel Resources, 1996, s.133
38. Henry M. Morris, Men of Science Men of God, Great Scientists who Believed the Bible, Ekim 1992, Master Books, s.15
39. Michael Bumbulis, Phd Christianity and the Birth of Science, http://www.best.com/~dolphin/asstbib.fhtml
40. http://www.jps.net/bygrace/index. html Taken from Big Bang Refined by Fire by Dr. Hugh Ross, 1998. Reasons To Believe, Pasadena, CA.
41. Dr. Mazhar, U. Kazi, 130 Evident Miracles in the Qur'an, Crescent Publishing House, New York, 1997, ss. 110-111; http://www.wamy.co.uk/announcements3. html; Prof. Zighloul Raghib El-Naggar'ın konuşmasından
42. http://www.istanbul.edu.tr/fen/astronomy/pop uler/cevre/ cevresi.htm; Yard. Doç. Dr. Yüksel Karataş, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü, Popüler Bilim (Popular Science Magazine), no. 92, 2001, ss. 38-43, [American Scientist, c. 88, s. 1]
43. Anthes, Richard A., John J. Cahir, Alistair B. Fraser, and Hans A. Panofsky, 1981, The Atmosphere, 3. edition, Columbus, Charles E. Merrill Publishing Company, s. 268-269; Millers, Albert; and Jack C. Thompson, 1975, Elements of Meteorology, 2. edition, Columbus, Charles E. Merrill Publishing Company, s. 141
44. Anthes, Richard A.; John J. Cahir; Alistair B. Fraser; and Hans A. Panofsky, 1981, The Atmosphere, s. 269; Millers, Albert; and Jack C. Thompson, 1975, Elements of Meteorology, s. 141-142
45. Davis, Richard A., Jr. 1972, Principles of Oceanography, Don Mills, Ontario, Addison-Wesley Publishing, s. 92-93

46. Moore, Keith L., E. Marshall Johnson, T. V. N. Persaud, Gerald C. Goeringer, Abdul-Majeed A. Zindani, and Mustafa A. Ahmed, 1992, Human Development as Described in the Qur'an and Sunnah, Makkah, Commission on Scientific Signs of the Qur'an and Sunnah, s. 36
47. Moore, Developing Human, 6. edition,1998
48. Williams P., Basic Human Embryology, 3. edition, 1984, s. 64
49. Bilim ve Teknik Dergisi, Temmuz 1993
50. Cavit Yalçın, Düşünen İnsanlar İçin, Vural Yayıncılık, 1997, s. 173
51. Taşkın Tuna , Uzayın Ötesi , Boğaziçin Yayınları: 1995, s. 91
52. Yalçın İnan, Kosmostan Kuantuma 2, Emek Ofset Ltd. Şti. Ankara: 1996, s. 85
53. Jean Guitton, Tanrı ve Bilim, Simavi Yayınları, 1993, s. 47-55
54. Terence Dickinson, The Universe And Beyond, s.16
55. Charles Darwin, The Origin of Species: By Means of Natural Selection or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life, London: Senate Press, 1995, s. 134
56. Derek A. Ager. "The Nature of the Fossil Record". Proceedings of the British Geological Association, vol. 87, no. 2, (1976), s. 133
57. T. N. George. "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress. vol. 48, (January 1960), s. 1, 3
58. Richard Monestarsky, Mysteries of the Orient, Discover, Nisan 1993, s.40.
59. Stefan Bengston, Nature 345:765 (1990)
60. Earnest A. Hooton, Up From The Ape, New York: McMillan, 1931s. 332
61. Stephen Jay Gould, Smith Woodward's Folly, New Scientist, 5 Nisan 1979, s. 44
62. Charles E. Oxnard, The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt, Natura, Sayı 258, s 389
63. Richard Leakey, The Making of Mankind, London: Sphere Books 1981, s. 116
64. Eric Trinkaus, Hard Times Among the Neanderthals, Natural History, Sayı 87, Aralık 1978, s.10; R. L. Holoway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive?", American Journal of Physical Anthrophology Supplement, Sayı 12, 1991, s. 94
65. Kevin McKean, Bilim ve Teknik, (Discover'dan tercüme) Sayı 189, s. 7
66. Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution," American Biology Teacher, 33: 335-338 (September, 1971)
67. George M. Whitesides, "Revolutions In Chemistry: Priestley Medalist George M. Whitesides' Address," Chemical and Engineering News, 85: 12-17, 26 Mart 2007
68. Homer Jacobson, Information, Reproduction and the Origin of Life, American Scientist, Ocak 1955, s. 121
69. Reinhard Junker, Siegfried Scherer. "Entstehung Gesiche Der Lebewesen". Wegel, 1986. s. 89
70. Mıchael J.Behe, Darwin's Black Box, New York: Free Press, 1996, s. 232-233.

RESİM ALTI YAZILARI

s.18

H + K

VIRGO

1.200 km/sn

Burada değişik galaksilerin uzaklıkları ile kızıla kaçış oranları görülmektedir. En yukarıdaki düşey ok tayfın üzerindeki belirli bir noktayı göstermektedir. Bu nokta diğer tayflarda yatay oklar kadar sağa yani kızıla kaçmaktadır. Görüldüğü hızın bir belirtisi olan bu kızıla kaçma, galaksi Dünyamızdan uzaklaştıkça artmaktadır.

URSA MAJOR

15.000 km./sn

CORONA BOREALIS

22.000 km/sn

BOOTES

39.000 km/sn

HYDRA

61.000 km/sn

s.23

1965

Penzias and Wilsons

1992

COBE

2003

WMAP

Big Bang'in en büyük kanıtlarından biri olan kozmik arka plan dalgalanmaları 1965 yılında keşfedilmiştir ve sonraki yıllarda COBE (1992) ve WMAP (2003) uzay uydularınca derinlemesine incelenmiştir. Elde edilen yeni veriler ayrıca evrenin genişleme hızı, kompozisyonu, yoğunluğu gibi en temel özellikler konusunda bir çok tartışmalı konuya da açıklık getirmiştir.

s.24

Big Bang'in ardından evrende oluşan olağanüstü düzenin en harika yönü "yaşamaya elverişli bir evren"in oluşmuş olmasıdır.

s.27

Büyük Patlama'nın ardından maddenin temel yapıtaşı olan atom meydana gelmiştir. Daha sonra bu atomlar biraraya gelerek içinde yıldızlar, Dünya, Güneş ve evreni oluşturmuşlardır.

Big Bang

s.29

Atomun yapısındaki düzen kainatın tümünü etkisi altına alır. Atom ve parçacıkları belli bir düzen dahilinde hareket ettikleri için dağlar dağılmaz, karalar birbirinden ayrılmaz, gök parçalanmaz, kısacası madde birarada ve sabit durur.

s.36

KORNEA

GÖZ AKI

Kornea, gözün dış dünyaya açılan penceresidir. Işık geçirgenliği, pencere camıyla aynıdır. Aradaki fark pencerede cam, korneada "et" kullanılmasıdır. Bir "et"i camdan şeffaf yapacak tek güç ise herşeyi benzersiz yaratan Allah'tır.

s.38

Üst rektus kası

Koroid

Retina

Sklera

Fovea

Arka segment

Fovea

Bulber kılıf

Ora serratadr

Siliyer kas

Vorticose ven

Silier zonules

Optik sinir

Santral retinal ven

Schlemm kanal

Gözbebeği

Ön kamara

Kornea

Santral retinal arter

İris

Dura mater

Lens korteksi

Lens çekirdeği

Optik disk

Siliyer proses

Retinal arter ve venler

Konjonktiva

İç rektus

Alt rektus kas

Alt eğik kas

Gözün çalışabilmesi için bütün parçaların ve sinir ve damar bağlantılarının aynı anda var olması gerekir. Yukarıda görülen şekilde numaralarla gösterilmiş her yapının farklı bir görevi vardır. Bu kadar özel bir organın, şuursuz tesadüfler sonucunda, zamanla, kendi kendine ortaya çıktığını öne sürmek akıldışı bir mantıktır.

s.41

yarım daire şeklindeki kanallar

orta kulaktaki işitme kemikleri

salyangoz

östaki borusu

dış işitme kanalı

kulak zarı

s.45

Savunma hücreleri (sarı renkli), kanser hücreleriyle savaş halinde

s.46

Bir B hücresi bölünürken görülüyor.

Savunma hücrelerinin son derece disiplinli bir emir komuta zinciri vardır. Hiçbiri, bir an bile bu emirlerin dışına çıkmaz.

Bakterilerle kaplı bir B hücresi.

s.48

tükürük bezleri

ağız boşluğu

tükürük bezleri

yemek borusu

karaciğer

mide

pankreas

safra kesesi

kalın bağırsak

ince bağırsak

s.51

kafatası

yüz kemikleri

boyun kemiği

köprücük kemiği

omuz küreği

göğüs kemiği

kol kemiği

kaburga kemiği

döner kemik

leğen kemiği

dirsek kemiği

bilek kemiği

uyluk kemiği

diz kapağı

kaval kemiği

kamış kemiği

bilek kemiği

ayak tarağı

parmak kemiği

s.55

Yandaki resimde görülen sistemlerin tekinin bile tesadüfen oluşması imkansızdır. Kaldı ki bu sistemlerin teker teker oluşmalarının bir anlamı yoktur. Birbirleriyle mutlak bir uyum içinde, aynı anda var olmaları gerekir.

s.57

birinci motorkorteks

karşılıklı motorkorteks

talamus

limbik sistem

temel sinir düğümleri

Beyin işlevlerini, yanda resmini gördüğünüz nöron ismi verilen hücrelerin çeşitli uzantıları sayesinde yapar. Bu uzantılar vücudunuzun her bölgesine ulaşmakta ve bunlardan gelen elektriksel mesajlar hiç gecikmeye uğramadan beyne geri iletilmektedir.

beyincik

denge organı

omurilik

beyin kökü

Yukarıdaki resimde beynin merkezinden kaslardaki yapıya kadar hareket impulsunun katettiği komplike yol görülüyor.

s.60

"Yaratan hiç yaratmayan gibi midir? Artık öğüt alıp düşünmez misiniz?" (Nahl Suresi, 17)

Tırtılın kendini kozaya sarışı ve ardından bu kozayı yırtarak, mükemmel desen ve renklere sahip bir kelebek olarak çıkışı...

s.62

Kelebeklerin üzerindeki bu estetik ve düzenli şekiller, bu canlıların bilinçsiz tesadüflerin değil, üstün ve eşsiz bir yaratılışın sonucunda var olduklarının göstergesidir.

s.64

Tüm canlılar gibi zürafalar da mükemmel bir yapıda yaratılmışlardır.

s.66

Yavru deniz kaplumbağaları, Güneş doğmadan denize ulaşmayı başarmak üzere.

s.67

HIDROKINON

HİDROJEN PEROKSİT

PATLAMA ODASI

100°C'LİK KAYNAR GAZIN ÇIKIŞI

s.69

Boyları birkaç santimi geçmeyen termitler hiçbir araç-gereç kullanmadan, yüksekliği 4-5 metreye ulaşan gökdelenler yapabiliyorlar. Bu görkemli yuva, içinde yaşayan ve sayıları milyonu aşan termit kolonisini düşmanlarından ve dışarıdaki elverişsiz yaşam koşullarından mükemmel bir biçimde koruyor.

s.72

Tırtıl, gövdesini yaprağın tam ortasına yerleştirdiği için, düşmanları tarafından fark edilmemeyi başarır.

Zırhlı bukalemunlar, renklerini bulundukları ortama göre değiştirmezler. Çünkü onların renkleri, yaşadıkları ortama uygun olarak yaratılmıştır.

Yukarıdaki böcek türü yaprak görünümüyle tüm düşmanlarından korunabilmektedir.

Orkidenin üzerindeki Mantis, çiçeğin taç yapraklarına benzeyen kanatları sayesinde, orkideye konan çekirgeyi kandırmayı başarmış.

s.73

Sık rastlanan yaprak böceğinin, gövdesinde yaprakta olması gereken tüm detayları bulmak mümkündür.

Yılan tıpkı diğer yapraklar gibi durarak, kendini kamufle ediyor.

Yandaki resimde görülen ağaç bitleri, bu görünümleriyle tüm düşmanlarını ağacın dikeni olduklarına inandırabilirler.

s.74

Yandaki resimde kumların arasına saklanmış bir yılan görülüyor.

Dikkatle baktığınızda dal zannedilen şeyin aslında bir böcek olduğunu göreceksiniz.

s.75

Bazı böcekler ölü yaprakların kılığına girerler. Panama güvesini solmuş yaprakların arasında fark etmek oldukça güçtür.

Western sandpiper adlı kuşun yumurtaları düşmanlardan korunabilmek için bulunduğu ortamın rengindedir.

Geko adlı bu bukalemun, 20 dakika içinde bulunduğu ortamın rengini alabilmektedir.

Yaprakların arasında saklanmış bir de karınca yiyen var! Fark edebiliyor musunuz?

Panamanian yağmur ormanlarında yaşayan tırtıl, yılan gözleri gibi beneklere sahip. Bu haliyle rahatlıkla gizlenebiliyor.

s.76

Soldaki resimde müren balığının gerçek kafası ve gözleri görünüyor. Sağdaki resimde ise, müren balığı yuvasının içine giriyor ve sahte bir çift göz bulunan kuyruğunu dışarıda bırakıyor. Kuyruğundaki sahte gözler nedeniyle müreni uyanık sanan balıklar da yaklaşmaya cesaret edemiyorlar.

s.77

SAHTE GÖZLER ŞAŞIRTIYOR!

Bazı kelebekler ve güveler kanatlarını açtıkları anda karşımıza bir çift göz çıkar. Bu gözler, düşmanlarını karşılarındakinin bir kelebek olmadığı konusunda ikna eder. Özellikle üstteki resimde görüldüğü gibi, sahte yüzleri; ortasındaki pırıltılarıyla gözleri, yüz hatları, çatık kaşları, ağzı ve burnuyla öylesine mükemmeldir ki, ortaya çıkan görüntü birçok düşman için oldukça caydırıcıdır.

Allah'ı inkar etmekte ısrarlı olan biri, bu olağanüstü görüntüyü, evrimci bir açıklama yaparak "ilginç bir rastlantı" diye kabullenmeye çalışabilir. Ya da "kelebek faydalı olacağını düşündüğü için vücudunda böyle bir şekil oluşmasını sağlamış" diye bir iddiada bulunabilir.

Eğer böyle bir iddiada bulunup, ressamlara taş çıkartacak bu çizimlerin sadece birer tesadüf eseri oluştuğunu öne sürüyorsa, akıl sahibi insanlara da söyleyecek bir söz kalmaz. Çünkü böyle bir iddia, akla ve sağduyuya aykırıdır.

s.81

Ölü toprak kendileri için bir ayettir; Biz onu dirilttik, ondan taneler çıkarttık, böylelikle ondan yemektedirler. Biz, orada hurmalıklardan ve üzüm-bağlarından bahçeler kıldık ve içlerinde pınarlar fışkırttık. Onun ürünlerinden ve kendi ellerinin yaptıklarından yemeleri için. Yine de şükretmiyorlar mı? (Yasin Suresi, 33-35)

s.83

Ve gökten mübarek (bereket ve rahmet yüklü) su indirdik; böylece onunla bahçeler ve biçilecek taneler bitirdik. Ve birbiri üstüne dizilmiş tomurcuk yüklü yüksek hurma ağaçları da. Kullara rızık olmak üzere. Ve onunla (o suyla) ölü bir şehri dirilttik. İşte (ölümden sonra) diriliş de böyledir. (Kaf Suresi, 9-11)

s.86

Çamurlu bataklıkların diplerinden 2 metreye kadar uzayarak su yüzüne çıkan nilüfer yaprakları, böylece güneş ışığından faydalanabilirler. Fakat bu çiçeklerin köklerinin oksijene de ihtiyacı vardır.

s.87

Yandaki resimde bitkinin köklerinden su yüzüne uzanarak oradan aldığı oksijeni köklere taşıyan saplar görülmektedir.

s.91

HAYALİ ÇİZİM

Charles Darwin

s.93

Max Planck

s.94

Isaac Newton

s.95

MERKÜR

VENÜS

DÜNYA

MARS

JUPİTER

SATÜRN

Johannes Keppler

s.99

evren

zaman

Yukarda temsili Big Bang resmi görülmektedir. Allah'ın evreni yoktan var ettiğini bir kez daha ortaya koyan Big Bang, bilimsel delillerle ispatlanan bir teoridir. Bazı bilim adamları Big Bang'e alternatifler üretmeye çalışmışlar, ancak elde edilen deliller Big Bang'in bilim dünyasında kesin bir kabul görmesiyle sonuçlanmıştır.

s.102

Evrende galaksiler, yıldızlar, gezegenler, meteorlar şaşırtıcı hızlarla planlı ve hesaplı yörüngeler üzerinde hareket ederler.

s.105

Eğer "korunmuş tavanı" olmasaydı, Dünya'yı bekleyen tehlikeler kuşkusuz resimdeki kadar büyük olacaktı...

s.106

Yukarıdaki resimde Van Allen Kuşakları adı da verilen bu manyetosfer tabakası görülmektedir. Dünya'nın on binlerce kilometre uzağındaki bu kuşaklar, yeryüzündeki canlıları uzaydan gelebilecek öldürücü enerjiden korumaktadır.

s.111

Sizin için gökten su indiren O'dur; içecek ondan, ağaç ondandır (ki) hayvanlarınızı onda otlatmaktasınız. Onunla sizin için ekin, zeytin, hurmalıklar, üzümler ve meyvelerin her türlüsünden bitirir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir topluluk için ayetler vardır. (Nahl Suresi, 10-11)

s.113

(A) Ayrı ayrı küçük bulut parçaları (kümülüs bulutları) (B) Küçük bulutlar biraraya geldiğinde oluşan daha büyük bulutun içindeki yukarı çekilmeler artar, böylece bulutlar yukarıya doğru yığılır.

Yukarıya doğru genişleyerek üst üste yığılan bulutlar dikey olarak büyüdükleri için atmosferin daha serin yerlerine doğru ulaşırlar. Atmosferin serin bölgelerinde ise su ve dolu damlaları büyümeye başlar. Ağırlaşan su damlaları buluttan yağmur, dolu vs. şeklinde düşmeye başlar.

s.114

Atlas Okyanusu

Akdeniz

Derinlik (metreler)

Atlas Okyanusu suyu ‰ 36 dan daha düşük tuzluluk oranı

Akdeniz'in suyu

Cebelitarık Boğazı

‰ 36.5 dan daha yüksek tuzluluk oranı

Akdeniz'de ve Atlas Okyanusu'nda büyük dalgalar, güçlü akıntılar ve gel-gitler vardır. Akdeniz'in suyu, Cebelitarık Boğazı'nda Atlas Okyanusu ile karşılaşır. Ama bu karşılaşma sonucu kendi sıcaklık, tuzluluk ve yoğunluk özellikleri değişmez. Çünkü iki deniz arasında görülmeyen bir sınır vardır.

s.116

Yumurtanın etrafını saran spermler

s.118

6.-7. gün

21.-22. gün

3-4 haftalık

s.119

Bir et parçası görünümüyle rahme asılıp tutunmuş zigot.

s.121

5 haftalık

9 haftalık

15 haftalık

s.123

19 haftalık

26 haftalık

s.125

Parmak izi, herkese özel çok önemli bir "kimlik kartı" sayılmakta ve tüm dünyada bu amaçla kullanılmaktadır.

s.144

İki farklı canlı türünün özelliklerini taşıdığı iddia edilen, "ara canlılar" tarihin hiçbir döneminde yaşamamıştır.

s.145

HAYALİ ÇİZİM

s.147

100 MİLYON YILLIK TİMSAH FOSİLİ

Timsahlar yaşayan fosil örneklerinden biridir. Bütün vücut yapıları eksiksiz bir biçimde aniden ortaya çıkmış ve yüz milyon yılı aşkın bir süredir (timsahların 140 milyon yıllık fosilleri bulunmaktadır) hiçbir değişim geçirmeden günümüze ulaşmışlardır. Resimdeki 100 milyon yıllık timsahla, günümüzdekiler arasında bir fark olmaması, bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

s.148

Evrimin Sözde Delilleri Geçersiz Çıktı...

410 milyon yıllık Coelacanth balığı fosili (aşağıda). Evrimciler bu balığın sudan karaya geçişini ispatlayan bir ara form olduğunu öne sürdüler. Ancak son 50 yıl içinde, çeşitli denizlerde 40'tan fazla örneği ele geçirilen bu canlının halen yaşayan kusursuz bir balık olduğu ortaya çıktı. Dinozorlardan evrimleştiği ve kuşların atası olduğu öne sürülen 135 milyon yıllık Archaeopteryx fosili (yanda). Fosil üzerinde yapılan araştırmalar, bunun soyu tükenmiş uçucu bir kuş olduğunu ortaya çıkardı.

1938 yılından sonra da Coelacanth'ın defalarca canlı örneği yakalandı. Coelacanth'ın okyanusun derin sularında yaşayan 180 m derinliğin üzerine çıkmayan bir balık olduğu anlaşıldı. Coleacanth'ın,Darwinistlerin iddia ettiği gibi bir ara canlı değil, 400 milyon yıl boyunca yapısı hiç değişmeden varlığını devam ettirmiş yaşayan bir fosil olduğu ortaya çıktı.

410 MİLYON YILLIK Coelacanth fosili

s.149

İtalya'da çıkarılmış bu mene balığı fosili 54 - 37 milyon yıllıktır.

Bu 50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili ABD çıkarılmıştır. 50 milyon yıldır çınar yaprakları hiç değişmemiş, evrim geçirmemiştir.

s.150

Danimarka'da elde edilen bu yengeç fosillerinin özelliği, yılın belli dönemlerinde yeryüzüne çıkan yuvarlak taşlar içinde bulunmalarıdır. Bu özellikleri nedeniyle, "yengeç topları" olarak da adlandırılan söz konusu fosiller, çoğunlukla Oligosen dönemine (37-23 milyon yıl) aittir.

110 milyon yıllık akrep ve 108 - 92 milyon yıllık çekirge fosilleri bu canlıların on milyonlarca yıl boyunca aynı yapı ve özelliklere sahip olduklarını, hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

95 milyon yıl önce yaşamış olan kedi balıklarının günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmadığını gösteren bu fosil karşısındaDarwinistlerin, teorilerinin hayal ürünü bir hikaye olduğunu kabul etmekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktur.

s.151

110 milyon yıllık akrep fosilli

Fosil kayıtlarında kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıkan böceklerin önemli bir özellikleri de olağanüstü uçuş teknikleridir. Bu uçan harika böcekler, ilk yaratıldıklarında nasıl bir kanat yapısına sahiplerse, 125 milyon sonra yani günümüzde de aynı mükemmel kanat yapısına sahiptirler. Hiçbir evrim geçirmemişlerdir. 125 milyon önce yaşayan bu kınkanatlı böcek, kaya üzerinde her detayıyla birlikte taşlaşmıştır.

s.153

Kambriyen döneminde, tam ve mükemmel halleri ile olağanüstü bir canlı çeşitliliği aniden ortaya çıkmıştır.

s.154

Darwinistler ara fosil getiremediklerinden hayali çizimlerle insanları aldatmaya çalışırlar. Oysa bu çizimlerin tamamı sahtedir.

SAHTE

s.156

Piltdown Adamı fosili, yeni ölmüş bir orangutan çenesine insan kafatası monte edilmesiye üretilmiş bir sahte fosildir. Bu sahte fosil, British Museum'da yaklaşık 40 yıl boyunca insanın hayali evrimine kanıt olarak sergilenmiştir. Sahtekarlığın ortaya çıkmasının ardından ise, 1949 yılında fosil, alelacele müzeden kaldırılmış, literatürden çıkarılmıştır. Ancak kuşkusuz bu fosil, Darwinistler açısından bir utanç vesilesi olarak tarih kitaplarındaki yerini almıştır.

Sahte fosil: Piltdown Adamı

s.157

SAHTE

NEBRASKA MAN

Darwinistler sadece tek bir domuz dişine dayanarak Nebraska Adamı'nın ailesi ile birlikte sahte çizimlerini yapmış ve bunları ders kitaplarında yayınlamışlardır. Yıllarca insanları ve özellikle öğrencileri aldatmaktan çekinmemişlerdir.

s.160

Australopithecus ve şempanze kafatasları arasınadaki benzerlik, Australopithecus'un insanın atası değil, gerçek bir maymun türü olduğunun açık bir göstergesidir.

Şempanze

Australopithecus

s.163

Neandertaller İri Yapılı İnsanlardı

Sağda, İsrail'de bulunan Homo sapiens neanderthalensis, Amud 1 kafatası yer alıyor. Bu fosilin sahibinin 1.80 m. boyunda olduğu tahmin edilmektedir. Beyin hacmi ise bugüne kadar rastlanılanların en büyüğüdür: 1740 cc. Bu nedenlerle bu fosil, Neandertallerin ilkel bir tür olduğu yönüandeki iddiaları çok kesin bir biçimde yıkan bir delil niteliğindedir.

Solda görülen Kebara 2 (Moşe) fosili bugüne kadar bulunmuş en iyi durumdaki Neandertal kalıntısıdır. 1.70 m. boyundaki bu fosilin iskelet yapısı günümüz insanından ayırt edilememektedir. Fosille beraber bulunan alet kalıntılarından, bu kişinin ait olduğu topluluğun, aynı dönemde, aynı bölgede yaşayan Homo sapiens topluluklarıyla aynı kültürü paylaştığı anlaşılmaktadır.

s.181

Hücrelerimizde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır.

ARKA KAPAK

Bedenimizden başlayıp, akıl almaz büyüklükteki evrenin en uç noktasına kadar fark ettiğimiz kusursuz dengenin ve mucizevi sistemlerin bir sahibi vardır.

O, elbette ki evrenin içindeki herhangi bir maddesel varlık olamaz. O, tüm evrenden önce var olan ve tüm evreni yok iken yaratmış olandır. O, herşeyin Kendisinden varlık bulduğu, ama Kendi varlığı ezeli ve ebedi olan Yüce Yaratıcımız'dır.

Varlığını akıl yoluyla açıkça gördüğümüz Yaratanımız'ın üstün sıfatlarını ise bize Kendi Katından gönderdiği Kuran-ı Kerim bildirmektedir: Yaratıcımız en güzel isimlerin sahibi Rahman ve Rahim Olan Allah'tır.

Bu kitap, Allah'ın yaratmış olduğu evrenin ve canlıların üzerinde düşünmeye ve bunların nasıl kusursuz bir biçimde yaratıldığını görmeye ve O'na derin saygı ve içli bir sevgiyle kulluk etmeye bir davettir.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'ü aşkın eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Yazar tarafından kitapların kapağında kullanılan mühür, Hz. Muhammed (sav)'in mührüdür. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da -tüm çalışmalarında Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sevgi dolu barış ahlakını kendine rehber edinmiş olmasının sembolü olarak- eserlerinde bu mührü kullanmıştır.